

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ТАНЦЪТ НА НЕВЕДУЛКАТА

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ТАНЦЪТ НА НЕВЕДУЛКАТА

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Динамичен и потресаващо силен трилър с нарастващо напрежение, галопиращ екшън и спиращ дъха съспенс!

Четирима мъже, пристрастени към убийствата, играят зловеща игра в Интернет, скрити зад псевдонимите Завоевателя, Глада, Смъртта и Войната. Най-опасен от тях е агентът от британските тайни служби и дипломат във Вашингтон Джефри Шейфър. Дегизиран като шофьор на такси, той броди нощем из най-западните квартали на града и убива проститутки. Трупите се множат, а полицията е в безизходица. Да се докаже, че дипломатът е убиец, се оказва смъртоносна задача, която ще изправи Алекс Крос и годеницата му Кристин Джонсън пред ужасяващото отмъщение на неуловимия зъл гений...

„Всички мои книги се раждат от кошмарите ми за света...“

Още с първата си книга Джеймс Патерсън печели завидната награда „Едгар“. Годината е 1976-а, а начинаещият писател е само на 27 години. Сега, 25 години по-късно, Патерсън има зад гърба си над 15 романа — до един бестселъри. Сред заглавията, превзели класациите и разтърсили читателската аудитория, са „Криеница“, „Котка и мишка“ и „Когато вятърът задуха“.

Надхвърлящи внушителните 30 млн. екземпляра и преведени на повече от 30 езика, трилърите му са обект и на небивал интерес от филмовата гилдия.

Джеймс Патерсън живее в Ню Йорк и Флорида.

*На Сузи и Джак
и на милионите почитатели на Алекс Крос, които
толкова често питат: „Не можете ли да пишете по-
бързо?“*

ПРОЛОГ

I.

Джефри Шейфър, ослепително издокаран в син блейзър, раирана вратовръзка и тесни сиви панталони от „Х. Хънтсман и синове“, излезе от къщата си в седем и половина сутринта и се качи в черния ягуар „ХJ12“.

Подкара бавно автомобила назад, докато излезе от алеята, после настъпи газта. Лъскавата спортна кола се изстреля почти до деветдесет километра в час, преди да стигне до стопа на Кънектикът Авеню в богатия вашингтонски квартал „Калорама“.

Когато стигна до натовареното кръстовище, изобщо не спря. Натисна газта до край и ускори още повече.

Караше със сто и десет и мечтаеше да размаже ягуара в масивната каменна стена, която ограждаше пътя. Насочи автомобила по-близо до нея. Представи си челния сблъсък, видя го ясно в съзнанието си, почувства го.

В последната възможна секунда се опита да избегне смъртоносния удар. Рязко завъртя кормилото наляво. Спортната кола се завъртя по цялата ширина на улицата, гумите изсвириха, замириса силно на изгорял каучук.

Ягуарът бавно спря, обърнат в противоположната посока — срещу задаващите се коли. Клаксоните на всички превозни средства започнаха да свирят силно и продължително.

Шейфър дори не опита да си поеме дъх или да се успокои. Подкара бързо по улицата, като постоянно ускоряваше. Хвърли поглед към моста „Рок Крик“ и направи два леви завоя, за да се озове на „Рок Крик Паркуей“.

Лек вик на болка се откъсна от устните му. Беше неволен, бърз и неочакван. Миг на страх, на слабост.

Отново натисна до край педала на газта и двигателят изръмжа. Караше със сто и двайсет, после ускори до сто трийсет и пет. Заобикаляше на зигзаг движещите се бавно седани, спортни коли, един покрит със сажди камион.

Сега малцина му свиреха с клаксоните си. Някои от шофьорите просто бяха ужасени и изплашени до смърт.

Отби от „Рок Крик Паркуей“ с осемдесет и пет километра в час и отново се изстреля напред.

В този час Пи стрийт бе още по-натоварена от „Паркуей“. Вашингтон тъкмо се събуждаше и се отправяше на работа.

Шейфър още виждаше примамливата каменна стена на Кънектикът Авеню. Съжали, че не се блъсна в нея. Започна да се оглежда за друга солидна бетонна преграда, нещо, в което да се удари силно.

Когато наближи кръговото кръстовище на „Дюпон Съркъл“, караше със сто трийсет и пет. Летеше неудържимо като сухоземна ракета. Светофарът светеше червено и две колони коли търпеливо чакаха.

„От тук няма измъкване — помисли си Шейфър. — Няма изход нито наляво, нито надясно.“

Не искаше да се блъсне в колона от десетина автомобиля! Не можеше да свърши така — да приключи с живота си, — като се забие в някакъв прост шевролет каприз, хонда акорд или камион за доставки.

Рязко зави наляво и навлезе в платната на насрещното движение, колите се движеха право срещу него. Видя паникьосаните, невярващи лица зад прашните, мръсни стъкла. Клаксоните отново засвириха, трескава пищяща какофония на страха.

На следващия светофар мина на косъм между някакъв джип и една бетонобъркачка.

Продължи бързо по Ем стрийт, след това по Пенсилвания Авеню и се отправи към „Вашингтон Съркъл“. Университетската болница „Джордж Вашингтон“ бе право напред — идеален край?

Патрулната полицейска кола се появи изневиделица с надута сирена и мигаща лампа, които го подканяха да спре. Шейфър намали и отби встрани.

Полицаят хукна към ягуара му, поставил ръка на кобура си. Изглеждаше изплашен и несигурен.

— Слезте от колата, сър — каза полицаят властно. — Веднага слезте от колата.

Внезапно Шейфър се почувства напълно спокоен и невъзмутим. В тялото му не бе останала нито капка напрежение.

— Добре, добре. Слизам. Няма проблем.

— Знаете ли с каква скорост карахте? — попита полицаят ядосано, с почервенияло лице.

Шейфър забеляза, че ръката му е още на кобура с оръжието. Нацупи устни, сякаш обмисляше отговора си.

— Ами, бих казал към петдесет, господин полицай — каза той накрая. — Може би малко над позволеното.

После извади картата си за самоличност и я подаде на патрулния.

— Но не можете да ми направите нищо. Работя в британското посолство. Имам дипломатически имунитет.

II.

Същата вечер, докато караше от работа към къщи, Джефри Шейфър започна да усеща, че отново губи контрол. Плашеше се от самия себе си. Целият му живот бе започнал да се върти около една въображаема игра, която играеше. Тя се казваше *Четиримата конници*. Той беше играчът, наречен Смъртта, Играта бе всичко за него, единствената част от живота му, която имаше смисъл.

Караше бързо през града от британското посолство към северозападния район „Петуърт“. Знаеше, че не трябва да ходи там, бял мъж с лъскав ягуар. Но не можеше да се спре. Точно както сутринта.

Спря колата, преди да стигне до „Петуърт“. Извади лаптопа си и написа съобщение на другите играчи, *конниците*.

Приятели,
Смъртта вилнее из Вашингтон.
Играта продължава.

Отново подкара и навлезе в „Петуърт“. Обичайните възмутително предизвикателни проститутки вече крачеха нагоре-надолу по „Варнъм“ и Уебстър стрийт. От едно яркосиньо БМВ гърмеше музика и гласът на певицата се носеше в ранната вечер.

Момичетата му махаха и му показваха своите големи, плоски, щръкнали или отпуснати гърди. Някои носеха ярки бюстиета и къси панталонки, лъскави сребристи или червени обувки с високи остри токчета.

Намали и спря колата до една малко чернокожо момиче, което изглеждаше на не повече от шестнайсет и имаше необичайно красиво лице. Тънките ѝ крака изглеждаха някак дълги за такова малко тяло. Беше прекалено гримирана за неговия вкус. Но бе трудно да ѝ се устои, така че защо да опитва.

— Хубава кола. Ягуар. Много ми харесва — усмихна се тя и начервените ѝ устни се извиха секси. — И ти си готин.

Той ѝ се усмихна.

— Качвай се тогава. Ела да пробваш как вози. Да видиш това ли е истинската любов, или е просто влюбване. — Бързо огледа улицата.

На този ъгъл нямаше друго от работещите момичета.

— Стотачка за пълно обслужване, сладурче? — попита тя, докато наместваше стегнатото си задниче на седалката.

Парфюмът ѝ миришеше на дъвка и очевидно се бе поляла обилно с него.

— Казах ти, качвай си. Сто долара не са пари за мен.

Знаеше, че не трябва да я качва в ягуара, но все пак го направи. Вече не можеше да се спре.

Отведе момичето в един малък залесен парк на Вашингтон, наречен „Шоу“. Паркира между няколко ели така, че колата да не се забелязва. Погледна проститутката. Стори му се още по-дребна и млада отпреди.

— На колко години си? — попита я.

— Ти на колко искаш да бъда? — отвърна тя и се усмихна. — Сладурче, първо трябва да дадеш парите. Знаеш как става.

— Знам. А ти знаеш ли? — попита я той.

Бръкна в джоба си и извади автоматичния нож. За секунда го опря до гърлото ѝ.

— Не ме наранявай — прошепна тя. — Не прави глупости.

— Слез от колата. Бавно. Да не си гъкнала. Ти не прави глупости.

Шейфър бързо се измъкна от колата, като продължаваше да притиска ножа към гърлото на момичето.

— Това е просто игра, скъпа — обясни той. — Казвам се Смъртта. А ти си голяма късметлийка. Аз съм най-добрият играч.

И за да го докаже, заби за пръв път ножа в тялото ѝ.

КНИГА ПЪРВА
УБИТИТЕ ЖЕНИ

1.

Онзи ден нещата вървяха много добре. Карах един яркооранжев училищен рейс в горещата утрин към края на юли и си подсвирквах песен на Ал Грийн. Обикалях да взема шестнайсет момчета от домовете им и от две сиропиталища. Автобусни услуги от врата до врата. Най-добрите.

Само седмица по-рано се бях върнал от Бостън, където се занимавах с разследването на убийствата, извършени от господин Смит. Той и един ненормален убиец на име Гари Сонежи бяха замесени в този случай. Нуждаех се от почивка и си бях взел свободна сутрин, за да направя нещо, което очаквах отдавна.

Партньорът ми, Джон Сампсън, и едно дванайсет годишно момче на име Ерол Мино седяха зад мен в автобуса. Джон носеше слънчеви очила, черни дънки и черна фланелка, на която пишеше „Съюз на загрижените хора. Изпратете дарение още днес“. Джон е висок два метра и тежи към сто и десет кило. Приятели сме от десетгодишни, откакто се преместих да живея във Вашингтон.

Тримата с него и Ерол си говорехме за боксьора Шугър Рей Робинсън, като почти кресяхме, за да надвикаме шумния, давец се от време на време двигател на автобуса. Сампсън бе праметнал огромната си ръка през рамото на Ерол. Подходящият физически контакт се насърчава при общуването с тези момчета.

Най-после взехме и последното дете от списъка, осемгодишен хлапак, който живееше в „Бенинг Теръс“, доста опасен район на града. На излизане от квартала грозните надписи по стените казваха на посетителите всичко необходимо. Тръгвате си от военната зона и сте оцелели, за да разкажете за нея.

Водехме момчетата в затвора „Лортън“ във Вирджиния. Този следобед те щяха да посетят бащите си. Всички бяха малки, между осем и тринайсет годишни. Съюзът осигурява транспорт на четирийсет-петдесет деца всяка седмица, за да отидат на посещение при родителите си в различни затвори. Целта е много амбициозна: да се намали престъпността във Вашингтон с една трета.

Бях ходил в този затвор по-често, отколкото бих искал да си спомням. Познавах директорката на „Лортън“ много добре. Преди няколко години бях прекарал цяла вечност там, докато разпитвах Гари Сонежи.

Директорката, Мариън Кембъл, беше осигурила една голяма стая на Първо ниво, където момчетата да се срещат с татковците си. Бе вълнуваща гледка, още по-трогателна, отколкото очаквах. Съюзът на загрижените хора провежда обучение с бащите, които искат да участват в тази програма. Има четири стъпки: да показваш любовта си; да приемаш грешката и отговорността си; да постигнеш хармония с детето си; да намериш ново начало.

По ирония всички момчета се опитваха да изглеждат и да се държат по-твърдо, отколкото се чувстваха. Чух едно да казва: „По-рано те нямаше в живота ми. Защо да те слушам сега?“ Но бащите се опитваха да проявяват нежност.

Двамата със Сампсън не бяхме водили деца в „Лортън“ досега. Беше ни за пръв път, но бях сигурен, че ще го направя отново. Виждаш толкова много искрени емоции и надежда в тази стая, толкова възможности за нещо добро и правилно. Дори и част от тях никога да не се реализират, все пак се полагаха усилия и не можеше да не се получи нещо положително от цялата тази работа.

Това, което ме порази най-силно, бе връзката, която продължаваше да съществува между някои от мъжете и техните момчета. Замислих се за собствения си син, Деймън, и какви късметлии бяхме ние двамата. Повечето затворници в „Лортън“ осъзнаваха къде са сбъркали, но просто не знаеха как да спрат.

Повече от час и половина само обикалях из стаята и слушах. От време на време се налагаше да помагам като психолог и правех всичко по силите си, въпреки че трябваше да импровизирам.

Чух един мъж да казва: „Моля те, кажи на майка си, че я обичам и ужасно ми липсва.“ После и затворникът, и синът му избухнаха в сълзи и се прегърнаха силно.

Сампсън се доближи до мен след около час и нещо. Беше усмихнат, а неговата усмивка е направо зашеметяваща.

— Ей, това е страхотно. Невероятно е.

— Да, така е. Пак ще карам оранжевия автобус.

— Мислиш ли, че това им помага? Тези срещи между бащи и синове? — попита ме той.

Огледах стаята.

— Мисля, че днес, точно сега, това е успех за тези мъже и техните синове. И то стига.

Сампсън кимна.

— Старият подход „стъпка по стъпка“. И на мен ми действа добре. Направо ще литна, Алекс.

И на мен ми идеше да литна. Страшно се размеквам от такива неща.

Докато карах синовете към домовете им по-късно следобед, виждах по лицата им, че срещата с бащите им е била положително преживяване. На връщане момчетата не бяха така шумни и несдържани. Опитвах се да се държат мъжки. Но просто си бяха деца. Почти всички благодаряха на Сампсън и мен, когато слизаха от автобуса.

Не беше необходимо. Определено ми харесваше повече от това да преследвам убийци манияци.

Последно оставихме осемгодишното момче от „Бенинг Теръс“. То прегърна и Джон, и мен, после се заплака.

— Толкова ми липсва татко — промълви, преди да изтича към дома си.

2.

Онази нощ двамата със Сампсън бяхме дежурни в „Саутийст“. И двамата сме старши детективи в отдел „Убийства“, а аз, освен това съм свързка между ФБР и вашингтонската полиция. Към дванайсет и половина през нощта получихме повикване да отидем в един район на Вашингтон, наречен „Шоу“. Там било извършено жестоко убийство.

На мястото, където бе открита жертвата, имаше една-единствена патрулна кола плюс откачалките от квартала, които бяха успели да се стекат доста бързо.

Приличаше на някакво странно улично парти наред ада. Наблизо горяха огньове, искрите им хвърчаха от двата варела, в които бяха запалени. Голяма глупост при непоносимата жега онази нощ.

Според съобщението по радиостанцията жертвата бе млада жена, вероятно между четиринайсет и осемнайсетгодишна.

Не бе трудно да я открием. Голото ѝ обезобразено тяло бе захвърлено между няколко диви рози в малък парк на по-малко от десет метра от павираната алея.

Когато двамата със Сампсън доближихме трупа, едно момче ни подвигна от другата страна на полицейската лента, ограждаща местопрестъплението:

— К'во толкоз, ня'ква курва от улицата!

Спрях и го погледнах. Напомни ми на момчетата, които бяхме водили в затвора „Лортън“.

— Евтина кучка. Не си струва да си губите времето заради нея, *де-фективи* — продължи той с наглите си викове.

Отидох при малкия умник.

— Откъде знаеш? Виждаш ли си я?

Момчето отстъпи леко назад. После се ухили и на един от предните му зъби грейна златна звезда.

— Няма ни'кви дрехи и лежи по гръб. Някой добре ѝ го е ръгнал. Ясно, че е курва.

Сампсън огледа момчето, което бе на не повече от четиринайсет.

— Познаваш ли я?

— По дяволите, не! — Хлапакът се престори на засегнат. — Не познавам ни'кви курви, човече.

Момчето най-после си тръгна, погледна назад към нас още един-два пъти, като клатеше глава.

Ние със Сампсън отидохме при двамата униформени полицаи, които стояха до тялото. Очевидно чакаха подкрепление. В случая нас.

— Извикахте ли линейка? — попитах ги.

— Преди трийсет и пет минути — отвърна по-възрастният.

Сигурно и той беше под трийсет. Беше с набол мустак и се опитваше да си придаде вид, сякаш има опит с такива случаи.

— Ясно. — Кимнах с глава. — Намерихте ли някакви документи за самоличност наоколо?

— Никакви. Търсихме из храстите — отвърна по-младият. — А и тялото е една гледка... — Потеше се обилно и очевидно му се гадеше.

Сложих си латексови ръкавици и се наведох над трупа.

Изглеждаше между петнайсет и осемнайсетгодишна. Гърлото ѝ бе прерязано от едното до другото ухо. Лицето ѝ бе цялото накълцано. Също и ходилата ѝ, което изглеждаше необичайно. Бе ръгана с нож повече от десет пъти — в гърдите и корема. Разтворих леко краката ѝ.

Видях нещо, от което ми се повдигна. Металната дръжка едва се виждаше между краката ѝ. Бях почти сигурен, че е нож и е забит дълбоко във влагалището ѝ.

Сампсън се наведе и ме погледна.

— Какво мислиш, Алекс? Още една?

Поклатих глава, после свих рамене.

— Може би, но тази е наркоманка, Джон. Виж ѝ ръцете и краката. Сигурно има следи от игли зад колената и в сгъвките на лакътя. Нашето момче обикновено не се занимава с наркоманки. Обаче убийството е много брутално. Типично в негов стил. Видя ли металната дръжка?

Сампсън кимна. Рядко нещо му убягваше.

— Дрехите — каза той. — Къде, по дяволите, са отишли? Трябва да намерим дрехите.

— Сигурно някой от квартала ги е свалил — каза младият униформен полицай. — Имало е доста суетене около трупа. Различават се стъпки от различни хора. Така става тук. Никой не го е грижа.

— Ние сме тук — казах му. — Нас ни е грижа. Грижа ни е за всички убити жени.

3.

Джефри Шейфър се чувстваше толкова щастлив, че едва го прикриваше от семейството си. Трудно се сдържа да не се разсмее на глас, докато целуваше жена си, Люси, по бузата. Долови уханието на парфюма ѝ — „Шанел №5“, после усети крехката сухота на устните ѝ, когато я целуна повторно.

Стояха като статуи в елегантното преддверие на голямата къща в „Калорама“. Децата бяха извикани да си вземат довиждане с него.

Жена му, Люси Рийс — Къзинс по баща, бе с пепеляворуса коса и искрящи зелени очи, по-ярки от скъпоценните камъни в бижутата на Булгари и Спарк, които носеше винаги. Слаба, все още доста привлекателна за трийсет и седемте си години, тя бе учила две години в колежа „Нюнхъм“ в Кеймбридж, преди да се оженят. Четеше безполезни стихове и прекалено литературни романи и прекарваше повечето от свободното си време в също толкова безсмислени обеда, пазаруване с приятелки англичанки, посещения на мачове по поло или разходки с яхта. От време на време и Шейфър се качваше на яхтата. Той бе много добър моряк навремето.

Преди да се оженят, смяташе, че Люси си заслужава усилията да бъде спечелена — тя бе добър трофей, сигурно много мъже я възприемаха и сега по този начин. Е, можеха да получат слабия ѝ кокалест задник и скучния, лишен от всякаква страст секс.

Шейфър вдигна на ръце четиригодишните близначки Триша и Ерика. И двете бяха точни копия на майка си. Би продал сестрите на цената на пощенска марка. Прегърна ги и се засмя като добър татко, на каквото винаги се правеше.

После се ръкува сериозно с дванайсет годишния си син Робърт. В момента в семейството се водеше спор дали да изпратят Робърт в частно училище с пансион в Англия, например в Уинчестър, където бе учил дядо му. Шейфър стегнато козирува пред сина си. Някога полковник Джефри Шейфър бе войник. Само Робърт още помнеше тази част от биографията на баща си.

— Отивам само до Лондон за няколко дни, и то по работа, не на почивка. Няма да прекарвам вечерите си по баровете — обясни той на семейството си. Усмихна им се весело, точно както би трябвало.

— Опитай се и да се позабавляваш малко, докато си там, татко. Повесели се. Бог знае, че го заслужаваш — каза Робърт, говорейки с по-плътен глас, маниер, който бе придобил напоследък.

— Чао, татко! Чао, татко — извикаха в хор близначките с пискливите си гласчета и на Шейфър му се прииска да ги запрати и двете в стената.

— Чао, Ерика — сан. Чао, Триша — сан.

— Да не забравиш „Гнездото на Орк“! — каза Робърт, внезапно разтревожен. — „Дракон“ и „Дуелиране“.

„Гнездото на Орк“ бе магазин, в който се продаваха книги игри, видеоигри и най-различно оборудване и принадлежности за тях. Намираше се в „Ърлхъм“, съвсем близо до „Кеймбридж Съркъс“ в Лондон. „Дракон“ и „Дуелиране“ бяха двете най-модерни британски списания за ролеви игри.

За нещастие на Робърт, Шейфър всъщност не отиваше в Лондон. Имаше много по-добър план за уикенда. Щеше да играе своята въображаема игра точно тук, във Вашингтон.

4.

Подкара бързо на изток, а не към вашингтонското летище „Дълес“. Чувстваше се, сякаш някаква колосална тежест е паднала от раменете му. Боже, как мразеше това идеално английско семейство и още повече клаустрофобичния им живот тук, в Америка.

Собствената му фамилия в Англия също бе „идеална“. Имаше двама по-големи братя, и двамата отлични студенти, младежи за пример. Баща му бе военен аташе и семейството бе обикаляло по целия свят, докато Шейфър навърши дванайсет. После се върнаха в Англия и се установиха в Гилдфорд, на около половин час от Лондон.

Озовал се там, Шейфър се зае да разширява опита си в момчешките пакости, с които се занимаваше от осемгодишен. В центъра на Гилдфорд имаше няколко исторически забележителности и той ентусиазирано се зае да ги обезобрази до една. Започна с болницата „Абът“, където умираше баба му. Написа неприлични изрази по стените. После се прехвърли на гилдфордската крепост, кметството, частната гимназия и градската катедрала. Пишеше още и още мръсни думи и рисуваше огромни пениси в ярки цветове. Нямаше представа защо му харесва толкова да съсипва красиви неща, но го правеше. Страхотно му харесваше — особено това, че не го хващаха.

В крайна сметка го изпратиха в училището „Ръгли“, където лудориите продължиха. После постъпи в колежа „Сейнт Джон“, където се концентрира върху философията, японския език и това да изуча възможно най-много хубави жени. Всичките му приятели останаха като гръмнати, когато постъпи в армията на двайсет и една години. Езиковите му познания бяха отлични и бе изпратен в Азия, където пакостите се издигнаха на ново ниво и където започна да играе *играта на игрите*.

Спря пред един денонощен супермаркет във „Вашингтон Хайтс“, за да си купи кафе — три кафета всъщност. Без сметана, с по четири захарчета във всяко. Почти изпи първото още по пътя към касата.

Касиерът индиец го изгледа подозрително и Шейфър се изсмя срещу брататото лице на чекиджията.

— Наистина ли мислиш, че ще открадна някакво шибано кафе за седемдесет и пет цента? Жалък нещастник. Тъп арабин.

Хвърли парите и излезе, преди да е убил касиера с голи ръце, което никак нямаше да го затрудни.

От супера подкара към североизточната част на Вашингтон, към един квартал, населен с хора от средната класа, наречен „Екингтън“. Когато се озова на запад от университета „Голодет“, започна да разпознава улиците. Преобладаваха апартаменти на два етажа с винилови фасади или на червени тухлички, или в отвратително яркосиньо, от което винаги го побиваха тръпки.

Спря пред един от апартаментите на „Ъпланд Теръс“, близо до Втора улица. Този имаше и гараж отстрани. Предишният наемател бе украсил фасадата на тухлички с две бели бетонни котки.

— Здравсти, мацки — каза Шейфър. Почувства облекчение, че е тук. Емоциите му започваха да бушуват, изпадаше в превъзбудено, маниакално състояние. Харесваше му това чувство, не можеше да му се насити. Беше време да поиграе на *играта*.

5.

В двойния гараж имаше ръждясало лилаво-синьо такси. Шейфър го използваше вече от четири месеца. То му осигуряваше анонимност, правеше го почти невидим, в която и част на града да отидеше. Наричаше го „колата на кошмарите“.

Паркира ягуара до таксито, после изтича горе. Щом влезе в апартамента, включи климатика. Изпи още едно силно подсладено кафе.

После си взе хапчетата, като добро момче. Торазин и либриум, бенадрил, ксанакс, викодин. Пиеше лекарства в най-различни комбинации от години. Бе като процес на проби и грешки, но добре бе научил урока си.

По-добре ли си вече, Джефри? Много по-добре, благодаря.

Опита се да прочете днешния „Уошингтън Поуст“, после някакъв стар брой на списанието „Прайвит Ай“, накрая един каталог на „Де Макс“, магазин за гумени и кожени аксесоари в Амстердам, най-големия в света. Направи двеста лицеви опори, после няколкостотин коремни преси, докато нетърпеливо чакаше мракът да се спусне над Вашингтон.

В десет без петнайсет Шейфър започна да се приготвя за голямата си нощ в града. Отиде в малката празна баня, която миришеше на евтин препарат за почистване. Изправи се пред огледалото.

Хареса това, което видя. Много. Гъста чуплива руса коса, която никога нямаше да изгуби. Харизматична искряща усмивка. Изумително сини очи с особеното излъчване на филмова звезда. Отлична физическа форма за четирийсет и четири годишен мъж.

Зае се с работа, първо кафявите контактни лещи. Беше го правил толкова много пъти, че би могъл да се справи и със завързани очи. Това бе част от професионалните му умения. Намаза с черна боя лицето, врата, ръцете и китките си; пъхна дебела подплънка в яката си, за да изглежда вратът му по-широк; нахлупи тъмната шапка с козирка, с която скри и последния кичур от косата си.

Огледа се внимателно — и видя доста убедителен на вид чернокож мъж; особено ако светлината не е твърде силна. Не беше зле, никак не беше зле. Добра дегизировка за една нощ в града... особено ако градът е Вашингтон.

Е, нека *играта* започне. *Четиримата конници*.

В десет и двацет и пет слезе в гаража. Внимателно заобиколи ягуара и отиде до лилаво-синьото такси. Вече бе започнал да се потапя в прекрасната си фантазия.

Шейфър бръкна в джоба на панталона си и извади три странни на вид зара. Всички имаха по двацет страни, като тези, които се използват в повечето компютърни игри, особено в ролевите игри. Вместо точки имаха цифри.

Хвана заровете в лявата си ръка и ги претърколи няколко пъти.

Четиримата конници имаше строги правила: всичко зависеше от това какво ще покажат заровете. Идеята бе да се измисли невероятно скандална фантазия, истински шокираща. Състезаваха се четирима играчи от целия свят. Никога преди не бе имало такава игра — нито дори бледо подобие.

Шейфър вече бе готов за приключението, но всяко събитие си има различни варианти. Много зависеше от заровете.

Точно това бе основното — всичко можеше да се случи.

Качи се в таксито и го запали.

Боже господи, беше готов!

6.

Имаше великолепен план в главата си. Щеше да взема само тези пътници — „клиенти“, — които привличаха погледа му и възпламеняваха въображението му до крайност. Не бързаше. Разполагаше с цялата нощ, имаше целия уикенд. Беше във ваканция.

Бе набелязал маршрута си предварително. Първо пое към модерния квартал „Адамс — Морган“. Наблюдаваше оживените тротоари и накъсания ритъм на движението по тях. Тук сякаш всеки втори ресторант се наричаше кафене. Караше бавно и оглеждаше лъскавите надписи, подмина кафене „Пикасо“, кафене „Лотрек“, кафене „Ла Фуршет“, кафене „Бюком“, кафене „Далбол“, кафене „Монтего“, кафене „Шеба“.

Към единайсет и половина, вече по Кълъмбия Роуд, намали скоростта на таксито. Сърцето му се разтуптя трескаво. В главата му се оформяше нещо хубаво.

Една красива двойка излизаше от популярния ресторант „Мамбо Рум“. Мъж и жена, латиноамериканци, на вид малко под трийсетте. Фантастично чувствени.

Хвърли заровете на предната седалка: шест, пет, четири — общо петнайсет. Много.

Опасност! В това имаше смисъл. Опасно и несигурно е да се захванеш с двойка.

Шейфър ги изчака да прекосят тротоара и да се отдалечат от навеса на ресторанта. Вървяха право към него. Колко удобно. Докосна дръжката на магнума, който държеше под предната си седалка. Беше готов на всичко.

Когато понечиха да се качат в таксито, той промени решението си. Имаше такова право.

Шейфър видя, че никой от двамата не е толкова привлекателен, колкото му се бе сторило. Бузите и челото на мъжа бяха на петна; черната му коса бе прекалено зализана и мазна. Жената бе с няколко килограма повече, отколкото Шейфър харесваше, по-пухкава,

отколкото изглеждаше от разстояние, под светлината на уличните лампи.

— Не съм на смяна — каза той и бързо подкара.

И двамата му размахаха среден пръст.

Шейфър се засмя на пас.

— Тази вечер имате късмет! Глупаци! Това е най-щастливата нощ в живота ви, а вие дори не го знаете.

Несравнимата тръпка на фантазията вече напълно го бе завладяла. Беше имал пълна власт над двойката. Можеше да контролира живота и смъртта.

— Смъртта е горд — прошепна той.

Спря да си купи още кафе от „Старбъкс“ на Айлънд Авеню. Страхотно. Взе си три и изсипа по шест пакетчета захар във всяко.

Един час по-късно беше в „Саутийст“. Не беше спирал за други пътници. Улиците бяха претъпкани с пешеходци. Нямахше достатъчно таксита, дори и радио таксита, в тази част на Вашингтон.

Съжаляваше, че не бе оставил двойката латиноамериканци. Бе започнал да си представя разни фантазии с тях, спомняше си как изглеждаха на светлината на уличните лампи. Спомени за минали неща, нали така. Сети се за феноменалното начално изречение на Пруст: „Дълго време си лягах рано всяка вечер.“ Така бе и с Шейфър — преди да открие *играта на игрите*.

И тогава я видя — съвършена кафява богиня точно пред него, сякаш някой току-що му бе поднесъл прекрасен подарък. Вървеше сама, на около една пресечка от И стрийт, движеше се бързо и решително. Той веднага усети как пламва.

Хареса начина, по който се движеше тя, линията на дългите ѝ крака, премереността на усилието.

Когато се доближи към нея, тя се огледа. Дали не търсеше такси? Възможно ли бе? Дали ѝ трябваше?

Беше облечена в бледокремав костюм, лилава копринена риза, обувки с високи токове. Изглеждаше прекалено елегантна, за да отива в някой клуб. Имаше самоуверен вид.

Той бързо хвърли заровете и затаи дъх. Преброи числата. Сърцето му подскочи. Точно това бе *играта на Конниците*.

Тя му махаше с ръка да спре.

— Такси! — извика. — Такси! Свободен ли сте?

Той приближи колата до тротоара и тя направи три бързи, решителни крачки към него. Носеше лъскави сребристи обувки с високи токчета, които бяха просто очарователни. Отблизо бе още по-красива. Заслужаваше оценка девет и половина от десет.

Вратата на таксито се отвори и я скри от погледа му за секунда.

После Шейфър видя, че тя носи цветя, и се зачуди защо. Някакъв специален повод ли имаше тази вечер? Е, вече със сигурност имаше. Цветята бяха за собственото ѝ погребение.

— О, толкова ви благодаря, че спряхте — каза тя задъхано, когато седна в таксито.

Той усети как жената си позволява да се отпусне, почувствала се в безопасност. Гласът ѝ бе нежен, мил, земен, истински.

— На вашите услуги. — Шейфър се обърна и ѝ се усмихна. — Между впрочем, аз съм Смъртта. Вие сте моята фантазия за този уикенд.

7.

В понеделник сутрин обикновено работя в кухнята за бездомни към църквата „Сейнт Алтъни“ в „Саутийст“, където помагам като доброволец от шест години. Поемам смяната от шест до девет три пъти седмично.

Онази сутрин се чувствах неспокоен и нервен. Все още се отърсвах от случая с господин Смит, който ме бе отвел на един куп места по Източното крайбрежие, както и в Европа. Може би се нуждаех от истинска почивка, ваканция накъде далеч от Вашингтон.

Гледах обичайната опашка от мъже, жени и деца, които нямаха пари за храна. Бяха средно по петима на ред и колоната се простираше до втората пресечка на Дванайсета улица. Изглеждаше така тъжно, така несправедливо да има толкова много гладни хора във Вашингтон или толкова много, които се хранят само по веднъж дневно.

Бях започнал да помагам в кухнята още преди години заради жена ми, Мария. Тя беше социален работник, когато се запознахме. Мария бе некоронованата принцеса на „Сейнт Антъни“, всички я обичаха, а тя обичаше мен. После я убиха, застреляха я от минаваща кола недалеч от кухнята за бездомни. Бяхме женени от четири години и имахме две малки деца. Убиецът така и не бе открит и това все още ме измъчва. Може би то ме кара да се стремя да разрешавам всеки случай, по който работя, независимо колко малък е шансът.

В кухнята за бездомни аз трябва да следя никой да не се изнерви прекалено и да не причини нежелани неприятности по време на храненето. Висок съм метър и осемдесет и шест, тежа около деветдесет килограма и мога да вдворявам мир, ако и когато се наложи. Обикновено отстранявам проблема с няколко спокойно изречени думи и незаплашителни жестове. Повечето от тези хора идват тук, за да се нахранят, не да се бият или да създават проблеми.

Освен това сипвам фъстъчено масло и конфитюр на всеки, който иска допълнително от тях. Джими Мур, ирландецът, който ръководи социалната трапезария с много любов и достатъчно дисциплина, е твърдо убеден в ползата от фъстъченото масло и конфитюра. Някои от

редовните посетители ме наричат Фъстъчения човек. Правят го от години.

— Не изглеждаш много добре днес — каза една ниска, набита жена, която идва в кухнята от година-две.

Знам, че се казва Лора, че е родена в Детройт и че има двама пораснали синове. Работела като икономка на Ем стрийт в Джорджтаун, но семейството решило, че е твърде стара за работата, и я уволнило със заплата за две-три седмици и няколко благодарности.

— Заслужаваш нещо по-добро. Заслужаваш мен — каза Лора и се засмя закачливо. — Какво ще кажеш?

— Лора, толкова си мила с твоите комплименти — казах аз, докато ѝ сипвах допълнително. — Но нали си срещала Кристин. Знаеш, че вече съм зает.

Тя се изкикоти, като обгърна ръце около тялото си. Имаше приятен здрав смях, независимо от обстоятелствата.

— Всяко младо момиче има право да мечтае, нали знаеш. Радвам се, че те видях, както винаги.

— Аз също, Лора. Винаги се радвам да те видя. Добър апетит.

— О, това е сигурно.

Докато отправях веселите си поздрави и трупах фъстъчено масло в чиниите, си позволих да помисля за Кристин. Лора сигурно беше права; може би не изглеждах особено добре днес. Навярно не изглеждах страхотно от известно време.

Спомних си една нощ преди около две седмици. Тъкмо бях приключил работата си по един случай на серийни убийства в Бостън. Двамата с Кристин стояхме на верандата пред къщата ѝ в Мичънвил. Опитвах се да живея живота си по различен начин, но човек трудно се променя. Има една поговорка, която много обичам: „Сърцето води главата“.

Усещах уханието на цветята в нощния въздух, рози и гергини, разцъфтели пищно в градините. Долавях и уханието на „Гардения Пашън“, прекрасния парфюм, който Кристин си бе сложила онази вечер.

Двамата се познавахме от година и половина. Бяхме се срещнали във връзка с разследването на едно убийство, което бе завършило със смъртта на съпруга ѝ. По-късно започнахме да излизаме. Мислех си, че

всичко бе водило към този момент на верандата. Поне в собствените ми представи.

В моите очи Кристин винаги изглеждаше прекрасно и караше сърцето ми да литне. Беше висока почти метър и седемдесет и пет и това ми харесваше. Имаше усмивка, която би могла да запали половината страна. Онази вечер носеше светли избелели дънки и бяла тениска, вързана на възел на кръста. Краката ѝ бяха боси, а ноктите ѝ — лакирани с червен лак. Красивите ѝ кафяви очи искряха. Протегнах ръце и я прегърнах и изведнъж целият свят ми се стори хубав. Забравих за ужасния случай, който бях приключил току-що, забравих за особено жестокия убиец, известен като господин Смит.

Обгърнах сладкото и нежно лице в дланите си. Искам да си мисля, че вече нищо не може да ме изплаши, и наистина по-голяма част от нещата не ме плашат, но предполагам, че колкото повече хубави неща имаш в живота си, толкова по-лесно е да изпитваш страх. Кристин ми бе толкова скъпа — така че може би се страхувах.

Сърцето води главата.

Не така действат повечето мъже, но аз се учех.

— Обичам те повече от всичко, което съм обичал в живота си, Кристин. С теб виждам и чувствам нещата по нов начин. Обожавам усмивката ти, това как общуваш с хората — особено с децата, — добротата ти. Обичам да те прегръщам така. Обичам те повече, отколкото бих могъл да изрека дори и да стоя тук и да не млъкна цяла нощ. Толкова много те обичам. Ще се омъжиш ли за мен, Кристин?

Тя не отговори веднага. Усетих как леко се отдръпна и сърцето ми спря. Вгледах се в очите ѝ и видях болка и несигурност. Това почти разби сърцето ми.

— О, Алекс, Алекс — прошепна тя, сякаш щеше да се разплаче всеки момент. — Не мога да ти отговоря. Току-що се върна от Бостън. Разследваше някакви чудовищни убийства. Онзи ужасен мъж влезе в дома ти. Заплаши семейството ти. Не можеш да отречеш всичко това.

Не можеш. Бе ужасяващо преживяване, а аз едва не бях умрял.

— Не отричам това, което казваш. Но те обичам. И това не мога да отрека. Ще напусна полицията, ако се налага.

— Не. — Погледът ѝ омекна. Тя поклати бавно глава. — Това ще бъде грешка. И за двамата.

Стояхме прегърнати на верандата и аз осъзнавах, че имаме сериозен проблем. Не знаех как да го разреша. Нямах представа. Може би изходът е да напусна полицията и да стана психотерапевт на свободна практика, да започна да водя по-нормален живот заради Кристин и децата. Но можех ли да го направя? Можех ли да напусна?

— Попитай ме пак — прошепна тя. — Попитай ме пак някой ден.

8.

Двамата с Кристин продължихме да се виждаме след онази вечер и всичко бе прекрасно, лесно, естествено, романтично. Нещата помежду ни винаги бяха такива. Но аз се питах дали съществува начин проблемът ни да се разреши. Можеше ли тя да бъде щастлива с детектив, разследващ убийства? Можех ли аз да престана да работя като такъв? Не знаех.

От мислите за Кристин ме изтръгна пронизителният вой на сирена по Дванайсета улица, някъде около пресечката с И стрийт. Примигнах, когато видях черния нисан на Сампсън да спира пред „Сейнт Антъни“.

Сампсън изключи сирената на покрива на колата, после наду клаксона продължително. Знаех, че е дошъл за мен — навярно за да ме заведе някъде, където не бих искал да отида. Клаксонът продължи да свири.

— Това е твоят приятел Джон Сампсън — извика Джими Мур. — Чуваш ли го, Алекс?

— Знам кой е — отвърнах. — Надявам се да си тръгне.

— Не изглежда вероятно.

Най-после излязох навън, пресякох опашката от хора, съпроводен от няколко закачки. Хора, които познавах отдавна, ме задяваха, че се опитвам да се измъкна с половин ден труд, или ми предлагаха, ако не харесвам работата си, те да я поемат.

— Какво става? — извиках на Сампсън още преди да стигна до черната му спортна кола.

Страничният прозорец на колата се спусна. Наведох се навътре.

— Забрави ли? Днес съм в почивка — напомних му.

— Нина Чайлдс — каза Сампсън съвсем тихо. Така говореше само когато бе ядосан или много сериозен. Опитваше се да успокои мускулите на лицето си, да изглежда силен, да не проявява емоции, но не се справяше особено добре. — Нина е мъртва, Алекс.

Потреперих. Отворих вратата на колата и се качих. Дори не се върнах до кухнята да каже на Джими Мур, че си тръгвам. Сампсън

бързо потегли. Сирената отново засвири, но сега посрещнах почти с радост тъжния ѝ вой. Заглушаваше чувствата ми.

— Какво се знае досега? — попитах, докато препускахме по мрачните улици на „Саутийст“. После прекосихме сивкаво синята река Анакостиа.

— Тялото ѝ е изоставено в една къща на „Осемнайсета“ и „Гарнсвил“. Джером Търман вече е на местопроизшествието. Вероятно тялото е там от уикенда. Някакъв наркоман го открил. Никакви дрехи или документи, Алекс — отвърна Сампсън.

Погледнах го.

— Тогава как са разбрали, че е Нина?

— Един от униформените полицаи я разпознал. Познавал я от болницата. Всички познаваха Нина.

Затворих очи, но веднага видях лицето на Нина Чайлдс и отново ги отворих. Тя бе главна сестра на нощната смяна в спешното отделение на болницата „Сейнт Антъни“. Веднъж бях нахлул там като торнадо, защото носех умиращо малко момче в ръцете си. Със Сампсън бяхме работили с Нина в повече случаи, отколкото можех да си спомня. Освен това Сампсън ходи с нея повече от година, но после се разделиха. Тя се омъжи за някакъв мъж от квартала. Имаха две деца, още бебета, и последния път, когато я видях, тя изглеждаше толкова щастлива.

Не можех да повярвам, че лежи мъртва в някакво мазе от другата страна на Анакостиа. Бе изоставена, като другите убити жени в „Саутийст“.

9.

Тялото на Нина Чайлдс бе открито в порутена къща в един от най-бедните, съсипани и опасни квартали. Отпред имаше само една патрулна кола и една ръждясала очукана линейка. Убийствата в „Саутийст“ не привличат много внимание. Някъде наблизо лаеше куче и това бе единственият звук по пустата улица.

На ъгъла на „Осемнайсета“ се наложи да минем край сборище, където наркомани си купуваха дрога. Повечето бяха млади мъже, но имаше и няколко деца и две жени, всичките събрани там предизвикателно. Такива сборища се срещат на всяка крачка в тази част на „Саутийст“. Единственото занимание на младежите от квартала е търговията с крек.

— Идвате за ежедневната оборка на труповете ли, полицаи? — подхвърли един от младежите.

Носеше черен панталон с тиранти, нямаше риза, нито чорапи или обувки. Имаше фигура на затворник и целият бе покрит с татуировки.

— Дошли са да съберат боклука — извика гъгниво един по-възрастен мъж с рошава прошарена брада. — Приберете и шибаното псе, дет' не спира да лае по цяла нощ, тъй и тъй сте дошли. Свършете нещо полезно — добави той.

Ние със Сампсън не му обърнахме внимание и пресякохме улицата, после влязохме в триетажната къща със заковани прозорци. Черно-бял боксер подаде глава от прозорец на третия етаж, като постоянен обитател, и продължи да лае. Иначе сградата изглеждаше изоставена.

Входната врата бе разбивана поне стотина пъти, така че сега се отвори без никакво усилие. В къщата миришеше на огън, боклук, влага и мухъл. На тавана зееше дупка — там, където тръбите на парното бяха избити.

Толкова ненормално бе Нина да завърши живота си на това тъжно отвратително място.

Вече повече от година разследвах неофициално неразкритите случаи на убийства в „Саутийст“, повечето от жертвите бяха неидентифицирани жени. Бройката им вече надвишаваше сто, но никой друг в отдела не приемаше това число или което и да е близко до него. Няколко от убитите бяха наркоманки и проститутки.

Но не и Нина.

Внимателно слязохме по спираловидното стълбище. Не посмяхме да докоснем износения дървен парапет. Забелязах отблясъците на фенери някъде напред и сам запалих своя.

Нина бе дълбоко навътре в мазето на изоставената къща. Поне някой си бе направил труда да ограда терена с полицейска лента, за да запази сцената на местопрестъплението.

Видях тялото ѝ — и веднага отместих очи.

Не беше заради това, че бе мъртва, а заради начина, по който бе убита. Опитах се да отвлека мислите и погледа си, докато се овладея.

Джером Търман беше там с екипа от „Бърза помощ“. Имаше и един патрулен офицер, вероятно този, който я бе разпознал. Нямахте съдебен лекар. Не беше необичайно за случаите на убийства в „Саутийст“ да не присъства съдебен лекар.

На пода край тялото имаше увехнали цветя. Съсредоточих се върху тях, още не можех да погледна Нина. Не приличаше на другите случаи на убити жени, но убиецът не следваше строг модел. Това бе един от проблемите, с които се сблъсках. Това можеше да означава, че фантазията му продължава да се развива — че той не е престанал да измисля нови елементи в ужасяващата си история.

Забелязах късчетата фолио и целофан, с които бе покрит подът. Лъскавите неща привличат плъховете и те обичайно ги отнасят в дупките си. Цялото мазе бе потънало в паяжини.

Трябваше отново да погледна Нина. Налагаше се да я огледам по-внимателно.

— Аз съм детектив Алекс Крос. Нека я огледам по-отблизо — казах най-после на медицинския екип, млади мъж и жена. — Ще ми отнеме само няколко минути, после няма да ви преча.

— Другите детективи вече освободиха тялото — каза мъжът. Той бе много слаб с дълга мръсноруса коса. Не си направи труда да ме погледне. — Нека си довършим работата и да се махаме от тази мръсотия. Всичко наоколо е силно заразно и вони ужасно.

— Просто се отдръпнете — изръмжа Сампсън. — Ставай, преди да съм ти издърпал кокалестия задник.

Мъжът изруга, но стана и се отдръпна от тялото на Нина. Аз се приближих, опитах да се концентрирам и да действам професионално, напрегнах се да си спомня специфичните подробности, които бях събрал при другите убийства на жени в „Саутийст“. Търсех някаква връзка. Запитах се възможно ли е един човек да убива толкова много жени. Ако наистина бе така, това бе една от най-бруталните серии от убийства в историята.

Поех си дълбоко дъх и коленичих до тялото на Нина. Плъховете я бяха открили, виждах следите им, но убиецът бе нанесъл много тежки рани.

Изглеждаше, сякаш Нина е била пребита до смърт, с юмруци и навярно с ритници. Сигурно е била ударена повече от сто пъти. Рядко бях виждал такова издевателство над някого. Защо е трябвало да се случи? Тя бе само на трийсет и една години, майка на две деца, мила, талантива, отдадена на работата си в „Сейнт Антъни“.

Чу се внезапен шум, като изстрел от пушка, някъде в сградата. Той отекна през стените на мазето. Мъжът и жената от „Бърза помощ“ подскочиха уплашено.

Останалите се засмяхме нервно. Знаех от какво точно бе звукът.

— Капани за плъхове — обясних на двамата медици. — Свиквайте.

10.

Бях на сцената на местопрестъплението малко повече от два часа, много по-дълго, отколкото бих искал, всяка секунда там ми бе непоносима. Не можех да установя твърд модел за убийствата на неидентифицираните жени и убийството на Нина Чайлдс не ми помогна да постигна напредък. Защо я бе удрял толкова пъти и така брутално? Какво правеха там цветята? Възможно ли бе това да е дело на същия убиец?

Начинът, по който обикновено действам на сцената на местопрестъплението, е да се постарая да видя нещата от разстояние и в цялост. Трупът е отправната точка.

Със Сампсън обходихме цялата къща, мазето, после всеки етаж и дори се качихме на покрива. После обиколихме квартала. Никой не бе видял нищо необичайно, което всъщност не ни изненада.

Сега идваше най-лошата част. Двамата със Сампсън изоставихме печалната гледка и се отправихме към апартамента на Нина в „Бруклънд“, на изток от Католическия университет. Усещах, че работата пак ме засмуква, но не можех да направя нищо.

Бе непоносимо горещ ден, слънцето безжалостно приличаше над Вашингтон. Докато пътувахме, и двамата мълчахме замислени. Това, което ни предстоеше да направим, бе най-лошата страна от работата ни — да кажем на семейството за смъртта на любим човек. Не знаех как ще успее да го сторя този път.

Апартаментът на Нина бе в добре поддържана сграда от кафяви тухли на Мънроу стрийт. По прозорците имаше яркозелени сандъчета за цветя, в които цъфтяха миниатюрни жълти рози. Нищо лошо не би трябвало да се случи на човек, който живее тук. Всичко в тази сграда бе ярко и изпълнено с надежда, точно каквато бе самата Нина.

Чувствах се все по-разстроен и разтревожен заради бруталното, отвратително убийство и заради факта че отделът ни вероятно нямаше да проведе подобаващо разследване, поне не официално. Нана Мама сигурно щеше да го припише на теориите си за конспирации на белите господари и тяхното пренебрежение към хората в „Саутийст“. Често

ми казваше, че чувства морално превъзходство пред белите хора, че никога, никога не би ги третирила така, както те се отнасяха с чернокожите във Вашингтон.

— Сестрата на Нина, Мари, гледа децата — каза Сампсън, докато напредвахме по „Мънроу“. — Тя е добро момиче. Имаше проблем с наркотиците едно време, но се оправя. Нина ѝ помогна. Семейството е много сплотено. Прилича на твоето. Там ще бъде ужасно, Алекс.

Обърнах се към него. Както можеше да се очаква, той приемаше смъртта на Нина още по-тежко от мен. Но за него е крайно необичайно да проявява чувствата си.

— Мога да се оправя сам, Джон. Ти остани в колата. Аз ще отида да кажа на семейството.

Сампсън поклати глава и въздъхна шумно.

— Няма да стане така, мой човек.

Паркира нисана до тротоара и двамата слязохме от колата. Не ме спря, докато вървахме към апартамента, и разбрах, че иска да бъда с него. Прав беше. Щеше да бъде ужасно.

Апартаментът на семейство Чайлдс заемаше първия и втория етаж. Входната врата бе алуминиева, с няколко орнамента за украса. Съпругът на Нина вече ни чакаше на вратата. Бе в работната си униформа: кални ботуши, син панталон, риза. Държеше едното бебе на ръце, красиво малко момиченце, което ме погледна, усмихна се и изгука.

— Може ли да влезем за момент? — попита Сампсън.

— Станало е нещо с Нина — изрече съпругът и рухна още там, на входа.

— Съжалявам, Уилям — казах внимателно. — Прав си. Вече я няма. Намерили са я тази сутрин.

Уилям Чайлдс заплака на глас. Изглеждаше силен мъж, но това нямаше значение. Притискаше учуденото малко момиченце към гърдите си и опитваше да овладее риданията си, но не успяваше.

— О, боже, не! О, Нина, Нина, скъпа! Как може някой да я убие? Как може някой да направи такова нещо? О, Нина, Нина, Нина!

Една симпатична млада жена се появи зад него. Сигурно бе сестрата на Нина, Мари. Пое бебето от съпруга на сестра си и малкото момиченце също се разплака силно, сякаш знаеше какво се е случило.

Бях виждал толкова много семейства, толкова много добри хора, загубили свои близки по безмилостните улици на града. Знаех, че това никога няма да спре напълно, но чувствах, че положението трябва някак да се подобри. А то не се подобряваше.

Сестрата на Нина ни направи знак да влезем. Забелязах на масичката в антрето две книги, сякаш Нина току-що ги бе оставила. Апартаментът изглеждаше уютен и чист, с леки бамбукови мебели с бели възглавници. Чувах се жуженето на климатика. На една масичка имаше порцеланова фигурка на медицинска сестра.

Все още прехвърлях в ума си подробностите от местопрестъплението, опитвах се да свържа случая с другите убийства на жени. Разбрахме, че Нина е била на благотворителна вечеря в събота вечер. Уилям бил извънредна смяна на работа. Семейството се обадило в полицията късно през нощта в събота. Двама детективи дошли в дома им, но така и никой не им съобщил нищо досега.

Подържах за малко бебето, докато сестрата на Нина затопляше шишето с млякото. Беше толкова тъжен и мъчителен момент. Това малко момиченце вече никога нямаше да види майка си, никога нямаше да научи колко добра и всеотдайна е била тя. Това ми напомни за собствените ми деца и тяхната майка, както и за Кристин, която се страхуваше, че ще умра, докато разследвам някое убийство като това.

По-голямото момиченце се доближи до мен, докато държах сестричката ѝ. Тя бе на две-три години, не повече.

— Имам нова прическа — каза гордо и се завъртя леко.

— Наистина ли? Красива е. Кой ти направи тези плитки?

— Мама — отвърна момиченцето.

След около час двамата със Сампсън си тръгнахме. Пътувахме потънали в мълчание и покруса, също като на идване. След няколко пресечки Сампсън спря пред един порутен квартален бар, покрит с плакати за бира и газирана вода.

Въздъхна дълбоко, скри лице в дланите си и заплака. Никога не бях виждал Джон в такова състояние, през всичките години, в които бяхме приятели, още от деца. Поставих ръка на рамото му и той не се отдръпна. После ми каза нещо, което не бе споделял досега.

— Обичах я, Алекс, но я оставих да си отиде. Така и не ѝ казах какво чувствам. Трябва да хванем този кучи син.

11.

Усещах, че съм в началото на ново разследване на серия от убийства. Не го желяех, но не можех да спра този ужас. Трябваше да направя нещо за убитите жени. Не можех просто да стоя безучастен и да не правя нищо.

Въпреки че бях разпределен в Седми район като старши детектив, работата ми като свързка с ФБР ми даваше някои допълнителни правомощия и свободата от време на време да работя, без да ме контролират или да ми се месят прекалено. Мислите ми препускаха трескаво и вече бях забелязал някои връзки между убийството на Нина и поне някои от другите неразкрити престъпления. Първо, във всеки от случаите у жертвата нямаше никакви документи за самоличност. Второ, много от телата бяха изоставени в сгради, където да не бъдат открити бързо. Трето, нито един свидетел не бе забелязал никого, който да бъде евентуално заподозрян. Единственото, което обикновено научавахме, бе, че е имало много коли или хора по улицата, където бяхме открили поредната жертва. Това ми подсказваше, че убиецът знае как да се смеси с тълпата и вероятно е чернокож мъж.

Към шест същата вечер най-после се отправих към къщи. А уж това бе почивният ми ден. Трябваше да свърша някои неща у дома и се опитвах да балансирам между изискванията на работата и семейния живот възможно най-добре. Сложих си веселата физиономия и влязох в къщата.

В кухнята Деймън, Джени и Нана пееха „Сядай, че люлееш лодката“. Този звук бе истинска музика за ушите ми, а и за други важни части от моята анатомия. Децата изглеждаха щастливи. Много може да се говори за невинността на детството.

Чух Нана да казва:

— Хайде сега „Мога да кажа на света“. — И тримата запяха един от най-красивите спиричуъли, които знам.

Гласът на Деймън ми се стори особено силен. Не бях забелязал това преди.

— Чувствам се, сякаш съм влязъл в някоя от историите на Луиза Мей Олкът — казах им и се разсмях за пръв път през този дълъг ден.

— Приемам това като голям комплимент — каза Нана.

Тя беше към края на седемдесетте или в началото на осемдесетте си години, но не казваше — нито показваше — точната си възраст.

— Коя е Луиза Мей Олкът? — попита Джени и се нацупи.

Тя е здравомислещ малък скептик, но рядко стига до цинизъм. По това прилича и на баща си, и на баба си.

— Провери довчера, мъниче. Ще ти дам петдесет цента, ако ми кажеш верния отговор — казах ѝ.

— Дадено — ухили се Джени. — Можеш да ми платиш отсега, ако искаш.

— Това и за мен ли важи? — попита Деймън.

— Разбира се. Ти провери коя е Джейн Остин — казах му. — Така, какви бяха тези божествени песни? Много ми харесаха, между другото. Просто искам да знам какъв е поводът.

— Пеем, докато приготвяме вечерята — отвърна Нана, като вирна нос, а очите ѝ грейнаха. — Ти свириш джаз и блусове на пианото, нали. Ние пък понякога си пеем като ангели. Не е необходима специална причина. Добре е за душата, а и за храната навярно. Няма да навреди.

— Е, не спирайте да пеете заради мен — подканих ги, но те вече бяха спрели.

Лошо. Нещо ставаше, поне това се досетих. Една музикална мистерия, която трябваше да разреши в собствения си дом.

— Нали не сте се отказали от бокса след вечеря? — попитах предпазливо. Чувствах се уязвим, защото не ми се искаше да ми откажат урока по бокс, който се бе превърнал в ритуал за нас.

— Разбира се, че не — каза Деймън и се намръщи, сякаш съм откачил, като изобщо задавам такъв въпрос.

— Разбира се, че не. Пфу. Защо да го правим? — обади се и Джени и отхвърли глупавия въпрос с махване на ръка. — Как е госпожица Джонсън? — попита тя. — Днес чували ли сте се?

— Все още настоявам да разбера какъв бе поводът за пеенето — отвърнах на въпроса ѝ с въпрос.

— Аз имам ценна информация. Ти също. Каквото повикало, такова се обадило — заяви тя. — Какво ще кажеш?

Малко по-късно реших да се обадя на Кристин. Напоследък нещата помежду ни сякаш вървяха така, както преди да се заема със случая с господин Смит. Поговорихме известно време, после я поканих да излезем в петък.

— Разбира се. С удоволствие, Алекс. Как да се облека?

Поколебах се.

— Ами, аз винаги харесвам как си облечена — но все пак си облечи нещо специално.

Тя не ме попита защо.

12.

След пригответената от Нана вечеря от печено пиле, печени сладки картофи и домашно изпечен хляб слязохме с децата в мазето за седмичния ни урок по бокс. Когато свършихме, погледнах часовника си и видях, че е малко след девет.

Минута по-късно на вратата се позвъни. Оставих страхотната книга, наречена „Цветът на водата“, която четях, и се надигнах от креслото в дневната.

— Аз ще отворя. Сигурно е за мен — извиках.

— Може да е Кристин. Не се знае — подразни ме Джени, после избяга в кухнята.

И двете ми деца обожаваха Кристин, независимо от фактът, че тя бе директор на училището им.

Знаех точно кой е на верандата. Очаквах четирима детективи от отдел „Убийства“ от Първи район — Джером Търман, Рахим Пауъл, Шон Мур и Сампсън.

Три от тях стояха на верандата. Котката Роузи и аз ги пуснахме вътре. Сампсън пристигна пет минути по-късно и всички се настанихме в задния двор. Това, което правехме вкъщи, не беше незаконно, но и не би ни създавало много приятели по високите места в полицейското управление.

Седнахме на градинските столове, а аз донесох бира и диетични соленки, на които сто и двацет килограмовият Джером се намръщи.

— Бира и диетични соленки. За бога, Алекс. Да не си се побъркал? Ей, да не би да имаш връзка с жена ми? Сигурно тя ти е дала тази тъпа идея.

— Купих ги специално за теб, дебелако. Знам, че сърцето ти има нужда от разтоварване — казах му, а останалите се разсмяха силно.

Всички се задяваме с Джером.

Петимата се събирахме неофициално от две-три седмици. Бяхме започнали да работим по случаите с неидентифицираните убити жени. Отделът не провеждаше официално разследване, не разглеждаше убийствата като дело на сериен убиец. Бях се опитал да започна такава

разследване и главен детектив Питман ме беше отрязал. Той твърдеше, че не съм открил модел, свързващ по някакъв начин убийствата, и че освен това няма свободни детективи, които да насочи към „Саутийст“.

— Предполагам, всички сте чули за Нина Чайлдс? — попита Сампсън другите детективи.

Всички я познаваха, а Джером бе с нас при огледа на трупа.

— Добрите умират млади. — Рахим Пауъл се намръщи и поклати глава. Той бе умен и издръжлив и не се боеше от работа. — Поне в „Саутийст“. — Погледът му бе студен и непроницаем.

Разказах им това, което знаех. Особено, че Нина е била открита без документи за самоличност. Споменах и всичко останало, което бях забелязал в къщата, където бе открито тялото ѝ. Освен това се възползвах от случая да поговоря за големия брой неразкрити убийства в „Саутийст“. Съобщих им отчайващата статистика, която бях събрал, най-вече през свободното си време.

— Ако излязат такива факти за „Джорджтаун“ или Капитолия, хората в града ще надигнат глас. Ще се вдигне страхотен шум. „Уошингтън Поуст“ ще пише за това на първа страница всеки ден. Самият президент ще се ангажира. Веднага ще се осигурят средства. Ще го определят като национална трагедия — разпалено заговори Джером Търман и размаха ръце във въздуха.

— Е, събрали сме се тук, за да направим нещо по този проблем — казах аз малко по-спокойно. — За нас това не е въпрос на пари. Нито на време. Нека ви кажа какво мисля за този убиец — продължих. — Мисля, че знам някои неща за него.

— Как си успял да му направиш профил? — попита Шон Мур. — Как понасяш да мислиш за тези ненормални копелета толкова време?

Свих рамене.

— Това ми е работата. В това съм най-добър. Анализирах всичките случаи на убийства на жени. Отне ми седмици самостоятелна работа. Само аз и ненормалното копеле.

— Освен това изучава всичко, което плъховете оставят след себе си — обади се Сампсън. — Видях го да събира в торбичка миши лайна. Това е тайната на успеха му.

Засмях се и им разказах до къде бях стигнал.

— Мисля, че един мъж е отговорен за поне част от убийствата. Може би поне десетина. Не мисля, че е гениален убиец — като Гари Сонежи или господин Смит, но е достатъчно умен, за да не бъде заловен. Той е организиран, доста предпазлив. Не мисля, че е извършил предишни престъпления. Вероятно има съвсем прилична работа. Може би дори семейство. Моите приятели от ФБР в Куонтико са на същото мнение. Най-вероятно се движи в цикъла на някаква развиваща се фантазия. Мисля, че дълбоко се е потопил във фантазиите си. Може би е в процес на превръщане в някой друг или нещо друго. Може да си изгражда нова самоличност. В никакъв случай не е приключил с убийствата. Ще направя няколко обосновани предположения. Мрази старото си аз, въпреки че хората, които са най-близо до него, навярно не подозират нищо. Може би е готов да изостави семейството си, работата, приятелите си. В даден момент навярно е изпитвал някакви силни чувства или дълбоко е вярвал в нещо — закона, религията, дълга към родината — но вече не. Убива по различни начини, няма установена формула. Знае много за умъртвяването на хора. Използвал е различни оръжия. Може би е пътувал в чужбина. Или вероятно е прекарал известно време в Азия. Мисля, че е възможно да е чернокож. Извършил е няколко убийства в „Саутийст“ и никой не го е забелязал.

— Шибана работа — изръмжа Джером Търман. — Имаш ли поне някоя добра новина, Алекс?

— Само едно нещо и то е по-скоро предположение. Но ми се струва правилно. Мисля, че е склонен към самоубийство. Това пасва на профила, по който работя. Той живее опасно, поема много рискове. Може сам да си види сметката.

— Прилича на невестулка — каза Сампсън.

Така дадохме име на убиеца: Невестулката.

13.

Джефри Шейфър очакваше с нетърпение играта на *Четиримата конници* всеки четвъртък от девет до един през нощта.

Играта бе всичко за него. Имаше още трима велики играчи по света. Те бяха Ездачът на белия кон — Завоевателя; Ездачът на червения кон — Войната; Ездачът на черния кон — Глада; а самият той бе Ездачът на светлия кон — Смъртта.

Люси и децата знаеха, че им е забранено да го безпокоят, по каквато и да е причина, когато се е заключил в библиотеката на втория етаж. На едната стена бе разположена колекцията му от церемониални ками, почти всички купени в Хонконг и Банкок. На стената бе окачено и греблото, което бе използвал през годината, когато неговият колеж спечели състезанието по гребане. Шейфър почти винаги печелеше игрите, в които участваше.

От години използваше Интернет, за да се свързва с другите играчи, дълго преди останалият свят да се запали по мрежата. Завоевателя играеше от град Доркинг в Съри, недалеч от Лондон; Глада пътуваше напред-назад между Банкок, Сидни, Мелбърн и Манила, а Войната обикновено играеше от Ямайка, където имаше голямо имение на брега на морето. Играеха на *Конниците* от седем години.

Вместо да започне да се повтаря, играта на фантазии се разширяваше. Тя се развиваше с всяка изминала година, ставаше по-необичайна и все по-предизвикателна. Целта бе да се измисли най-великолепната и необичайна фантазия или приключение. Насилието бе почти винаги част от играта, убийството — не задължително.

Шейфър бе първият, който заяви, че неговите истории изобщо не са измислени, а че ги е изживял в реалния свят. Сега и другите правеха същото от време на време. Шейфър не бе сигурен дали те наистина изживяваха фантазиите си. Целта бе всеки да се опита да представи най-поразителната фантазия за вечерта, да спечели възхищението на другите играчи.

В девет часа Шейфър вече седеше пред лаптопа си. Другите също бяха на линия. Рядко се случваше някой от тях да пропусне играта, но ако това станеше, отсъстващият оставяше дълги съобщения и понякога рисунки или дори снимки на предполагаемите любовници или жертви. Понякога използваша и филмчета, а останалите играчи трябваше да решат дали сцените са режисирани и изиграни, или са заснети в реална обстановка.

Самият Шейфър не можеше да си представи да пропусне сеанс от играта. Смъртта бе несъмнено най-интересният герой, най-силен и оригинален от всички. Отсъстваше от важни социални събирания или събития в посолството само за да не пропусне играта в четвъртък вечер. Беше се случвало да играе болен от пневмония, а веднъж дори след като предния ден бе претърпял болезнена операция от херния.

В много отношения *Четиримата конници* бе уникална игра, но най-важното бе, че в нея няма господар — някой, който да я насочва и контролира. Всеки от играчите разполагаше с пълна свобода да пише и визуализира собствената си история, стига да играеше според това, което диктуваша хвърлените от него зарове и да се придържа в параметрите на собствения си герой.

На практика в *Конниците* имаше четирима господари на играта. Нямаше друга като нея. Тя бе толкова зловеща и шокираща, колкото успяваша да я направят въображението на участниците и умението им да представят фантазиите си.

Завоевателя, Глада и Войната вече бяха на линия.

Шейфър започна да пише:

Смъртта отново победи във Вашингтон. Нека ви разкажа подробностите, после ще изслушам страхотните истории, силата на въображението на Завоевателя, Глада и Войната. Живея за тези часове, както и всички вие, сигурен съм.

Този уикенд пак карах моето фантастично такси, колата на кошмарите... Чуйте това. Попаднах на няколко отбрани и възхитителни жертви, но ги отхвърлих като недостойни. После открих моята кралица и тя ми напомни за нашите дни в Банкок и Манила. Кой би могъл да забрави

жаждата за кръв на боксовата арена? Изиграх един мач по кикбокс. Господа, пребих я до смърт с ръце и крака. Изпращам ви снимки.

14.

Нещо ставаше и бях сигурен, че никак няма да ми хареса. Пристигнах в полицейския участък на Седми район точно преди седем и половина на следващата сутрин. Бях извикан от шефа, а това не обещаваше нищо добро. Бях работил до два през нощта, опитвайки се да достигна до нещо по убийството на Нина Чайлдс.

Имах чувството, че денят започва зле. Бях напрегнат и по-нервен, отколкото обикновено си позволявам да бъда. Ни най-малко не харесвах тази сутрешна заповед да се явя пред началника.

Поклатих глава, намръщих се, опитах се да прогоня птичките от врата си. Най-после изскърцах със зъби и отворих махагоновата врата. Главен детектив Джордж Питман чакаше в кабинета си, който всъщност се състоеше от три свързани кабинета, включващи заседателна зала.

Шефът, както го наричат многото му „почитатели“, бе облечен с широк сив костюм, силно колосана бяла риза и сребриста вратовръзка. Прошарената му коса бе зализана назад. Приличаше на banker и в известен смисъл наистина си е такъв. Както никога не се изморява да повтаря, той работи с ограничен бюджет и винаги преценява разходите за персонала, разходите за извънредни дежурства, разходите за разследванията. Очевидно се справя ефективно като мениджър и поради тази причина шефът на полицията пренебрегва факта, че Питман е деребей, лицемер, расист и кариерист.

На стената бяха закачени три големи таблици. Първата показваше данните за изнасилванията, убийствата и нападенията във Вашингтон за два последователни месеца. Втората представяше кражбите от домове и магазини за същия период. Третата — кражбите на коли. Според таблиците и според „Уошингтън Поуст“ престъпността във Вашингтон намаляваше, но не и в района, където живеех аз.

— Знаеш ли защо си тук, защо исках да те видя? — попита Питман направо. Никакви любезности или увъртания от шефа. —

Разбира се, че знаеш, д-р Крос. Ти си психолог. Предполага се, че отгатваш как работи мисълта на човек. Все забравям това.

„Запази спокойствие, внимавай“ — казах си.

Направих това, което главен детектив Питман най-малко очакваше: усмихнах се и произнесох мило:

— Не, наистина нямам представа. Помощникът ви ми се обади и ето ме тук.

Питман също се усмихна, сякаш бях казал хубава шега. После внезапно повиши глас, лицето и вратът му почервеняха силно, ноздрите му се разшириха и косъмчетата в тях потрепераха.

Едната му ръка бе стисната на юмрук, а другата бе с разперени пръсти, които приличаха на моливите, стърчащи от кожената чаша на бюрото му.

— Няма да заблудиш никого, Крос, най-малко мен. Много добре знам, че разследваш убийствата в „Саутийст“, които не са ти възложени. Правиш това въпреки съвсем ясните ми разпореждания. Някои от тези случаи са закрити преди повече от година. Няма да позволя това — няма да приема твоето неподчинение и снизходителното ти отношение. Знаем какво се опитваш да постигнеш. Да поставиш участъка в неловко положение, да поставиш мен в неловко положение, да направиш услуга на кмета, да станеш някакъв шибан герой на „Саутийст“.

Не понасях тона на Питман, а също и думите му, но много отдавна бях научил един номер и той навярно е най-важното нещо, което човек трябва да знае за отношенията в една организация. Толкова е просто, но е ключът за всяко малко царство, за всяка власт. Знанието наистина е власт, то е всичко; и да не знаеш нищо преструвай се, че знаеш.

Така че не казах на Питман нищо, не му възразих, не признах нищо. Не направих нищо. Мълчах си като Махатма Ганди.

Оставих го да си мисли, че може би наистина разследвам стари случаи от „Саутийст“ — но не го потвърдих. Освен това го оставих да си мисли, че може би наистина имам връзки сред хората на кмета Мънроу и бог знае още къде във властта. Оставих го да си мисли, че може би се целя в неговия пост или че може да имам — боже, опази — още по-големи амбиции.

— Работя по убийствата, които са ми възложени. Попитайте капитана. Правя всичко възможно да приключа възможно най-много случаи.

Питман кимна рязко — само веднъж. Лицето му още бе моравочервено, сякаш щеше да получи инфаркт.

— Добре, искам да приключиш този случай, и то бързо. Един турист е бил ограбен и убит на Ем стрийт снощи — каза той. — Уважаван германец, лекар от Мюнхен. На шибаната първа страница на „Поуст“ е. Да не споменаваме „Интернешънъл Херълд Трибюн“. И всеки вестник в Германия, разбира се. Искам да се заемеш с това убийство и да разрешиш случая бързо.

— Този лекар бял ли е бил? — попитах с невъзмутимо изражение.

— Казах ти, немец е.

— Вече работя по доста случаи в „Саутийст“ — казах на Питман. — Една медицинска сестра е била убита през уикенда.

Той не искаше и да чуе за това. Поклати глава — само веднъж.

— А сега пък имаш важен случай в „Джорджтаун“. Разреши го, Крос. Няма да работиш по нищо друго. Това е заповед... от Шефа.

15.

Веднага щом Крос излезе от кабинета на Питман, старши детектив Патси Хамптън влезе през една странична врата, която водеше към заседателната зала. Питман бе наредил на детектив Хамптън да изслуша целия му разговор с Крос, да прецени ситуацията от гледната точка на действащ полицаи и да предложи съвет.

Тази задача не се нравеше на Хамптън, но такива бяха заповедите на Питман. Той бе непреклонен, подъл, дребнав и отмъстителен.

— Виждаш ли с какво трябва да се справям тук? Крос знае как да ме изкара от нерви. По-рано избухваше и протестираше, сега просто не обръща внимание какво му говоря.

— Чух всичко — каза Хамптън. — Наистина е хитър. — Щеше да се съгласява с всичко, което Питман каже, без значение какво.

Патси Хамптън бе привлекателна жена с пясъчно руса коса, подстригана късо, и имаше най-пронизителните сини очи извън Стокхолм. Беше на трийсет и една години и се издигаше много бързо в участъка. На двайсет и шест години, тя бе най-младият детектив, разследващ убийства във Вашингтон. Сега си бе набелязала много по-високи цели.

— Но вие се подценявате. Вие диктувахте правилата, не той. — Хамптън каза на Питман това, което той желаше да чуе. — Крос просто скрива добре чувствата си.

— Сигурна ли си, че се среща с другите детективи? — попита я Питман.

— Срещали са се три пъти, доколкото ми е известно, винаги в къщата на Крос на Пета улица. Подозирам, че е имало и други срещи. Чух за това от един приятел на детектив Търман.

— Но не се срещат по време, когато някой от тях е дежурен?

— Не, доколкото ми е известно. Действат внимателно. Срещат се в свободното си време.

Питман се намръщи и поклати глава.

— Много лошо. Така е трудно да се докаже, че вършат нещо нередно.

— От това, което дочух, те са убедени, че участъкът не използва ресурсите си, за да разследва поредица от неразкрити убийства в „Саутийст“ и някои части на „Нортийст“. Повечето жертви са чернокожи или испаноговорещи жени.

Челюстта на Питман се напрегна и той отмести поглед от Хамптън.

— Числата, които Крос цитира, са пълна глупост — каза той гневно. — Шибана измислица. За него това е политика. Колко финансови средства можем да отделим за убийствата на наркоманки и проститутки в „Саутийст“? Престъпници убиват други престъпници. Знаеш какво става в черните квартали.

Хамптън отново кимна, демонстрирайки съгласието си при всеки удобен случай. Страхуваше се да не е загубила доверието му, да не е сгрешила, като му бе казала истината.

— Те мислят, че поне някои от жертвите са невинни жени от тези квартали. Онази сестра от спешното отделение, която е била убита през уикенда — тя е била приятелка на Крос и на детектив Джон Сампсън. Крос смята, че е възможно в „Саутийст“ да вилнее убиец, който убива жени.

— Сериен убиец в гетото? Я стига. Не сме виждали такова чудо. Сериените убийства са рядкост и в центъра на града. Защо сега? Защо тук? Защото детектив Крос иска да залови такъв, ето защо.

— Крос и другите биха възразили, като кажат, че въобще не сме се опитали сериозно да хванем убиеца.

Малките очички на Питман внезапно прогориха черепа ѝ.

— И ти ли си съгласна с тези тъпотии, детектив Хамптън?

— Не, сър. Нито съм съгласна, нито несъгласна. Знам със сигурност, че полицията не разполага с достатъчно хора и средства, където и да е из града, освен може би на Капитолийския хълм. Ето това е въпрос на политика и е възмутително.

Питман се усмихна на отговора ѝ. Той осъзнаваше, че тя малко го занася, но въпреки това я харесваше. Обичаше да стои в една стая с Патси Хамптън. Беше такава кукличка, истинско сладурче.

— Какво знаеш за Крос, Патси?

Тя усети, че Питман е изпуснал парата. Сега искаше да поговорят по-непринудено. Беше сигурна, че той я харесва, че си пада по нея, но бе прекалено задръстен, за да посмее да изрази желанията си, слава богу.

— Знам, че Крос работи в полицията от малко повече от осем години. В момента е свързка между полицията и ФБР работи към програмата за разкриване на особено тежки престъпления. Има добра репутация като криминален психолог, доколкото съм чувала. Защитил е докторска дисертация по психология в „Джон Хопкинс“. Преди да дойде при нас, три години е имал частна практика. Вдовец, с две деца, свири джаз на пианото си вкъщи. Това достатъчно ли е? Какво още искате да знаете? Написала съм си домашното. Познавате ме — завърши Хамптън и се усмихна.

Сега и Питман се усмихваше. Имаше малки раздалечени зъби и винаги ѝ напомняше на беглец от Източна Европа или на руски гангстер, може би.

Все пак детектив Хамптън се усмихна. Знаеше, че той обича тя да си играе с него, стига да е уверен, че го уважава.

— Някакви важни коментари на този етап? — попита той.

„Ти си нещастен тъпанар“ — каза наум Патси Хамптън, но само поклати глава.

— Притежава някакъв чар. Има връзки в политическите кръгове. Разбирам какво ви тревожи.

— Мислиш ли, че Крос е привлекателен?

— Казак ви, има излъчване. Наистина. Някои го сравняват с младия Мохамед Али. Мисля, че тази роля му допада от време на време: да танцува като пеперуда, да жили като пчела. — Тя се засмя отново, той също.

— Ще пипнем Крос — каза Питман. — Ще го изпратим с шут обратно в частната практика. Почакай и ще видиш. И ти ще ми помогнеш за това. Съгласна ли си, детектив Хамптън? Ти виждаш нещата в цялост. Точно това ми харесва у теб.

Тя отново се усмихна.

— И аз това харесвам у себе си.

16.

Британското посолство се намира в обикновена, типична държавна сграда на Масачузетс Авеню 3100. От двете ѝ страни са домът на вицепрезидента и Обсерваторията. Резиденцията на посланика е внушителна постройка с високи бели колони, а истинските офиси на посолството се намират в тази обикновена сграда.

Джефри Шейфър седеше зад малкото си махагоново бюро, загледан към Масачузетс Авеню. Персоналът на посолството понастоящем наброяваше 415 души. „Скоро ще бъдат 414“ — помисли си той. Екипът включваше военни експерти, специалисти по външна политика, международна търговия, връзки с обществеността, чиновници и секретарки.

Въпреки че между САЩ и Великобритания имаше споразумение да не се шпионират взаимно, Джефри Шейфър всъщност бе шпионин. Той бе един от единайсетте специалисти от Службата за сигурност, порано известна като МИБ, които работеха в посолството във Вашингтон. Тези единайсет души на свой ред ръководеха агентите в консулствата в Атланта, Бостън, Чикаго, Хюстън, Лос Анджелис, Ню Йорк и Сан Франциско.

Днес Шейфър се чувстваше ужасно нервен, често ставаше от бюрото си, крачеше напред-назад по килима, който покриваше скърцащия паркет на пода. Проведе няколко безполезни телефонни разговора, опита се да свърши малко работа, мислеше си колко мрази и служебните си задължения, и ежедневните дреболии в живота си.

Трябваше да работи по някакво адски тъпо комюнике за абсурдната неотклонна ангажираност на правителството да защитава човешките права. Министърът на външните работи доста бомбастично бе заявил, че Великобритания ще подкрепя международното осъждане на режими, които нарушават човешките права; че ще подпомага международните органи, ангажирани с тази кауза; че ще заклеймява нарушенията на човешките права и така нататък, и така нататък до припадък.

Прегледа няколко от компютърните игри, които играеше, когато бе така напрегнат, но никоя не привлече вниманието му сега. Нищо не вършеше работа.

Започваше да рухва и познаваше това чувство.

Пропадам и има само един сигурен начин да спра: да играя на Четиримата конници.

На всичко отгоре навън валеше и небето бе потискащо сиво. Целият Вашингтон и околностите му изглеждаха мрачни и угнетяващи. По дяволите! Беше в адски лошо настроение, дори за човек, свикнал с лошите настроения.

Продължи да зяпа Масачузетс Авеню, гледаше дърветата, ограждащи парка, посветен на шибания пацифист, художника Халил Джебран. Опита се да си представи как чука различни красиви жени, работещи в посолството.

Обади се на психиатърката си Бу Касади в кабинета ѝ вкъщи, но тя тъкмо трябваше да започне сеанс с пациент и не можеше да говори дълго. Уговориха се да се видят след работа: за едно бързо у тях, преди той да се върне у дома при Люси и хленчещите дечурлига.

Не смееше тази вечер пак да играе на *Конниците*. Щеше да е прекалено скоро след сестрата. Но, боже милостиви, така му се играеше. Искаше да пречука някоя по особено изобретателен начин точно тук, в посолството.

Все пак имаше да свърши едно приятно нещо днес и си пазеше удоволствието досега, три следобед. Вече бе хвърлил заровете и си поигра малко на *Конниците*, колкото да вземе едно решение.

Точно преди обяд се обади на Сара Мидълтън и ѝ каза, че трябва да поговорят, може ли да се отбие в кабинета му някъде към три.

По телефона Сара бе видимо притеснена и му отговори, че може да мине и по-рано, по всяко време, когато му е удобно.

— Значи не си особено заета, нямаш ли си работа днес? — попита Шейфър.

— Добре, тогава до три — отвърна тя бързо.

Секретарката му, отвратителната Бети, му позвъни по интеркома точно в три. Най-после бе свикнал с нейната точност.

Шейфър остави интеркома да звънне няколко пъти, после рязко вдигна слушалката, сякаш бе прекъснат, докато е вършел нещо от първостепенна важност за сигурността.

— Какво има, госпожице Томас? Много съм зает с комюникето за министъра.

— Съжалявам, че ви безпокоя, господин Шейфър, но госпожица Мидълтън е тук. Имате среща с нея в три часа, доколкото разбрах.

— Хм. Така ли? А, да, права си. Помоли Сара да почака малко, ако обичаш. Трябват ми още няколко минути. Ще ти звънна, когато съм готов да я видя.

Шейфър се усмихна и взе бюлетина с новини от посолството. Знаеше, че Бети мрази, когато той нарича госпожица Мидълтън с малкото ѝ име.

Пофантазира си за Сара следващите няколко минути. Изпитваше желание да изчука госпожица Мидълтън още от първото интервю, което бе провел с нея, но бе прекалено предпазлив, за да го направи. Боже, как мразеше тази кучка. Сега щеше да се позабавлява.

Шейфър погледа как дъждът облива колите по Масачузетс Авеню още десет минути. Накрая грабна телефона. Не можеше да чака и минута повече.

— Готов съм да я видя. Кажи на Сара да влезе.

В едната си ръка стисна заровете с двайсет страни. Можеше да се окаже много забавно.

Терор в офиса.

17.

Очарователната Сара Мидълтън влезе в кабинета му и успя да си придаде мило изражение, почти се усмихна. Шейфър се почувства като укротител на змии, който гледа мишка.

Тя имаше естествено чуплива червена коса, сравнително хубаво лице и страхотна фигура. Днес носеше костюм с много къса пола, червена копринена блуза с остро деколте, черни копринени чорапи. На Шейфър му бе ясно, че се опитва да си намери съпруг във Вашингтон.

Пулсът му се ускори. Тя го възбуждаше винаги щом я видеше. Сега не изглеждаше нервна и неуверена както напоследък, което навярно означаваше, че е объркана и се старее да не го показва. Шейфър опита да се постави на мястото на Сара. Така ставаше още по-забавно, макар че му бе трудно да си представи, че е изплашен и несигурен, както несъмнено се чувстваше тя.

— Добре, че заваля — каза Сара, после, още преди да е довършила изречението си, се сви.

— Сара, заповядай, седни — каза той. Опитваше се да има съвсем делови вид. — Аз лично мразя дъжда. Това е една от многото причини никога да не съм поемал назначения в Лондон.

Той въздъхна театрално, заслони очи с длани. Запита се дали Сара е забелязала колко дълги са пръстите му и дали си е мислила, че това е знак за голям размер на едно друго място. Можеше да се обзаложи, че не греша. Човешкото мислене бе предсказуемо, макар че жени като Сара никога не биха си признали това.

Тя се прокашля леко, после постави длани върху коленете си. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от напрежение. О, как му харесваше видимото ѝ смущение. Изглеждаше готова да изскочи от кожата си. По-добре да изскочи от тази тясна пола и блузката.

Той протегна пръстите на дясната си ръка, въодушевен от усещането за власт в ролята, която играеше.

— Сара, мисля, че имам лоши новини — доста неприятни, в интерес на истината, но нищо не може да се направи.

Тя нервно се премести към ръба на стола си. Наистина бе много добре сложена горе. Той вече усещаше как се втвърдява.

— Какво има, господин Шейфър? Какво искате да кажете? Мислите, че имате лоши новини? Или наистина имате такива?

— Ще трябва да се разделим с теб. Аз трябва да го направя. Бюджетни съкращения, за съжаление — каза той. — Знам, че сигурно ти изглежда крайно несправедливо и неочаквано. Особено след като дойде тук чак от Австралия, за да постъпиш на тази работа, и то преди по-малко от шест месеца. Но секирата пада неочаквано.

Усети, че тя едва удържа сълзите си. Устните ѝ трепереха. Очевидно не бе очаквала това. Изобщо не бе предполагала. Беше сравнително умна и сдържана жена, но сега не можеше да се овладее.

Отлично. Бе успял да я накара да рухне. Съжали, че няма камера в този момент, за да заснеме изражението на лицето ѝ и да си го пуска отново и отново, когато е сам.

Видя мига, в който тя се предаде, и му се наслади. Гледаше как очите ѝ се навлажняват, видя големите сълзи, които започнаха да се стичат по бузите ѝ, размазвайки грима ѝ.

Чувстваше властта си и усещането бе точно толкова хубаво, колкото се бе надявал. Малка незначителна игра наистина, но толкова приятна. Обичаше да предизвиква такъв шок и болка.

— Горката Сара. Горката, горката — промърмори той.

После Шейфър направи най-жестокото, най-непростимото нещо. Също и най-скандалното и опасно. Стана от бюрото си и отиде до нея да я утеши. Застана зад гърба ѝ и се притисна към раменете ѝ. Знаеше, че това е последното нещо, което жената би пожелала, да усети докосването му, да почувства възбудата му.

Тя се напрегна и се отдръпна от него като от огън.

— Копеле — изрече тя през зъби. — Мръсен перверзник!

Сара излезе от кабинета му, разтреперана и обляна в сълзи, като тичаше с несигурна стъпка заради високите си токове. Шейфър бе щастлив. От садистичното удоволствие не само да нарани някого, но и да съсипе тази невинна жена. Запомни изумителния образ завинаги. Щеше да го извиква в съзнанието си отново и отново.

Да, наистина бе мръсен перверзник.

18.

Котката Роузи стоеше на перваза на прозореца и ме гледаше как се обличам за срещата си с Кристин. Завидях на простотата на живота: *обичам да ям мишки, мишки обичам да ям.*

Най-после тръгнах надолу. Бях си взел свободна вечер и бях толкова нервен, разсеян и напрегнат, колкото не ми се бе случвало да съм от много време. Нана и децата знаеха, че става нещо, но не знаеха какво и това направо подлудяваше тримата ми любими любопитковци.

— Тате, кажи ми какво става, моооооля те! — помоли ме Джени, събрала длани като за молитва.

— Казах ти, не и не, и не. Дори и на колене да ми паднеш — казах аз и се усмигнах. — Имам среща тази вечер. Просто среща. Това е всичко, което трябва да знаете.

— С Кристин ли? — попита Джени. — Поне това можеш да ми кажеш.

— Това си е моя работа — отвърнах, докато си връзвах вратовръзката пред огледалото до стълбите. — И теб не те засяга, моя любопитна приятелко.

— Издокарал си се в най-хубавия си костюм, обувките за танци, с красива вратовръзка. Толкова си красив.

— Добре ли изглеждам? — обърнах се и попитах личния си моден консултант. — За срещата?

— Изглеждаш фантастично, тате. — Моето момиченце грейна в усмивка и знаех, че мога да ѝ вярвам. Очите ѝ бяха като блестящи огледала, които винаги казваха истината. — Знаеш, че е така. Знаеш, че си греховно красив.

— Ето, това е моето момиче — засмях се аз.

Греховно красив. Чула го е от Нана, несъмнено.

Деймън изимитира сестра си.

— „Изглеждаш фантастично, тате.“ Каква подмазвачка. Какво се опитваш да изкопчиш от татко, Джени?

— Добре ли изглеждам? — обърнах се към Деймън.

Той погледна измъчено към тавана.

— Изглеждаш супер. Какво си се впрегнал толкова? На мен можеш да кажеш. Като мъж на мъж. Какво толкова ще става?

— Отговори на горките деца! — обади се най-после и Нана.

Погледнах към нея ухилен до уши.

— Не използвай „горките деца“, за да изпълниш нормата си от клюки за деня. Е, тръгвам — съобщих им. — Ще се върна преди изгрев. Буу-хаа-хааа. — Изревах като чудовище и тримата направиха възмутени физиономии.

Беше минута или две преди осем, когато излязох на верандата. Пред къщата спря дълга черна лимузина „Линкълн Таун Кар“. Беше пристигнала навреме и аз не исках да закъснявам.

— Лимузина? — ахна Джени и едва не припадна на верандата. — Ще излизаш с лимузина?

— Алекс Крос! — извика Нана. — Какво става тук?

Слязох по стъпалата буквално танцувайки. Качих се в чакащата кола, затворих вратата и казах на шофьора да тръгва. Махнах с ръка през прозореца и им се изплезих, докато колата плавно потегли напред.

19.

Последното, което видях от тримата — Джени, Деймън и Нана, бе как правят физиономии и ми се плезят. Толкова добре си прекарваме заедно, мислех си, докато колата напредваше към „Принс Джордж Каунти“, където веднъж се бях сблъскал с дванайсет годишен убиец през безметежните дни, когато издирвах убийците Джак и Джил и където живееше Кристин Джонсън.

Повтарях си мантрата, която бях избрал за тази вечер: *Сърцето води главата*. Имах нужда да вярвам в това.

— Кола под наем? Лимузина? — възкликна Кристин, когато я взех от дома ѝ в Мичънвил.

Тя изглеждаше поразително красива — както винаги, когато я виждах, а това значеше много. Носеше дълга права черна рокля без ръкави, черни сатенени обувки с каишки. С токчетата ставаше висока малко над метър и осемдесет. Боже господи, обичах тази жена, обичах всичко у нея.

Отидохме при колата и се качихме.

— Не си ми казал къде отиваме тази вечер, Алекс. Само, че ще е на някакво специално място.

— Важното е, че съм казал на шофьора — отвърнах аз. Почуках на прозореца, който ни отделяше от него, и колата потегли в лятната нощ. Алекс Загадъчния.

Държах ръцете на Кристин, докато пътувахме по магистралата „Джон Хансън“ назад към Вашингтон. Лицето ѝ бе наклонено към моето и аз я целувах в уютния мрак. Обичах сладките ѝ устни, меката ѝ гладка кожа. Беше с нов парфюм, който не познавах, и той също ми хареса. Целунах вдлъбнатината на шията ѝ, после бузите, очите, косата. Щях да бъда щастлив да правя това до края на нощта.

— Невероятно романтично е — каза тя накрая. — И е много специално. А ти си необикновен... мили.

Прегърнахме се и останахме така. Говорехме, но не помня какво. Усещах как гърдите ѝ се надигат и отпускат. Неусетно стигнахме до

пресечката на „Масачузетс“ и Уисконсин Авеню. Приближавахме изненадата.

Вярна на обещанието си, Кристин не зададе повече въпроси. Не и докато колата не спря пред вашингтонската Национална катедрала и шофьорът не слезе да ни отвори.

— Националната катедрала? — попита тя. — Тук ли идваме?

Кимнах и погледнах величествената готическа сграда, на която се възхищавах още от момче. Тя се намира сред петдесет декара ливади и гори и е най-високата точка във Вашингтон, по-висока е дори от вашингтонския монумент. Ако си спомням правилно, тя е втората по височина църква в Съединените щати и навярно най-красивата.

Тръгнах напред, а Кристин ме последва вътре. Леко стискаше ръката ми. Влязохме от северозападния ъгъл на корпуса, който се простира на почти сто и седемдесет метра от огромния олтар.

Усецането бе толкова специално, красиво, духовно, съвсем каквото бих искал. Отидохме до една пейка под удивителния прозорец в средата. Накъдето и да погледнех, имаше безценни витражи, повече от двеста на брой.

Светлината вътре бе невероятна. Почувствах се благословен. Получаваше се калейдоскоп от променящи се цветове върху стените: различни нюанси на червено, топло жълто, хладно синьо.

— Красиво е, нали? — прошепнах. — Вечно, върховно, всички онези готически неща, за които е писал Хенри Адамс.

— О, Алекс, мисля, че това е най-красивото място във Вашингтон. Големият прозорец, детският параклис — винаги съм обичала да идвам тук. Казвала съм ти това, нали? — попита тя.

— Може и да си ми го споменала веднъж — отговорих аз. — Или просто съм го знаел.

Продължихме да се разхождаме и влязохме в детския параклис. Той е малък, красив, удивително задушевен. Стояхме под витражите на прозореца, представящи историята на Самуил и Давид като деца.

Обърнах се и погледнах Кристин. Сърцето ми се разтуптя толкова силно, че бях сигурен, че и тя го чува. Очите ѝ искряха като скъпоценни камъни на светлината от свещите. Черната рокля блестеше леко и сякаш се носеше върху тялото ѝ.

Коленичих и я погледнах.

— Обичам те от първия път, когато те видях в училището — прошепнах така, че да ме чува само тя. — Само дете, когато те видях за пръв път, нямаше как да зная каква невероятна личност си. Колко си мъдра и добра. Не знаех, че мога да се чувствам така — цял и завършен — винаги, когато сме заедно. Бих направил всичко за теб. Дори да бъдем двамата само още един миг.

Спрях за съвсем кратко, като си поех дълбоко дъх. Тя не отделяше очи от моите, не се отдръпна.

— Обичам те толкова много, винаги ще те обичам. Ще се омъжиш ли за мен, Кристин?

Тя продължи да ме гледа в очите и видях в погледа ѝ топлина и любов, но също и смирение — което е винаги част от Кристин. Сякаш тя не можеше да си представи, че я обичам.

— Да, Алекс, ще се омъжа за теб. О, Алекс, не трябваше да чакам до тази вечер. Но сега е свършено, толкова прекрасно. Почти се радвам, че изчаках. Да, ще стана твоя жена.

Извадих един старинен годежен пръстен и внимателно го поставих на пръста на Кристин. Принадлежал е на майка ми, пазех го, откакто умря, когато бях на девет години. Точната история на пръстена не е ясна, освен че се предава от поне четири поколения в семейство Крос и бе единствената ми наследствена вещ.

Целувахме се във величественния детски параклис на Националната катедрала и това бе най-хубавият момент в живота ми, щеше да остане незабравим и ценен за мен винаги.

Да, ще стана твоя жена.

20.

Десет дни бяха изминали без ново убийство, но сега помитаща буря от емоции връхлиташе Джефри Шейфър и той просто се носеше във вихъра ѝ.

Чувстваше се, сякаш лети — свръх възбуден, маниакален, раздвоен — както и да наричаха лекарите това състояние. Вече бе взел ативан, либриум, валиум и депакот, но лекарствата сякаш само усилиха напрежението му.

Тази вечер към шест той изкара черния ягуар от паркинга от северната страна на посолството, подмина огромната статуя на Уинстън Чърчил, вдигнал дясната си ръка в знака на победата и стиснал в лявата неизменната си пура.

Ерик Клептън свиреше силно на китара по стерео уредбата в колата. Усили звука още повече, стисна кормилото с всичка сила и се потопа в ритъма, такта, първичното желание.

Шейфър зави по Масачузетс Авеню и спря пред „Старбъкс“. Бързо влезе вътре и си взе три чаши кафе. Без сметана, с по шест захарчета във всяко. *Мммм, мммм*. Както обикновено, почти изпи първото, преди да стигне до касата.

Щом се озова отново в ягуара си, започна второто кафе, като отпиваше по-бавно. Глътна няколко хапчета бенадрил и наскан. Нямаше да му навреди, а можеше и да помогне. Извади заровете си. Трябваше да поиграе тази вечер.

Ако се паднеше дванайсет или повече, щеше да отиде право в апартамента на Бу Касади за едно бързо чукане, преди да се върне къщи при омразното семейство. Седем до единайсет означаваше пълна катастрофа — да се прибере направо при Люси и децата. Три, четири, пет или шест означаваше, че може да отиде в скривалището си за една непредвидена нощ на вълнуващи приключения.

— Нека бъде три, четири, пет, хайде, милички, хайде! Трябвате ми тази вечер. Трябвате ми, иначе ще се пръсна!

Разклати заровете в ръка поне трийсет секунди. Удължи напрегнатото очакване. Най-после хвърли заровете върху сивата

кожена седалка. Видя ги как се завъртяха.

Боже господи, беше хвърлил четири! Бе спечелил! Мозъкът му пламна. Можеше да играе тази вечер. Заровете го бяха казали; съдбата го бе отсъдила.

Развълнувано набра един номер на клетъчния си телефон.

— Люси! — започна той. Вече се усмихваше. — Радвам се, че те открих у дома, скъпа... Да, позна от първия път. Пак сме затънали до гуша в работа. Можеш ли да повярваш? Аз определено не мога. Мислят си, че съм тяхна собственост и сигурно са наполовина прави. Пак глупостите за трафика на наркотици. Ще се върна веднага щом мога. Но не ме чакай. Поздрави децата. Целувки на всички. И аз, скъпа. Обичам те. Ти си най-добрата, най-разбиращата жена на света.

„Много добро представление“, помисли си Шейфър, като въздъхна облекчено. Отлично изиграно, като се има предвид колко лекарства бе изпил. Прекъсна връзката с жена си, чиито наследствени пари за съжаление плащаха къщата, ваканциите в чужбина, дори ягуара и нейния нов рейндж роувър, разбира се.

Набра друг номер на телефона.

— Доктор Касади.

Чу гласа ѝ почти незабавно. Тя знаеше, че се обажда той. Обикновено ѝ звънеше от колата, докато пътуваше към апартамента ѝ. Обичаха да се възбуждат един друг по телефона. Телефонен секс като пред-игра.

— Пак ми погодиха същия номер — захленчи нещастно той по телефона, но продължаваше да се усмихва, наслаждаваше се на усета си за драматизъм.

Кратко мълчание, после:

— Искаш да кажеш, че са ни погодили номера на нас, нали. Няма ли никакъв начин да се измъкнеш? Та това е някаква шибана работа и ти я мразиш, Джеф.

— Знаеш, че бих се измъкнал, ако можеше. Мразя да стоя тук, презирам всяка минута. А вкъщи е още по-лошо, Бу. Боже, ти най-добре знаеш това.

Представи си как Бу се мръщи леко и нацупва устни.

— Звучиш възбуден, Джефри. Така ли е, скъпи? Взе ли си хапчетата днес?

— Не бъди лоша. Разбира се, че си пих лекарствата. Напрегнат съм. Възбуден съм. Направо съм на нокти. Обаждам ти се между две тъпи срещи. Ужасно ми липсваш, Бу. Искам да бъда в теб, дълбоко в теб. Искам да вляза в котенцето ти, отзад, в гърлото. Представям си това точно сега. Направо се надървям тук, в държавния си кабинет. Ще трябва да го ударя с пръчка, за да спадне. Или с бастун. Ние, британците, така се справяме с подобни проблеми.

Тя се засмя и той едва не размисли за посещението при нея.

— Захващай се за работа. Аз ще си бъда вкъщи, ако свършиш по-рано — каза тя. — И на мен няма да ми дойде зле да свърша.

— Обичам те, Бу. Толкова си добра с мен.

— Така е, а може пък и да взема някой бастун.

Той затвори и подкара към апартамента си в „Екингтън“. Паркира ягуара до лилаво-синьото такси в гаража. Изтича горе да се преоблече за *играта*. Обожаваше това, тайния си живот, нощите, далеч от всичко и всички, които презираше.

Поемаше прекалено много рискове, но не му пукаше.

21.

Шейфър бе напълно готов за една нощ в града. Играта *Четиримата конници* го очакваше. Всичко можеше да се случи тази вечер. Но той осъзна, че се чувства вгълбен и замислен. Преминаваше от маниакална възбуда до депресия за толкова време, колкото му трябваше само да мигне с очи.

Наблюдаваше се, сякаш гледаше в сън. Той бе агент от британското разузнаване, но сега, след края на Студената война, имаше малко полза от дарбите му. Само благодарение на влиянието на бащата на Люси бе запазил работата си. Дънкан Къзинс бе стигнал до поста генерал от армията, а сега бе президент на конгломерат за пакетирани стоки, специализирал се в търговията с перилни препарати, сапуни и евтина козметика. Обичаше да нарича Шейфър Полковника и да намеква за „издигането му до посредствеността“. Генералът обичаше да говори и за блестящите успехи на двамата братя на Шейфър, които бяха натрупали милиони в бизнеса.

Мислите му се върнаха към настоящето. Напоследък често правеше това, контактът му с действителността заглъхваше и се усилваше като радио с лоша връзка. Пое си дъх, за да се успокои, после изкара таксито от гаража. Няколко минути по-късно зави по Айлънд Авеню. Пак започваше да вали, лек ръмеж, заради който светлините от фаровете на колите изглеждаха замъглени и импресионистични.

Отби към тротоара и спря пред един висок слаб чернокож мъж. Приличаше на дилър на дрога, нещо, по което Шейфър не си падаше. Може би просто щеше да застреля копелето, после да изхвърли тялото. Това изглеждаше достатъчно добро като развлечение за вечерта. Някакъв презрян дилър, който няма да липсва никому.

— За летището — каза мъжът надменно, когато се качи в таксито.

Несъобразителното копеле изтръска дъждовните капки от дрехите си върху седалката. После затвори скърцащата врата и веднага заговори по клетъчния си телефон.

Шейфър нямаше да ходи на летището, нито първият му пътник за вечерта щеше да стигне до там. Той се заслуша в телефонния разговор. Гласът на мъжа звучеше превзет и изненадващо културен.

— Мисля, че ще успея точно за полета в девет, Ленард. „Делта“ летят на точен час, нали? Хванах такси, слава богу. Повечето изобщо не искат да спират в „Нортийст“, където живее бедната ми майка. И точно тогава се появи едно лилаво-синьо такси, абсолютна развалина, но слава богу, спря и ме взе.

По дяволите, бяха го описали. Шейфър изпсува наум лошия си късмет. Но това беше *играта*: невероятни върхове и гадни пропадания. Сега трябваше да закара този тъпанар чак до Националното летище. Ако изчезнеше, щяха да го свържат с „лилаво-синьо такси, абсолютна развалина“.

Шейфър настъпи газта и се отправи към аеропорта. Имаше задръстване дори в девет вечерта. Той изпсува мислено. Дъждът валеше проливно, постоянно отекваха гръмотевици и светкавици разцепваха небето.

Опита се да овладее надигация се гняв, все по-черното си настроение. Отне му почти четирийсет минути да стигне до проклетия терминал и да остави пътника си. Дотогава вече бе завладян от нова фантазия, настроението му отново се бе люшнало в другата крайност. Пак политаше.

Може би все пак трябваше да отиде при д-р Касади. Имаше нужда от още хапчета, особено литий. Тази вечер се чувстваше, сякаш е на гигантска люлка: нагоре-надолу, нагоре-надолу. Искаше да стигне до края. Чувстваше трескаво напрежение. Определено губеше контрол над себе си.

Всичко можеше да се случи, когато изпаднеше в такова състояние. Точно там бе проблемът. Нареди се на опашката от таксита, чакащи пътници за обратния път до града.

Докато бавно напредваше, пак проехтяха гръмотевици. Някъде високо над летището просветнаха светкавици. На тяхната светлина успя да види потенциалните си жертви, скупчени под платнения навес. Очевидно имаше отложени и отменени полети. Наслаждаваше се на тази евтина мелодрама, на напрежението от очакването. Жертвата му можеше да се окаже всеки, от важен шеф на фирма до забързана

секретарка или дори цяло семейство, връщащо се от ваканция в Дисниленд.

Нито веднъж не погледна право към редицата от потенциални жертви, докато се придвижваше бавно напред. Почти бе стигнал. Пред него имаше само две таксита. С ъгълчето на окото си виждаше опашката. Най-последно хвърли един бърз поглед.

Щеше да му се падне висок мъж.

Пак хвърли бърз поглед, не се сдържа.

Бял мъж, бизнесмен, слезе от тротоара и се качи в таксито. Човекът ругаеше тихо, раздразнен от дъжда.

Шейфър го огледа. Беше американец, между трийсет и пет и четирийсет годишен, със самодоволен вид. Може би инвестиционен посредник или банкер, нещо такова.

— Можем да тръгваме — щом ви дойде настроението! — сопна му се мъжът.

— Извинете, сър — каза Шейфър и се усмихна раболепно в огледалото за обратно виждане.

Хвърли заровете на предната седалка: *шест!* Сърцето му заби неудържимо.

Шест означаваше *незабавно действие*. Но той още се намираще в района на летището. Имаше много коли и полицаи, навсякъде бе ярко осветено. Бе прекалено опасно, дори и за него.

Заровете си бяха казали думата. Той нямаше избор. *Играта* бе започнала.

Море от червени светлини на стопове блестеше насреща му. Навсякъде имаше коли. Как можеше да го направи тук?

Шейфър целият плувна в пот.

Но трябваше да го направи. Това бе идеята на *играта*. Трябваше да го направи веднага. Трябваше да убие този тъпанар точно тук, на летището.

Рязко зави към един паркинг наблизо. Тук не ставаше. Ускори по тесния път. Нова светкавица блесна в небето, сякаш да подчертае лудостта и хаоса на момента.

— Накъде, по дяволите, си тръгнал? — извика му бизнесменът. Той стовари дланта си върху гърба на седалката му. — Това не е пътят, идиот такъв!

Шейфър го погледна в огледалото. Беше му бесен, че го е нарекъл идиот. Копелето му напомняше за собствените му братя.

— На никъде не съм тръгнал — извика той. — Но ти си тръгнал право към ада!

Мъжът изрева:

— Какво каза? Какво каза току-що?

Шейфър стреля с деветмилиметровия си „Смит и Уесън“ с надеждата, че никой няма да различи звука му сред гръмотевиците и клаксоните на колите.

Бе подгизнал от пот и се страхуваше, че черната боя по лицето му е започнала да се размазва и отмива. Очакваше да го спрат всеки момент. Очакваше полицаи да обградят таксито. Яркочервената кръв бе опръскала цялата задна седалка и прозореца. Бизнесменът се бе свлякъл в ъгъла, сякаш спеше. Шейфър не можеше да види къде точно проклетият куршум бе излязъл от колата.

Успя да се измъкне от летището, преди да се побърка окончателно. Подкара внимателно към „Бенинг Хайтс“ в „Саутийст“. Не можеше да рискува да го спрат за превишена скорост. Но изобщо не бе на себе си, не бе сигурен дали постъпва правилно.

Спря в една странична уличка, огледа тялото, съблече го. Реши да захвърли трупа на открито място. Правеше всичко възможно да действа непредсказуемо.

После бързо потегли и се отправи към дома си.

Не бе оставил документи у жертвата си. Нищо, освен тялото.

Малка изненада — този път жертвата бе мъж.

22.

Прибрах се у дома от Кристин в два и половина през нощта. Чувствах се опиянен, не бях изпитвал такова щастие от години. Искаше ми се да събудя Нана и децата, за да им кажа новината. Щеше ми се да видя изненаданите им физиономии. Искаше ми се да бях довел Кристин със себе си, за да отпразнуваме новината заедно.

Телефонът иззвъня няколко минути след като влязох в къщата.

„О, не — помислих си, — само не тази вечер. Обажданията в два през нощта не носят нищо добро.“

Обадих се от дневната и чух гласа на Сампсън.

— Скъпи? — прошепна той.

— Остави ме на мира. Пробвай пак сутринта. Тази вечер не приемам обаждания.

— Приемаш и още как, Алекс. Точно тази вечер. Ела на Алабама Авеню, на около три пресечки на изток от Дюпон парк. Един мъж е намерен гол и мъртъв, застрелян. Мъжът е бял, без никакви документи за самоличност.

Е, сутринта щях да кажа на Нана и децата за Кристин и мен. Сега трябваше да тръгвам. Мястото бе на около десет минути път от другата страна на Анакостиа. Сампсън ме чакаше на ъгъла. Също и убитият мъж.

И една доста оживена и враждебно настроена тълпа. Голо бяло тяло, захвърлено в този квартал, предизвикваше доста любопитство, все едно на Алабама Авеню да се появи елен.

— Доброто духче Каспър са го пречукали — обади се някакъв досадник, когато двамата със Сампсън се пъгнахме под жълтата полицейска лента, ограждаща местопрестъплението. В дъното имаше редица порутени тухлени сгради.

Тук край тротоарите винаги се събира застояла вода, тъй като уличните шахти почти никога не се почистват. Коленичих до извитото голо тяло, отчасти потопено в огромната локва. Заради дъжда нямаше да открием следи от гуми. Зачудих се дали убиецът се е сетил за това.

Водех си бележки наум. Нямахте нужда да си ги записвам, щях да запомня всичко. Ноктите и на ръцете, и на краката на мъжа бяха грижливо оформени. Не се виждаха никакви мазоли. Нямахте видими синини или белези, освен зловещата огнестрелна рана, отнесла лявата половина от лицето му.

Тялото му бе със силен тен, с изключение на това, което е било скрито от банския. На левия показалец личеше тънка светла ивица — може би е носел халката си там, но сега тя липсваше.

И нямаште никакви документи — точно като убитите жени.

Смъртта очевидно бе резултат от единствения опустошителен изстрел в главата. Алабама Авеню бе мястото, където бе открито тялото — но подозирах, че има второ място, където всъщност е било извършено убийството.

— Какво мислиш? — приведе се към мен Сампсън. Коленете му изпукаха силно. — Шибаният убиец нещо се е ядосал.

— Много е странно, че е стигнал до „Бенинг Хайтс“. Не знам дали има връзка с другите убийства. Но ако има, убиецът е искал да намерим този тук бързо. Тук обикновено захвърлят труповете в парка „Форт Дюпон“. Убиецът става все по-странен. И си прав, наистина е вбесен на целия свят.

Мислите ми бързо нахвърляха обичайните бележки и въпросите, които всеки детектив си задава в такива случаи. Защо е захвърлил тялото в канавката на улицата? Защо не в някоя изоставена сграда? Защо в „Бенинг Хайтс“? Чернокож ли е убиецът? Това все още ми се струваше най-вероятно, но много малък процент от серийните убийци са чернокожи.

Сержантът от лабораторията се доближи до Сампсън и мен.

— Какво искате да направим, детектив Крос?

Погледнах голото бяло тяло.

— Заснемете го с камера и фотоапарат, направете скици.

— Да вземем ли проби от улицата и тротоара?

— Вземете всичко. Дори да е подгизнало.

Сержантът се намръщи.

— Всичко? Всички тези боклуци в канавката? Защо?

Алабама Авеню е доста нависоко, виждах сградата на Конгреса ярко осветена в далечината. Изглеждаше като далечно небесно тяло. Това ме подсети какво се прави във Вашингтон и какво не се прави.

— Просто вземете всичко. Така съм свикнал да работя —
отвърнах аз.

23.

Около 2:15 детектив Патси Хамптън пристигна на мястото, където бе намерен трупът. Помощникът на шефа ѝ се бе обадил в апартамента за необичайното убийство в „Бенинг Хайтс“, което би могло да е свързано с убитите неидентифицирани жертви. Този случай се различаваше в някои отношения, но имаше и прекалено много прилики, които тя не можеше да пренебрегне.

Гледаше как Алекс Крос работи на сцената на местопрестъплението. Бе впечатлена, че е успял да дойде толкова бързо. Беше любопитна да научи повече за него, и то от доста време. Хамптън познаваше репутацията на Крос и бе запозната с някои от разследванията му. Дори бе работила няколко седмици по трагичното отвличане на Маги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг.

Досега изпитваше смесени чувства по отношение на Крос. Той имаше доста приятно излъчване и бе повече от привлекателен. Крос бе висок, силен, добре сложен мъж. Според нея обаче той получаваше незаслужено специално отношение, защото бе криминален психолог. Добре го бе проучила.

Хамптън осъзнаваше, че ѝ е възложено да постави Крос в неизгодно положение, да го победи, да го събори с гръм и трясък. Беше наясно, че ще бъде трудно състезание, но знаеше, че точно тя може да се справи. Винаги успяваше.

Вече бе провела собствения си оглед на мястото. Беше останала само защото неочаквано се бяха появили Крос и Сампсън.

Продължи да наблюдава Крос, докато той обходи няколко пъти целия заграден терен. Имаше внушителна физика, също и приятелят му, който бе поне два метра. Крос бе около метър и осемдесет и осем и тежеше към деветдесет килограма. Изглеждаше млад за годините си — четирийсет и една. Очевидно се ползваше с уважението на патрулните полицаи, техниците от лабораторията и дори екипа на „Бърза помощ“. Ръкуваше се с някои, потупваше други по рамото, от време на време си разменяше усмивки с някого.

Хамптън предположи, че това е част от маниера му. Всеки си имаше някакъв номер, особено във Вашингтон. Номерът на Крос бе чарът и харизматичното излъчване.

По дяволите, и тя си имаше номер. Нейният бе да се преструва, че не представлява заплаха, да подчертава женствеността си, а после да действа противно на очакванията на колегите си мъже. Така обикновено ги улавяше неподготвени. Когато започна да се издига в участъка, мъжете научиха, че действа твърдо. Каква изненада. Работеше повече от всички останали; бе много по-издръжлива от мъжете и никога не се сприятеляваше с други ченгета.

Но допусна една сериозна грешка. Обискира колата на един заподозрян в убийство, без да има заповед за обиск, и един друг детектив я разобличи. Естествено, той бе мъж, по-възрастен от нея и завиждаше на успехите ѝ. Ето как Питман я принуди да играе по неговите правила и сега не можеше да се измъкне от това положение.

Към три без петнайсет тръгна към зеления си форд експлорър и забеляза, че е доста мръсен. Вече имаше някои идеи относно намерения на улицата мъж. Изобщо не се съмняваше, че ще изпревари Крос с разследването.

КНИГА ВТОРА
СМЪРТТА ЯЗДИ СВЕТЪЛ КОН

24.

Джордж Бейър бе Глада от *Четиримата конници*. Той играеше *играта* от седем години и я обожаваше. Поне до неотдавна, когато Джефри Шейфър започна да става неконтролируем.

Глада нямаше впечатляваща физика — бе висок към метър и седемдесет и тежеше осемдесет и пет килограма. Имаше голям корем, оплешивяваше и носеше очила. Но знаеше също така, че външността му заблуждава и бе постигнал много за сметка на хора, които го подценяваха. Хора като Джефри Шейфър.

По време на дългия полет от Азия до Вашингтон изчете отново съдържащото четирийсет страници досие на Шейфър. Досието му каза почти всичко за Шейфър, както и за героя, който Шейфър играеше — Смъртта. На летище „Дълес“ той нае тъмносин форд седан, като се представи с фалшиво име. През трийсетте минути път до града все още се чувстваше разсеян и замислен.

Но беше и напрегнат: притесняваше се за всички *конници* и особено за самия себе си. Той бе този, който трябваше да се противопостави на Шейфър, и се тревожеше, че може би Шейфър е започнал да полудява и може да навлече неприятности на всички тях.

Джордж Бейър бе от разузнаването — от МИБ — и познаваше Шейфър от там. Сега идваше във Вашингтон, за да провери от първа ръка какво прави Шейфър. Другите играчи подозираха, че Шейфър е минал границата, че вече не играе според правилата на *играта* и че представлява сериозна опасност за всички тях. Тъй като Бейър бе работил няколко години във Вашингтон и познаваше града, бе решено той да отиде там.

Бейър не искаше да го виждат в посолството на Масачузетс Авеню, но бе поприказвал с няколко приятели, за които знаеше, че ще си мълчат относно разговора с него. Научи, че Шейфър наистина е толкова зле, колкото *конниците* се опасяваха. Изневеряваше на жена си с различни жени и го правеше без необходимата дискретност. Имало някаква психоложка, която била също така сексуален терапевт и Шейфър бил забелязван да посещава апартамента ѝ по няколко пъти

седмично, често в работно време. Носели се слухове, че пие много и че взема наркотици. Бейър подозираше последното. Навремето двамата с Шейфър бяха приятели и докато траеше назначението им във Филипините и Тайланд, бяха изпробвали доста наркотици. Разбира се, тогава бяха по-млади и глупави — или поне това се отнасяше за Бейър.

Неотдавна вашингтонската полиция бе изпратила оплакване до посолството относно някакъв инцидент заради безразсъдно шофиране на Шейфър. Възможно бе той да е бил под въздействието на наркотични лекарства. В момента не му възлагаха почти никакви задачи и ако не бяха връзките на тъста му, генерал Дънкан Къзинс, отдавна биха го уволнили и биха го изпратили в Англия. Каква ужасна каша бе забъркал Шейфър.

„Но това не е най-лошото, нали Джефри? — мислеше си Джордж Бейър, докато караше към един квартал в североизточен Вашингтон, известен като «Екингтън Плейс». — Има още много, нали, момчето ми? Много по-лошо е, отколкото си мислят в посолството. Това навярно е най-големият скандал в дългата история на тайните служби и ти си точно в центъра му. Но разбира се, аз също съм замесен.“

Когато спря на един светофар, Бейър заключи вратите на колата. Този район му се стори доста подозрителен, както и много други части на Вашингтон напоследък. Каква тъжна, напълно побъркана страна е станала Америка. Какво идеално убежище за Шейфър.

Глада оглеждаше внимателно улиците, докато продължаваше да се движи през западния район. В Лондон нямаше място, което да се сравни с това. Редица след редица от двуетажни тухлени апартаменти, много от тях в отчайващо окаяно състояние. Не толкова градска разруха, колкото урбанистична апатия.

Видя леговището на Шейфър напред и спря до тротоара. Беше му известно точното местонахождение на апартамента от подробните разкази на Шейфър в играта. Знаеше адреса. Сега трябваше да научи още едно нещо: убийствата, които Шейфър твърдеше, че е извършил, фантазии ли бяха, или истински? Наистина ли бе хладнокръвен убиец, развихрил се тук, във Вашингтон?

Бейър отиде до вратата на гаража. Отне му само минута да се справи с ключалката и да влезе.

Бе чувал толкова много за колата на кошмарите, лилаво-синьото такси, което Шейфър използваше за убийствата. Сега Бейър стоеше

пред него. Таксито бе съвсем истинско. Джордж Бейър поклати глава. Шейфър наистина бе убил всички онези хора. Това вече не бе игра.

25.

Бейър бавно се изкачи до тайния апартамент на Шейфър. Чувстваше ръцете и краката си натежали, лека болка прорязваше гърдите му. За момент бе загубил периферното си зрение. Спусна прашните щори на прозорците и се огледа.

Шейфър на няколко пъти се бе хвалил с описания на гаража и таксито по време на играта. Бе парадирал със съществуването на скривалището си и се бе закълел пред другите играчи, че то съществува и не е просто фантазия в ролева игра. Джефри открито ги бе предизвикал сами да се уверят в това и точно поради тази причина сега Бейър бе във Вашингтон.

„Е, Джефри, скривалището е истинско — съгласи се той. — Ти си закоравял убиец. Не си блъфирал изобщо, нали?“

В десет часа вечерта Бейър изкара таксито на Шейфър. Ключовете висяха на таблото, почти като предизвикателство. Така ли беше? Представи си, че разполага с една нощ да почувства точно това, което Шейфър бе изживял. Според Джефри половината от удоволствието бе в пред-играта — да провериш възможностите, да видиш нещата в цялост, преди да направиш първия си ход.

От десет вечерта до около единайсет и половина Бейър обикаля улиците на Вашингтон, но не вземаше пътници. Беше включил сигнализацията, че таксито не работи.

„Каква игра — мислеше си Бейър, докато караше. — Така ли го прави Джефри? Така ли се чувства, когато обикаля града?“

От замечтаното му състояние рязко го изтръгна един стар скитник със смачкана шапка, който изкара количка, пълна с консервени кутии и други опаковки, точно пред таксито. Сякаш не се интересуваше, че може да го блъснат. Бейър рязко натисна спирачките. Това го подсети за Шейфър. Линията между живота и смъртта се бе стопила напълно за Джефри. Така ли беше?

Бейър внимателно подкара таксито. Мина покрай някаква църква. Службата явно тъкмо бе свършила и тълпа от хора излизаше навън.

Спря таксито пред една привлекателна чернокожа жена, облечена в синя рокля и с обувки с висок ток. Искаше да разбере какво точно изпитва Шейфър — Смъртта. Не можеше да устои на това желание.

— Много ви благодаря — каза жената, като седна на задната седалка.

Изглеждаше толкова благопристойна и уважавана. Той крадешком я погледна в огледалото. Нямаше голям бюст. Но лицето ѝ бе симпатично. Дълги шоколадови крака във фини чорапи. Опита се да си представи какво би направил Шейфър, но не можа.

Той се хвалеше, че убива хора в по-бедните райони на града, тъй като никой не се интересува от тях. Бейър подозираше, че това е самата истина. Знаеше доста за Шейфър, докато бяха заедно в Тайланд и Филипините. Знаеше най-дълбоките, най-тъмните му тайни.

Бейър откара привлекателната чернокожа жена до апартамента ѝ и се развесели, когато тя му остави шейсет цента бакшиш към четирите долара, които показваше таксиметровият апарат. Точно петнайсет процента. Той взе парите и ѝ благодари учтиво.

— Таксиметров шофьор англичанин — каза тя. — Много необичайно. Приятна вечер.

Продължи да обикаля с колата до два часа през нощта. Попиваше с очи гледките, играеше омайващата игра. И тогава се наложи отново да спре. Две млади момичета се оглеждаха за такси на един ъгъл. Този район се наричаше „Шоу“, а според знаците наблизо се намираше университетът „Хауърд“.

Момичетата бяха слаби, привлекателни и сексапилни с високите си токове и лъскави дрехи, които проблясваха в мрака. Едното бе със съвсем къса пола и Бейър видя горния край на черните ѝ или тъмносини чорапи, когато спря, за да се качат.

„Сигурно са проститутки — любимата плячка на Шейфър“ — помисли си той.

Втората проститутка бе дори още по-красива и сексапилна от първата. Носеше бели сандали с дебела подметка, ластични къси панталонки и миниатюрно бюстие в преливащо синьо.

— Къде отиваме? — попита Бейър, когато момичетата изтичаха до таксито.

Отговори му момичето с късата пола.

— Ние отиваме в „Принстън плейс“. Това е в „Петуърт“, готин. После ти си отиваш, където решиш. — Тя отметна глава назад и се засмя закачливо.

Бейър се подсмихна. Започваше да схваща положението.

Момичетата се качиха и той не се сдържа да ги погледне в огледалото. Хитрушата с късата пола го улови, че ги зяпа. Почувства се като ученик, това му подейства опияняващо и изобщо не отдели поглед от нейния.

Тя небрежно го побутна с пръст. Той не спря да гледа. Не можеше.

Значи така се чувстваше Шейфър. Това бе Играта на игрите.

Не можеше да отлепи поглед от момичетата. Сърцето му биеше силно. Миниполичката носеше тясно прилепнало бюстие. Дългите ѝ нокти бяха лакирани в бледо зелено и оранжево. На колана ѝ висеше пейджър. Може би носеше пистолет в чантичката си.

Другото момиче му се усмихна смутено. Тя изглеждаше поневинна. Така ли беше? Между младите ѝ гърди се поклащаше верижка с надпис „Сладко момиче“.

Щом отиваха в „Петуърт“, сигурно бяха проститутки. Изглеждаха млади и съблазнителни; на шестнайсет — седемнайсет години.

Бейър си представи как прави секс с момичетата и този образ започна да завладява въображението му. Знаеше, че трябва да действа внимателно. Нещата можеха да излязат напълно извън контрол. Той играеше играта на Шейфър, нали така? И това много му харесваше.

— Имам предложение за вас — каза той на Миниполичката.

— Добре, готин — каза тя. — Стотачка за половин час. Плюс пътуването до „Петуърт“. Приемаш ли предложението ми?

26.

Шейфър държеше да знае кога някой от другите играчи пътува в чужбина, особено ако идва във Вашингтон. Беше положил много труд да се промъкне тайно в компютрите им, за да ги следи. Неотдавна Глада си бе купил самолетни билети и сега беше във Вашингтон. Защо?

Не бе трудно да проследи Джордж Бейър, щом той се озова в града. Шейфър все още бе доста добър в това, бе натрупал предостатъчно опит в следенето и тайното наблюдение през годините, когато бе на активна служба.

Бе разочарован, че Глада е решил да се „вмъкне“ в неговата фантазия. От време на време в играта се случваха пресичания, но те бяха голяма рядкост. Според правилата и двамата играчи би трябвало да заявят съгласието си предварително. Очевидно, Глада нарушаваше правилата. Какво знаеше той и какво си мислеше, че знае?

И тогава Бейър определено изненада Шейфър. Той не само посети тайния му апартамент, но взе таксито и го подкара из града. Къде, по дяволите, отиваше?

Малко след два през нощта Шейфър видя как таксито взе двете млади момичета в „Шоу“. Бейър подражаваше ли му? Опитваше се да му заложи някакъв капан ли? Или бе нещо съвсем друго?

Бейър откара момичетата до Ес стрийт, което не бе много далеч от мястото, където ги беше взел. Последва ги по тъмните стълби към някаква стара кафява сграда и после тримата изчезнаха вътре.

Бейър беше праметнал син анорак на дясното си рамо и Шейфър го заподозря, че носи пистолет. Божичко! Беше взел и двете момичета. Всеки на улицата би могъл да го види. Таксито лесно можеше да бъде забелязано.

Шейфър паркира на улицата. Чакаше и наблюдаваше. Не му се нравеше да стои в тази част на „Шоу“; особено без дегизировката си, и то с ягуара.

Имаше разни порутени кафяви сгради и няколко покрити с графити бараки със заковани прозорци. Не се виждаше жива душа.

Шейфър видя, че на последния етаж на сградата светна лампа, и предположи, че Бейър и момичетата са отишли там. Сигурно това бе апартаментът им.

Наблюдава сградата от два почти до четири часа. Не отделяше поглед от входа. Докато чакаше, си представи десетина възможни варианта, които бяха довели Глада тук. Зачуди се дали и другите не бяха във Вашингтон. Или Глада действаше сам? Дали в момента не играеше на *Четиримата конници*?

Продължаваше да чака Бейър да излезе от сградата. Но той не се появяваше и Шейфър ставаше все по-изнервен, разтревожен и гневен. Не можеше да си намери място. Дишането му се затрудни. Врълхлетяха го ярки параноични фантазии за това какво прави Бейър там, горе. Дали бе убил двете момичета? Дали бе взел документите им? Капан ли беше това? Така му се струваше. Какво друго би могло да бъде?

Джордж Бейър още не се появяваше.

Шейфър не можеше да понесе да чака повече. Слезе от ягуара. Спря на улицата и погледна към прозорците на апартаментата. Зачуди се дали не го наблюдават. Имаше предчувствие, че това е някакъв капан, и се питаше дали да не избяга.

Господи, къде, по дяволите, е Бейър? Каква игра играе? Дали сградата има заден вход? Ако Бейър е излязъл през него, защо бе оставил таксито като улика? Улика! По дяволите!

Най-после видя Бейър да излиза от сградата. Той бързо пресече улицата, качи се в таксито и потегли.

Шейфър реши да се качи горе. Изтича по стъпалата и откри, че дървената врата е отключена. Забърза нагоре по стръмните виещите се стълби. Носеше фенер в едната си ръка и го светна. В другата си ръка стискаше полуавтоматичния си пистолет.

Шейфър стигна до четвъртия стаж. Веднага разбра кой от двата апартаментата му трябва. На едната очукана и олющена врата имаше плакат на Мери Джей Блайдж. Момичетата явно живееха там.

Натисна дръжката и внимателно бутна вратата. Насочи пистолета напред, готов да стреля.

Едното от момичетата излезе от банята. Беше омотала дебела хавлиена кърпа около главата си. Не носеше нищо друго. Беше добро парче, с щръкнали малки гърди. Господи, Глада явно им е платил за това. Какъв глупак! Какъв чекиджия!

— Кой, по дяволите, си ти? Какво правиш тук? — извика сърдито момичето.

— Аз съм Смъртта — ухили се той. После обясни — Дойдох за теб и за хубавата ти приятелка.

27.

Прибрах се у дома след огледа на местопрестъплението малко след три и половина сутринта. Легнах си, но нагласих будилника за шест и половина. Успях да се надигна, преди децата да излязат за училище.

— Някой се е прибрал много късно снощи — започна да ме дразни Джени още докато слизах по стъпалата на път за кухнята.

Продължих мълчаливо и видях, че тримата с Деймън и Нана закусват.

— Някой наистина има недоспал вид — отбеляза Нана, заела обичайното си място.

— Някой наистина си проси нещо — казах им тихо. — Слушайте сега, имам да ви казвам нещо важно, преди да тръгнете за училище.

— Не забравяйте добрите маниери. Внимавайте в клас дори урокът да е скучен. Удряйте първо с лявата ръка, ако се стигне до бой в училищния двор — помогна ми Джени с намигване.

Направих измъчена физиономия.

— Това, което се канех да ви кажа — продължих аз, — е, че трябва да бъдете особено мили с госпожа Джонсън днес. Снощи Кристин се съгласи да се омъжи за мен. Предполагам, това значи, че ще се омъжи за всички нас.

В този момент в кухнята настанаха бурни прегръдки и поздравления. Децата ме изпоцапаха целия с шоколадово мляко и мазнина от бекон. Не бях виждал Нана по-щастлива. Аз самият се чувствах точно така. Навярно по-щастлив и от тях.

В крайна сметка успях да се добера до работа онази сутрин. Бях постигнал известен напредък по случая с убийството на неизвестния мъж и рано във вторник сутрин научих, че човекът, чието тяло бе захвърлено на Алабама Авеню, бе трийсет и четири годишният Франклин Оденкърк. Работел в библиотеката на Конгреса към Службата за проучвания.

Не съобщихме новината на пресата, но изпратих съобщение до кабинета на главен детектив Питман веднага щом получих тази

информация. Той все щеше да научи.

Щом открихме името на жертвата, информацията за него започна да пристига бързо и както обикновено, бе много тъжна. Оденкърк бил женен, с три малки деца. Връщал се с късен полет от Ню Йорк, където изнесъл лекция в Института „Рокфелер“. Самолетът се приземил навреме и Оденкърк бил на летището около десет. Какво се е случило с него след това, оставаше мистерия.

През останалата част от седмицата бях зает с това убийство. Посетих библиотеката на Конгреса и най-новата ѝ сграда на Индипендънс Авеню. Говорих с петима-шестима колеги на Оденкърк.

Бяха любезни и готови да помогнат, като ми повтаряха, че всички харесвали Оденкърк, макар понякога да се държал високомерно. Не бе известно да е използвал наркотици или алкохол в големи количества. Не изневерявал на жена си. Не се бил замесвал в никакви сериозни спорове в офиса.

Работел към Отдела по образование и обществено благополучие и прекарвал дълги дни във величествената главна читалня. Нямаше очевиден мотив за убийството му, точно както се опасявах.

Престъплението грубо повтаряше схемата с убийствата на неидентифицираните жени, но разбира се, главният детектив не искаше и да чуе за това. Според него нямаше сериен убиец. Защо? Защото не искаше да прехвърли десетки детективи в „Саутийст“ и да започне обширно разследване, основавайки се на моя инстинкт и предчувствие. Бях чувал Питман да се шегува, че „Саутийст“ не е част от неговия град.

Преди да си тръгна от библиотеката, не се сдържах и се отбих отново в главната читалня. Бе наскоро ремонтирана и не бях ходил там след ремонта.

Седнах на една от масите и се загледах в удивителния купол над главата ми. По стените бяха поставени гербовете на четирийсет и осем щата, направени от цветно стъкло, в залата имаше бронзови статуи на известни личности, включително Микеланджело, Платон, Шекспир, Едуард Гибън и Омир.

Можех да си представя как бедният Франк Оденкърк работи в тази обстановка и това ме тормозеше. Защо бе убит? Дело на Невестулката ли бе това?

Смъртта бе ужасен шок за всички, които бяха работили с него, и двама-трима от тях почти се разплакаха, докато говорехме за убийството.

Не очаквах с нетърпение разговора с госпожа Оденкърк, но отидох в дома ѝ във „Форест Хайтс“ късно в петък следобед. Крис Оденкърк си беше вкъщи заедно с майка си и родителите на съпруга си, които бяха пристигнали от Брайърклиф Манър, област Уестчестър, Ню Йорк. Разказаха ми същата история като тази, която бях научил в библиотеката на Конгреса. Никой от семейството не знаеше причина някой да убие Франк. Бил любящ баща, предан съпруг, загрижен син и зет.

В дома на Оденкърк научих, че убитият е бил облечен в зелен ленен костюм, когато тръгнал от дома си, че срещата му в Ню Йорк се проточила повече от очакваното и че пристигнал на летището в Ню Йорк два часа по-късно от предвиденото. Обикновено се прибирал с такси от летището във Вашингтон заради закъсненията на полетите.

Още преди да отида в дома на Оденкърк, бях изпратил двама детективи на летището. Те бяха обикаляли със снимката му, бяха разговаряли с персонала на летището, с техници, портиери, таксиметрови диспечери и шофьори на таксита.

Към шест отидох в кабинета на съдебния патолог, за да науча резултатите от аутопсията. Всичките снимки и схеми от местопрестъплението бяха подредени върху една маса. Аутопсията бе продължила два часа и половина. Всяка кухня в тялото на Франк Оденкърк бе обследвана и изстъргана, мозъкът му бе изваден.

Поговорих с патолога, докато довърши работата си. Казваше се Анджелина Торес и я познавах от години. Двамата бяхме започнали работа почти по едно и също време. Тя беше малко под метър и петдесет и вероятно тежеше към четирийсет килограма с мокри дрехи.

— Дълъг ден, а, Алекс? — попита патоложката. — Изглеждаш разстроен и измъчен.

— И твоят ден не е бил по-кратък, Анджелина. Но изглеждаш добре. Не си пораснала, но иначе изглеждаш добре.

Тя кимна усмихната, после протегна тънките си ръце над главата. Изстена тихо. И аз се чувствах по същия начин.

— Имаш ли някакви изненади за мен? — попитах я, след като я оставих да се протегне и да си поохка на спокойствие.

Не очаквах нищо, но тя имаше какво да ми каже.

— Една изненада — каза Анджелина. — Бил е изнасилен след смъртта си. Някой е правил секс с него, Алекс. Нашият убиец явно си пада и по двата пола.

28.

Докато карах към къщи онази вечер, усетих, че имам нужда да се откъсна от случая. Замислих се за Кристин и това бе много по-приятно, по-лесно и за собствения ми мозък. Дори изключих пейджъра си. Не исках нищо да ме разсейва поне десет-петнайсет минути.

Макар че не бе го казвала напоследък, Кристин все още смяташе, че работата ми е прекалено опасна. Проблемът беше, че тя бе абсолютно права. Понякога се тревожех, че мога да оставя Деймън и Джени сами на света, а сега и Кристин влизаше в този списък. Карах по познатите улици на „Саутийст“ и разсъждавах дали наистина мога да изоставя работата си в полицията. Бях обмислял възможността да се заема с частна практика и да работя като психолог, но не бях предприел нищо в тази насока. Това вероятно означаваше, че не го желяех истински.

Когато пристигнах у дома към седем и половина, Нана седеше на верандата. Изглеждаше ядосана, изражение, което познавах прекалено добре. Нана все още може да ме накара да се почувствам, сякаш съм на девет-десет години, а тя е човекът, който знае всички отговори.

— Къде са децата? — извиках веднага щом слязох от колата.

Едно поразкъсано хвърчило с образите на Батман и Робин все още стоеше заклещено между клоните на едно от дърветата в двора и се ядосах на себе си, че вече две седмици не бях намерил време да го сваля.

— Оковах ги за мивката да измият чиниите — каза Нана.

— Съжалявам, че пропуснах вечерята — рекох й.

— Кажи го на децата — отвърна тя, намръщена като буреносен облак. Чувствата на Нана остават незабележими колкото приближаването на ураган. — Най-добре им го кажи веднага. Приятелят ти Сампсън се обади преди известно време. Също и съзаклятникът ти Джером Търман. Има нови убийства, Алекс. Използвах множествовно число, Алекс, казвам го в случай че не си забелязал. Сампсън те чака на така нареченото местопрестъпление. Два трупа в „Шоу“, близо до университета „Хауърд“, точно там,

представяш ли си. Още две млади чернокожи момичета са мъртви. Това няма да спре, нали? Поне в „Саутийст“ няма да спре.

— Да, няма да спре.

29.

Трупите бяха намерени в стара порутена каменна сграда в една неприятна част на Ес стрийт в „Шоу“. Много студенти и наскоро започнали работа млади хора живеят в този населяван от средната класа квартал. Проституцията наскоро се бе превърнала в проблем тук. Според Сампсън и двете мъртви момичета са били проститутки, които от време на време са работели в квартала, но по-често са действали в „Петуърт“.

Само една полицейска кола и една линейка бяха паркирани пред кафявата каменна сграда. На стъпалата отпред бе поставен униформен полицай, който да спира зяпачите и досадниците. Беше съвсем млад, с момчешко лице и гладка светлокафява кожа. Не го познавах, така че му показах служебната си карта.

— Детектив Крос — изсумтя той.

Усетих, че е чувал за мен.

— Какво знаем досега? — попитах, преди да вляза в сградата. — Какво се чува?

— Горе има две мъртви момичета. И двете проститутки, очевидно. Едната е живеела тук. Анонимно обаждане за убийствата. Може би някой съсед или сводникът им. На шестнайсет-седемнайсет години са, може и по-малко. Гадна работа. Не са заслужавали да свършат така.

Кимнах и си поех дълбоко дъх, после бързо изкачих стръмните виещи се стъпала до четвъртия етаж. Случаите с проститутки обикновено водят до трудни полицейски разследвания и се запитах дали Невестулката не знае това. Една проститутка в „Петуърт“ може да изреди средно десетина, че и повече клиенти за една нощ, а това означава твърде разнороден материал за изследване дори само по тялото ѝ.

Вратата към апартамент 4А бе широко отворена и още от стълбите видях какво представлява вътрешността. Беше гарсонiera, с една голяма стая, малка кухня и баня. Между двете единични легла

имаше пухкаво бяло килимче. Декоративна нощна лампа светеше в зелено, а до нея имаше няколко гумени пениса.

Сампсън се бе навел към далечната страна на едното легло. Приличаше на нападател от Ен Би Ей, който търси по пода контактната си леща.

Влязох в малката разхвърляна стая, в която миришеше на тамян, прасковен цвят и пържено. На канапетото имаше отворена червена картонена кутия с пържени картофи от „Макдоналдс“.

Столовете бяха отрупани с мръсни дрехи: къси клинове, ластични шорти, бюстиета. Поне десетина шишенца с лак за нокти и лакочистител, пили за нокти и памучета за грим се въргаляха по пода. В стаята се носеше тежък мирис на някакъв плод парфюм.

Заобиколих леглото, за да видя жертвите. Две съвсем млади жени, и двете голи от кръста надолу. Невестулката бе идвал тук, усещах го.

Момичетата лежаха едно върху друго, като любовници. Изглеждаха, сякаш правят секс на пода.

Едното момиче бе със синьо потниче, другото с черен сутиен. И двете бяха със сандали с дебели високи токове, които са много модерни напоследък. Повечето от убитите жени бяха намерени голи, но за разлика от повечето други, тези двете щяхме да идентифицираме сравнително лесно.

— Няма никакви документи за самоличност — съобщи Сампсън, без да вдига тава.

— Но едно от тях е наело апартамента — казах му.

Той кимна.

— Сигурно е плащала в брой. Нали е изкарвала пари в брой.

Сампсън носеше латексови ръкавици и стоеше наведен над двата трупа.

— Убиецът е бил с ръкавици — продължи Сампсън, без да ме поглежда. — Не се виждат никакви отпечатъци. Така каза техникът. От първи оглед. И двете са застреляни, Алекс. По един изстрел в челото.

Все още оглеждах стаята, събирах информация, попивах детайлите от сцената на местопрестъплението. Забелязах доста продукти за коса — гелове, балсами, лакове, няколко перуки. Върху едната перука имаше зелено военно кепе, на което военните му викат

курвенското кепе, защото жените много си падали по мъже, които го носят, особено в южните щати. Забелязах и пейджър.

Момичетата бяха млади и красиви. Имаха тънки крака, малки кокалести ходила, сребърни пръстени на пръстите на краката, които изглеждаха почти еднакви. Разхвърляните им дрехи образуваха малки купчинки по окървавения дървен под.

В единия ъгъл на стаята имаше следи от рано изоставеното детство: игра на лото, плюшено синьо мече, което изглеждаше протъркано, навярно бе на годините на момичетата, една кукла Барби, спиритическа дъска.

— Огледай добре, Алекс. Става все по-шантаво и по-шантаво. Нашата Невестулка започва да изперква.

Въздъгнах и се наведох, за да видя какво бе открил Сампсън. Подребното момиче, което навярно бе и по-младо, лежеше отгоре. Другото беше по гръб. Изцъклените ѝ кафяви очи се вираха право в счупената фасонка на тавана, сякаш бяха видели нещо ужасно там.

Тази отгоре бе наместена така, че главата ѝ — по-точно устата ѝ — да бъде точно върху слабините на другата.

— Убиецът си е поиграл на чудесна игричка, след като ги е застрелял — каза Сампсън. — Премести малко горната. Вдигни ѝ главата, Алекс. Видя ли?

Видях. Съвсем нов метод на действие в серията от убийства на жени, поне тези, за които имах информация. Сетих се за фразата „залепнали един за друг“. Запитах се дали това е било „съобщението“ на убиеца. Момичето отгоре бе свързано с другото — чрез езика си.

Сампсън въздъгна и каза.

— Мисля, че езикът ѝ е защипан в другото момиче. Почти съм сигурен, Алекс. Невестулката ги е забол едно за друго със скоба.

Погледнах двете момичета и поклатих глава.

— Не мисля. Дори хирургическа скоба не би се задържала на повърхността на езика... Обаче универсално лепило би свършило работа.

30.

Убиецът действаше все по-бързо и аз трябваше да направя същото. Двете мъртви момичета не останаха неидентифицирани дълго. Знаех имената им още преди новините в десет същата вечер. Пренебрегнах недвусмислените разпореждания на главния детектив и продължих да работя по разследването.

Рано на следващата сутрин със Сампсън се срещнахме пред „Стамфърд“, училището, където бяха учили Тори Гловър и Марион Кардинъл. Убитите момичета бяха съответно на седемнайсет и четиринайсет години.

От спомена за гледката на трупове им все още ми се гадеше и стомахът ми се бунтуваше. Продължавах да си мисля:

Кристин е права. Махни се от тук, прави нещо друго. Време е!

Директорката на „Стамфърд“ бе дребна, слаба червенокоса жена на име Робин Шварц. Нейният заместник Нейтън Кемп беше събрал няколко ученици, които познаваха жертвите, и бе освободил две стаи, в които Сампсън, Джером Търман и аз да проведем разговорите с тях. Джером зае едната стая, а ние със Сампсън — другата.

Лятното училище все още не бе завършило и в „Стамфърд“ бе оживено като в търговски център в събота. Минахме край закувалнята на път към стаите и видяхме, че е препълнена, още в десет и половина. Никъде нямаше празни места. Миришеше на пържени картофи, същата неприятна миризма като в апартамента на момичето.

Някои от децата вдигаха шум, но повечето се държаха прилично. Училището изглеждаше добре организирано и уредено. Момичета и момчета използваша междучасието, за да се прегръщат влюбено.

— Не бяха лоши момичета — каза ни Нейтън Кемп, докато вървахме по коридора. — Мисля, че и учениците ще ви кажат същото. Тори напусна училище миналия срок, най-вече поради семейни причини. Марион бе сред отличните ученички на „Стамфърд“. Казвам ви, не бяха лоши момичета.

Сампсън, Търман и аз останахме почти до вечерта с децата. Научихме, че мнозина са харесвали Тори и Марион. Били предани на

приятелите си, забавни, добра компания. Описвах Марион като „огън момиче“, което означаваше, че е била страхотна. За Тори казаха, че понякога имала „шантави идеи“, което означаваше, че е била малко луда. Повечето ученици не бяха чували, че двете момичета са проституирали в „Петуърт“, но отбелязваха, че Тори Гловър почти винаги имала пари.

Един конкретен разговор се запечата в съзнанието ми за известно време. Евита Кардинъл бе в последния клас на „Стамфърд“ и беше братовчедка на Марион. Беше с бял клин до коленете и еластична лилава блузка. Слънчевите ѝ очила стояха забодени в косата.

Тя се разплака неудържимо веднага щом седна срещу мен.

— Много съжалявам за Марион — казах аз и бях съвсем искрен. — Просто искаме да заловим този, който е направил това ужасно нещо. Детектив Сампсън и аз живеем наблизко в „Саутийст“. Моите деца учат в „Съджърнър Трут“.

Момичето ме погледна. Очите ѝ бяха зачервени и изплашени.

— Няма да хванете никого — каза тя накрая.

Много хора в района разсъждаваха по този начин и за съжаление в повечето случаи се оказваха прави. Ние със Сампсън изобщо не трябваше да ходим в училището. Бях казал на секретарката си, че работя по убийството на Франк Оденкърк. Няколко други детективи ни прикриваха.

— От колко време Тори и Марион работеха в „Петуърт“? Познаваш ли други момичета от училището, които работят там?

Евита поклати шава.

— Тори работеше по улиците в „Петуърт“, не Марион. Моята братовчедка бе добро момиче. И двете бяха. Марион беше съвсем малка — каза Евита и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Марион е била заедно с Тори — казах ѝ аз, защото това бе самата истина. — Говорихме с хора, които са я видели на „Принстън Плейс“ онази нощ.

Братовчедката ме изгледа враждебно.

— Не знаете какво приказвате, господин детектив. Нещо грешите. Не сте разбрали правилно.

— Слушам те, Евита. Нали затова съм тук.

— Марион не ходеше там да продава тялото си или нещо такова. Просто се страхуваше за Тори. Ходеше, за да я пази. Никога не е

правила нещо лошо за пари, сигурна съм в това. — Момичето пак заплака. — Моята братовчедка беше добър човек, най-добрата ми приятелка. Просто се опитваше да защити Тори и я убиха заради това. Полицията няма да направи нищо. И вие няма да се върнете втори път тук. Нищо няма да се узнае. Не ви пука за нас. Никой не го е еня за нас — каза Евита Кардинъл и това като че бе самата истина.

31.

„Никой не го е еня за нас.“

Казаното бе ужасяващо и абсолютно вярно. Точно това бе в корена на разследването на убийствата на неидентифицираните жени и търсенето на Невестулката. Думите на Евита доста добре обобщаваха циничната философия на Джордж Питман за бедните квартали на града. Това бе причината в шест и половина вечерта да се чувствам скапан и вцепенен. Бях убеден, че серията от убийства се разраства.

От друга страна, не бях прекарал почти никакво време със собствените си деца през последните няколко дни, затова реших, че е време да се прибера у дома. По пътя се отдадох на мисли за Кристин и това почти веднага ми подеждва успокояващо.

Още откакто бях малко момче, много често ме спохождаше един и същи сън. Стоя сам на студена, пуста планета. Страх ме е, но повече от всичко се чувствам самотен и нещастен. После при мен идва една жена. Хващаме се за ръце, прегръщаме се и изведнъж всичко се оправя. Тази жена беше Кристин и нямах никаква представа как бе излязла от съня ми, за да се озове в истинския свят.

Когато спрях на алеята, Нана, Деймън и Джени тъкмо излизаха от къщата.

Какво става? — зачудих се аз.

Накъдето и да бяха тръгнали, и тримата изглеждаха много издокарани. Джени и Нана бяха с най-хубавите си рокли, а Деймън — със син костюм, бяла риза и вратовръзка. Синът ми почти никога не облича костюма си, защото бил „за погребения“ или защото с него приличал на маймуна.

— Накъде сте поели всички? — попитах аз, като се измъкнах от старото порше. — Какво става? Да не сте решили да ме напуснете?

— Нищо особено не става — отвърна Деймън, като избягваше погледа ми.

— Деймън го приеха в Хора на вашингтонските момчета! — гордо избърбори Джени. — Не искаше да ти каже, докато не стане сигурно. Е, сега вече е сигурно. Деймън е хорист.

Брат ѝ я тупна по ръката. Не силно, но достатъчно, за да ѝ покаже, че не е доволен, че е разкрила тайната му.

— Хей! — извика сестра му и вдигна юмруци като полупрофесионален боксьор, в каквото се превръщаше под вещите ми грижи.

— Хей, хей! — намесих се аз като рефер в боксов мач. — Никакво боксиране извън ринга. Знаете правилата. Кажете сега каква е тази история с хора?

— Деймън се яви на прослушване за Хора на момчетата и го приеха — обясни Нана и лицето ѝ грейна по посока на Деймън. — Справи се съвсем сам.

— Значи можеш и да пееш? — усмигнах му се и аз. — Леле, леле.

— Той става за „Бойс ту мен“, тате. За „Бойс ту бойс“, по-скоро. Има кадифен глас. Съвсем чист.

— Така ли, малка многознайка? — усмигнах се на момиченцето си.

— Точно така — продължи да бърбори Джени и потупа Деймън по гърба.

Виждах, че е невероятно горда с него. Тя бе най-големият му почитател, макар че той още не го осъзнаваше. Някой ден щеше да го разбере.

Деймън не успя да сдържи усмивката си, после сви рамене и придоби сериозен вид.

— Нищо особено. Пея сносно.

— Хиляди момчета кандидатстваха — продължи Джени. — Това е голямо нещо, най-голямото в малкия ти живот, братко.

— Стотици — поправи я Деймън. — Не хиляди, а няколкостотин. Сигурно просто съм имал късмет.

— Няколкостотин хиляди! — избърбори Джени и бързо се дръпна, преди Деймън да я плесне отново. — Ти си роден с късмет!

— Може ли да дойда на репетицията? — попитах. — Ще се държа прилично. Ще пазя тишина. Няма да те излагам.

— Ако можеш да отделиш време — не пропусна да ме уязви Нана. Тя определено не се нуждаеше от уроци по бокс. — С твоята натоварена програма. Ако имаш време, тръгвай с нас.

— Разбира се, татко — кимна Деймън.

Така че тръгнах с тях.

32.

Извървах щастлив шестте пресечки до „Съджърнър Трут“ с Нана и децата. Не бях издокаран като тях, но това нямаше значение. Изведнъж стъпката ми стана някак по-лека. Хванах Нана под ръка и тя се подсмихна.

— Така е по-добре. Почти като едно време — възкликнах аз.

— Понякога си такъв безсрамен съблазнител — засмя се Нана.
— Още от малък си такъв. Знаеш как да спечелиш човек, когато поискаш.

— Ти имаш пръст в това какъв съм станал, стара жено — доверих ѝ аз.

— И се гордея с това. Много съм горда и заради Деймън.

Пристигнахме в „Съджърнър Трут“ и отидохме право в малката зала отзад. Огледах се дали Кристин няма да е там, но не я видях никъде. После се зачудих дали е научила, че Деймън е приет в хора, дали вече ѝ е казал. Хареса ми мисълта, че може да ѝ е казал. Искаше ми се да се сблизат. Знаех, че Деймън и Джени се нуждаят от майка, не само от баща и прабаба.

— Още не сме много добри — обясни ми Деймън, преди да отиде при другите момчета. На лицето му бе изписан страх и притеснение, че може да се изложи. — Това е едва втората ни репетиция. Господин Дейн казва, че сме ужасни. Много е строг, татко. Кара ни да стоим прави цял час, без изобщо да мърдаме.

— Господин Дейн е по-строг от теб, тате, по-строг е от госпожа Джонсън — ухили се хитро Джени. — Строг е като съдия.

Бях чувал, че Натаниъл Дейн е взискателен диригент, че хорозете му са сред най-добрите в страната и че повечето хористи извличат огромна полза от всеотдайното обучение и дисциплината. Момчетата вече се бяха подредили на сцената. Господин Дейн бе широкоплещест мъж, но сравнително нисък на ръст. Предположих, че е към сто и десет килограма при височина около метър и седемдесет. Беше с черен костюм и черна риза, закопчана до горе, без вратовръзка. Започна

репетицията с няколко куплета от детски песнички, които не прозвучаха никак зле.

— Много съм щастлив за Деймън. Изглежда толкова горд там — прошепнах на Нана и Джени. — И е много красив.

— Господин Дейн ще прави и хор за момичета наесен — прошепна в ухото ми Джени. — Само гледай, тоест слушай. Ще вляза в него.

— Само така, момичето ми — кимна Нана и прегърна Джени. Старата жена знае как да насърчава хората.

Дейн извика високо:

— Не. Чувам рязко издишване. Не желая никакво издишване, господа. Искам чиста дикция и чист тон. Сребро и коприна. Без никакво издишване.

С ъгълчето на окоето си изведнъж видях Кристин до вратата. Гледаше Дейн и момчетата, но после погледна към мен. Лицето ѝ бе сериозно като на директорка, но само за момент. После се усмихна и ми намигна.

Отидох при нея. Сърцето ми щеше да изскочи.

— Това е моето момче — казах аз с престорена гордост, когато се доближих до нея. Беше облечена в мек сив костюм с панталон и розова блуза. Господи, бях толкова щастлив да я видя, да бъда с нея, да стоим заедно, да не правим нищо — все такива неща.

Кристин се усмихна. Всъщност тя се засмя леко.

— Той прави всичко толкова добре. — Кристин не пестеше нищо, нито добро, нито лошо. — Надявах се да дойдеш, Алекс — прошепна ми тя. — Точно в тази минута ми липсваше до полуда. Познато ли ти е това чувство?

— Да, чувството ми е изключително добре познато.

Хванахме се за ръце, докато хорът пееше Бах. Всичко изглеждаше толкова съвършено, чак не можех да свикна.

— Понякога... още сънувам онзи сън — как прострелват Джордж и той умира — прошепна тя, докато стояхме един до друг.

Съпругът на Кристин бе убит в дома им и тя го бе видяла как умира. Това бе една от основните причини да се колебае за връзката си с мен: страхът, че мога да бъда убит, докато съм на работа, и че мога да донеса насилието и ужаса в семейството.

— Спомням си всичко от онзи следобед, когато убиха Мария. Болката утихва с времето, но никога не си отива.

Кристин знаеше това. Тя знаеше отговорите на повечето въпроси, но обичаше да обсъжда нещата. И двамата бяхме такива.

— Но аз продължавам да работя тук, в „Саутийст“. Идвам в този район всеки ден. Бих могла да си избира някое хубаво училище в Мериленд или Вирджиния — каза тя.

Кимнах.

— Да, Кристин. Ти избираш да работиш тук.

— И ти също.

— И аз също.

Тя стисна ръката ми малко по-силно.

— Май сме си лика-прилика. Защо да се борим с това?

33.

Рано на следващата сутрин бях отново в общата зала на Седми участък и работех по убийството на Франк Оденкърк.

Очевидно, никой не бе забелязал Оденкърк на излизане от летището. Дрехите му все още не бяха открити. Съдебният патолог бе потвърдил, че жертвата е била изнасилена след смъртта си. И както бях предположил, не бяха открили семенна течност. Убиецът бе използвал презерватив. Точно като с убитите жени.

Шефът на полицията се бе ангажирал със случая „Оденкърк“ и оказваше допълнителен натиск върху отдела. Това изнервяше и ядосваше всички. Главен детектив Питман също притискаше детективите, но единственият случай, от който той се интересуваше, бе убийството на Оденкърк, още повече че имаше арестуван заподозрян за убийството на немския турист.

Към единайсет сутринта Рахим Пауъл спря до бюрото ми. Наведе се и прошепна:

— Може би имам нещо интересно, Алекс. Ела долу в ареста, ако имаш малко време. Може да е първият пробив за двете убити момичета в „Шоу“.

До ареста се стигаше по стръмно бетонно стълбище, след като се минеше тесния етаж със залите за разпити, стаите за задържане и регистрация. Навсякъде по тавана и стените арестантите бяха издраскали наименованията на улиците си или собствените си имена. Това бе изключително тъпо от тяхна страна, защото ни даваше информация, с която допълвахме картотеката си.

В ареста нарочно е винаги тъмно. Всяка килия е метър и осемдесет на метър и петдесет, с метално легло и тоалетна с мивка. В коридора пред някои от килиите има оставени маратонки. Така правят опитните затворници, които не искат да махат връзките от маратонките си. Иначе им ги прибират от съображения за сигурност.

В една от килиите се бе настанил като Принца на Вашингтон някакъв дребен дилър и крадец на име Алфред Стрийк — Ловкия.

Когато влязох в килията му, уличният мошеник ме погледна и се ухили самодоволно.

Хитрецът бе с модерни слънчеви очила, мърлява коса и плетена шапка в яркозелено и жълто. На бялата му фланелка бе нарисувано лицето на Хайле Селасие и имаше надпис:

РАСТАФАРИАНЕЦ.

— От прокуратурата ли си? Не ми се вярва. Без сделка не казвам нищо — каза ми той. — Айде, чупка.

Рахим не му обърна внимание и ми каза:

— Ловкия твърди, че имал информация за убийството на Пювър и Кардинъл. Иска да проявим снизходителност към него в замяна на това, което твърди, че знае. Арестуван е по обвинение, че е влязъл с взлом в един апартамент в „Шоу“. Хванали са го, като излизал от прозореца на спалнята с телевизор „Сони“ в ръце. Представяш ли си. Не е бил особено ловък.

— Не съм обирал ни'къв тъп апартамент. Аз дори не гледам телевизия, мъжки. И не виждам ни'къв помощник-прокурор с право-мощия да прави сделка.

— Свали си очилата — казах му аз.

Той изобщо не ме погледна, така че аз му ги свалих. Както биха казали приятелчетата му от улицата, очите му бяха като плочи. С един поглед разбрах, че Ловкия не само продава наркотици, но и ги взема.

Изгледах го продължително. Вероятно бе на двайсет и две-три, гневен, циничен, загубил почва под краката си.

— Щом не си обирал апартамента, защо си искал да се видиш с някого от прокуратурата? Нещо не ми се връзва, Алфред. Слушай сега какво ще направя за теб. Няма да повтора това предложение, така че слушай внимателно. Ако си тръгна от тук, няма повече да се върна.

Ловкия се позаслуша в думите ми.

— Ако ни дадеш информация, която директно да ни насочи да открием убиеца на двете момичета, ще ти помогнем за обвинението в обир. Сам ще се погрижа. Ако не ни дадеш информация, ще те оставя тук с детектив Пауъл и детектив Търман. Няма да получиш втори път

такова щедро предложение. Гарантирам ти го, а тези детективи знаят, че си държа на думата.

Ловкия още мълчеше. Очите му се втренчиха в мен. Опитваше се да ме смути с поглед, но обикновено съм по-добър в такова виждане.

Накрая кимнах към Рахим Пауъл и Джером Търман.

— Добре, това е. Господа, трябва да научим какво знае за убитите момичета в „Шоу“. И няма да получи нищо от нас, когато свършите с него. Може и самият той да е замесен в убийството. Дори е възможно да е нашият убиец. Трябва да решим този случай бързо. Третирайте го като заподозрян, докато не установим противното.

Тръгнах към вратата, когато Ловкия заговори.

— Намерете един с прякор Задната врата. Мотае се из Даунинг Парк. Той може да е видял кой е пречукал момичетата. Така ми каза в парка. Каза, че видял убиеца. Е, как ще ми помогнете?

Излязох от килията.

— Казах ти сделката, Алфред. Ако разрешим случая и твоята информация ни помогне, и ние ще ти помогнем.

34.

Може би бяхме на път да открием нещо. Две патрулни коли и два необозначени седана спряха пред входа на ограденото игрище в Даунинг Парк в „Шоу“. Рахим Пауъл и Сампсън дойдоха с мен да посетим Джо Букър — Задната врата, добре известно страшилище в квартала.

Познавах Задната врата по физиономия и веднага го забелязах. Беше нисък, под метър и седемдесет, с козя брадичка. Беше толкова добър в баскетбола, че понякога играеше с тежки работни ботуши, за да се изфука колко е скоклив. Сега беше с прашни оранжеви гумени боти, избеляло черно найлоново яке и панталон от същата материя, насъбран на хармоника при глезените.

Играеха на голямото игрище, бърза и динамична игра, на ниво между колежански и професионален баскетбол. Игрището бе съвсем елементарно — черен макадам с избелели линии, метални табла и кошове с метални мрежички.

Играчи от два-три други отбора седяха отстрани и чакаха своя ред да играят. Навсякъде се виждаха найлонови шорти и анцузи и ехтеше свистенето на маратонки „Найки“. Игрището бе оградено от всички страни от телена ограда и бе известно като „Клетката“. Всички ни зяпнаха, когато се появихме, включително и Букър.

— После сме ние! — извика Сампсън.

Играчите и на игрището, и край него си размениха погледи и няколко от тях се ухилиха на думите на Сампсън. Знаеха кои сме. Тупкането на топката не беше спряло.

Задната врата беше на игрището. Не бе необичайно отборът му да прекара целия следобед там, елиминирайки един след друг съперниците си. От четиринайсетгодишен Букър влизаше и излизаше от поправителни домове и затвори, но наистина бе добър баскетболист. В момента дразнеше един друг играч, който беше със сиво долнище и високи маратонки за баскетбол, гол от кръста нагоре.

— Нищо не струваш — викаше му Задната врата. — Махни тези църковни панталони. Ще те бия на бейзбол, на тенис, на всяка игра —

нищо не струваш. Стига се мъчи.

Рахим Пауъл наду реферската свирка, която винаги носеше със себе си. Той работи като съдия по футбол в свободното си време. Свирката е необичайна, но привлича внимание на шумни места. Играта спря.

Тримата отидохме при Букър, който стоеше край фаловата линия пред единия кош. Двамата със Сампсън бяхме по-високи от него, но това важеше и за повечето играчи. Това не му пречеше, той си оставаше най-добрият играч на игрището. Сигурно би могъл да бие и нас със Сампсън, ако играехме двамата срещу него.

— Ей, оставете братото на мира. Не е направил нищо — обади се един от по-високите играчи с плътен глас. Имаше затворнически татуировки по гърба и ръцете си. — Не е мърдал от тук.

— Вратата е тук цял ден — обади се още някой. — Тук е от няколко дни. Не е губил мач от дни!

Няколко от по-младите играчи се засмяха на тази шега. Сампсън се обърна към най-едрия мъжага на игрището.

— Я млъквайте всички. Стига с дрибълчетата. Убили са две малки момичета. Затова сме тук. Не ни е до игри.

Този, у когото беше топката, спря да дриблира и я взе в ръце. Игрището притихна. Сега се чуваше шумът от въжето на три момиченца, които подскачаха на тротоара до игрището и си пееха.

Преметнах ръка през рамото на Букър и го отведох настрани.

Сампсън продължи да говори.

— Букър, ще стане лесно и бързо и с приятелите ти ще се смеете на станалото още преди да сме си тръгнали.

— Да, ъ-хъ — кимна Джоузеф Букър, като се опитваше да запази спокойствие под изгарящите погледи, които бяхме забили в него със Сампсън.

— Говоря сериозно, дребен. Видял си нещо, което може да ни помогне за убийството на Тори Пювър и Марион Кардинъл. Съвсем просто е. Казваш ни какво знаеш и веднага си тръгваме.

Букър вдигна глава към Сампсън и присви очи намръщено, сякаш гледаше към слънцето.

— Нищо не съм видял. Чухте Люки, тук съм от няколко дни. Тези нещастници не могат да ме бият.

Вдигнах ръка и дланта ми спря на сантиметри от лицето му.

— Пуснал съм хронометъра, Букър, така че не ме прекъсвай. Обещавам ти, две минути и си тръгваме. Виж какво ти предлагам. Първо, ние си тръгваме, вие си довършвате играта. Второ, детективи Пауъл и Сампсън ще ти дължат една услуга. Трето, веднага ти даваме сто долара за времето и усилията. Часовникът тиктака — казах му. — Тик-так, тик-так. Лесни пари.

Той най-после кимна и протегна ръка.

— Видях две момичета да се качват в една кола. Към два-три през нощта на И стрийт. Не видях ни шофьора, ни лицето му или к'вото и да било. Много тъмно беше. Но караше такси. Като синьо-лилаво такси. Нещо такова. Момичетата седнаха отзад и таксито потегли.

— Това ли е всичко? — попитах го. — Не искам да се налага да се връщам тук по-късно. И пак да ви прекъсвам играта.

Букър се замисли, после добави:

— Шофьорът беше бял мъж. Видях ръката му, като я протегна през прозореца. В „Шоу“ ни'кви бели момчета не карат таксита нощем, поне аз не съм виждал.

Кимнах, изчаках малко, после се усмихнах на другите играчи.

— Господа, можете да продължите.

Туп, туп, туп.

Букър наистина играеше добре.

35.

Новата информация ни даваше нещо, за което да се захванем. Бяхме отхвърлили огромно количество неблагоприятна работа по улиците и нещо най-последно бе изскочило. Знаехме цвета на таксито, което бе взело момичетата малко преди да бъдат убити. Фактът, че шофьорът е бял, бе най-важната информация засега.

Със Сампсън отидохме вкъщи, вместо да се връщаме в участъка. Така щеше да ни е по-удобно да работим по новите следи. Отне ми около пет минути да получа още информация от един познат в службата, контролираща таксиметровите компании. Някоя от фирмите във Вашингтон не използвала в момента лилаво-сини таксита. Това вероятно значеше, че таксито е незаконно. Научих, че някаква фирма на име „Ванити кабс“ имала такива таксита преди време, но прекратила дейността си през 95-а. Моят познат ми каза, че има вероятност пет-шест от старите коли все още да се движат по улиците. Първоначално били петнайсет лилаво-сини таксита, а това не бе много, дори всичките да бяха още в движение, което бе доста съмнително.

Сампсън се обади на таксиметровите компании, които редовно обслужваха „Саутийст“ и особено „Шоу“. Според техните сведения само трима бели шофьори били на смяна онази нощ.

Работехме в кухнята. Сампсън въртеше телефони, а аз седях на компютъра. Нана ни беше направила кафе и бе оставила на масата плодове и половин орехов пай.

Рахим Пауъл се обади вкъщи към 4:15. Вдигнах телефона.

— Алекс, Питман е пуснал подмазвачите си и сега душат наоколо като озверели. Фред Кук искаше да знае по какво работите двамата със Сампсън днес следобед. Джером му каза за убийството на Оденкърк.

— Ако убийствата в „Саутийст“ са свързани по някакъв начин, това е самата истина — кимнах аз.

— Още нещо — каза Рахим, преди да прекъсне. — Проверих в Отдела по превозните средства. Може да се окаже полезно. Патрулната кола е засякла някакво лилаво такси, което не спряло на знак стоп към

един часа през нощта в „Екингтън“, близо до университета, на Втора улица. Може би нашият човек живее там.

Плеснах с ръце и поздравих Рахим. Дългите ни часове работа по неизяснените убийства най-после започваха да се отплащат.

Може би скоро щяхме да хванем Невестулката.

36.

Действаше много по-предпазливо напоследък. Посещението във Вашингтон на Джордж Бейър — Глада бе предупреждение, предупредителен изстрел и Шейфър го бе приел съвсем насериозно. Другите играчи можеха да бъдат не по-малко опасни от самия него. Точно те го бяха научили да убива, а не той тях. Не трябваше да ги подценява, особено ако искаше да спечели *играта*.

В деня след посещенията на Глада другите го информираха, че Бейър е пристигнал във Вашингтон и че вероятно го наблюдава. Той прие това като второ предупреждение. Действията му ги бяха подплашили и сега те си връщаха. Всичко бе част от *играта*.

След работа онази вечер се отправи към скривалището си в „Екингтън“. Забеляза, че поне петима-шестима полицаи обикалят улицата.

Веднага заподозря другите *конници*. Бяха го предали в края на краищата. Или си играеха да обтягат нервите му? Какво правеха ченгетата тук?

Паркира ягуара на разстояние няколко пресечки, после се отправи към апартамента пеша. Трябваше да провери какво става. Беше с костюм на тънко райе, строга риза и вратовръзка. Знаеше, че изглежда достатъчно почтено. Носеше кожено куфарче и несъмнено приличаше на бизнесмен, който се прибира в дома си.

Двама чернокожи полицаи минаваха от врата на врата и разпитваха нещо хората по „Ъпланд Теръс“. Това не бе добре — полицията бе само на пет пресечки от скривалището му.

Защо бяха тук? Мозъкът му се въртеше на бързи обороти, а адреналинът заливаше нервната му система като наводнение. Може би това нямаше нищо общо с него, но малко повече предпазливост нямаше да му е излишна. Определено подозираше другите играчи, особено Джордж Бейър. *Но защо?* Така ли възнамеряваха да сложат край на *играта* — като го елиминират?

Когато двамата полицаи изчезнаха в една от страничните улици, Шейфър реши да спре пред една от къщите, през които вече бяха

минали. Беше малък риск, но трябваше да научи какво става. Двама възрастни мъже седяха на пейката пред къщата и слушаха бейзболния мач по едно много старо радио.

— Питаха ви дали е имало някакви проблеми в квартала ли? — подметна с небрежен тон Шейфър. — Мен ме спряха по-нагоре по улицата.

Единият от мъжете просто го изгледа, видимо отегчен, но другият кимна и отговори:

— Точно така, господине. Търсеха някакво такси, лилаво и синьо. Заради някакви убийства, тъй казаха. Но не помня да съм виждал такова такси напоследък. Една компания по-рано имаше такива, казваше се „Ванити“. Помниш ли ги, Ърл? Те имаха лилави таксите.

— Това беше преди време — кимна другият мъж. — Фалираха.

— Сигурно бяха от градската полиция. Но не ми показаха документите си — сви рамене Шейфър. Стараеше се да говори с американски акцент, който имитираше добре.

— Детективи Крос и Сампсън — съобща му имената по-приказливият мъж. — Детектив Крос ми показа картата си. Истинска беше.

— О, няма съмнение — съгласи се Шейфър и кимна за довиждане на двамата мъже. — Всъщност е хубаво да се видят полицаи в квартала.

— За това сте прав.

— Приятна вечер.

— Да, и на вас.

Шейфър заобиколи и се върна при колата си, качи се и пое към посолството. Там отиде право в кабинета си, където се чувстваше защитен и в безопасност. Успокои се, после включи компютъра си и се зае да търси информация за детективите Крос и Сампсън. Откри повече, отколкото се надяваше, особено за детектив Крос.

Замисли се как новото развитие на нещата може да промени *играта*. После изпрати съобщение на другите *конници*. Разказа им за Крос и Сампсън и добави, че детективите са решили „да играят *играта*“. Така че, естествено, той имаше някои планове за тях.

37.

Закъри Скот Тейлър е много упорит, задълбочен и интелигентен репортер от „Уошингтън поуст“. Уважавам го изключително много. Безмилостният му цинизъм и скептицизъм ми идват малко прекалено, ако трябва да ги понасям ежедневно, иначе бихме могли дори да станем приятели. Все пак се разбираме много добре и му се доверявам повече, отколкото на другите журналисти.

Срещнах се с него същата вечер в бара „Айриш таймс“ на Еф стрийт, близо до „Юниън Стейшън“. Това заведение е анахронизъм, самотна тухлена постройка, заобиколена от модерни офис сгради. Закъри му вика „гаден бар, наподобяващ тоалетна, идеално място, където да се срещаме“.

В типичната за Вашингтон традиция аз от време на време се явявам в ролята на „достоверен източник“ на Закъри и сега също се канех да му разкажа нещо важно. Надявах се да се съгласи и да убеди редакторите си във вестника да пуснат историята.

— Как са Деймън и Джени? — попита Закъри, когато се настани срещу мен в тъмния ъгъл под стара снимка на мъж е цилиндър.

Закъри е висок, кокалест и изпит и малко прилича на мъжа от фотографията. Винаги говори прекалено бързо, така че думите му се застъпват. Съвсем лека следа от южняшки говор смекчава акцента му.

Сервитърката най-после дойде до масата ни. Закъри поръча кафе, аз също.

— Две кафета? — попита тя, за да се увери, че ни е чула правилно.

— Две чаши от най-хубавото ви кафе — кимна Закъри.

— Това тук не е виенска сладкарница, ако не знаете.

Усмихнах се на жизнерадостта ѝ, после на това, което Закъри ми бе казал — първите му думи към мен. Вероятно веднъж му бях споменал имената на децата си, но той имаше енциклопедична памет за всякакъв вид несвързана информация.

— Трябва да си направиш и ти две-три деца, Закъри — казах му усмихнат широко.

Той погледна античния вентилатор на тавана, сякаш можеше всеки момент да се сгромоляса. Това бе подходяща метафора на съвременния живот в Америка — една стара инфраструктура, която заплашва да излезе извън контрол.

— Още нямам жена, Алекс. Все още търся подходящата — каза Закъри.

— Добре тогава, първо си намери жена, после си направете деца. Може да те отърве от неврозата ти.

Сервитьорката постави димящите чаши с кафе пред нас.

— Това ли е всичко? — попита тя, после поклати глава и се отдалечи.

— Може би не искам да се разделям с възхитителната си невроза. Може би смятам, че точно тя ме прави толкова добър репортер. Без нея работата ми щеше да е някакъв тъп боклук и нямаше да бъда нищо в очите на Дон Греъм и компания.

Отпих от кафето, което бе направено най-малко преди един ден.

— Докато не ти се родят деца, все едно си оставаш нищо.

Закъри присви едното си око и нацупи устни на една страна. Правеше много интересни физиономии, когато размишляваше.

— Освен ако децата ми не ме обичат или дори не ме харесват особено.

— Мислиш, че не е възможно човек да те обикне ли? Грешиш. Повярвай ми, Закъри. Всичко ти е наред. Децата ти ще те обожават и ти също ще си луд по тях. Взаимно ще се обожавате.

Той най-после се засмя и плесна шумно с ръце. Обикновено добре се забавляваме, когато сме заедно.

— Е, ще се омъжиш ли за мен и ще ми родиш ли деца? — ухили се той над чашата си. — Тук е място за свалки, в края на краищата. Самотни мъже и жени от Бюрото по статистика на трудовата заетост и от Държавната печатница идват тук с надеждата да си намерят другарче за леглото.

— Това е най-доброто предложение, което съм получил днес. Но кой поиска тази среща все пак? Защо сме в тази дупка да пием това гадно кафе?

Тейлър гаврътна своето.

— Доста е силно, нали? И на това трябва да сме благодарни. Какво става, Алекс?

— Какво ще кажеш за още един „Пулицър“? — попитах го.

Той се престори, че обмисля думите ми, после очите му грейнаха.

— Ами, защо не. Всъщност няма да е зле да внесе баланс и симетрия върху полицата над камината. Така ми каза едно гадже преди време. Повече не я видях. Работеше за Гингрич, в интерес на истината.

През следващите четирийсет и пет минути разказах на Закъри цялата история, както я виждах аз. Казах му, че има 114 неразкрити убийства в „Саутийст“ и части от „Нортийст“. Подробно му описах какъв контраст имаше между това как се провеждаха разследванията за убийството на Франк Оденкърк и на немския турист в „Джорджтаун“ и убийствата на тийнейджърките Тори Пювър и Марион Кардинъл. Описах му главния детектив — с неговите предубеждения и предпочитания или поне как аз ги виждах. Дори му признах, че никак не харесвам Питман, а Закъри знае, че не питая такива чувства към никого, като се изключат убийците.

Той клатеше глава напред-назад, напред-назад, докато говорех, и не спря, докато не млъкнах.

— Не, че се съмнявам в това, което ми казваш, но имаш ли някакви документи, които го потвърждават? — попита той.

— Ти с твоята мания за подробности. Репортерите сте големи досадници в това отношение.

Пресегнах се под стола си и извадих две дебели папки. Очите на Закъри грейнаха.

— Това би трябвало да ти помогне за материала. Копия от шейсет и седем доклада за нерешени случаи на убийства. Също и копие от досието за разследването на убийството на Пювър и Кардинъл. Забележи броя на детективите, работещи по всеки случай. Провери колко часа работа са отбелязани. Ще видиш огромно несъответствие. Това е всичко, до което успях да се добера — но и другите доклади съществуват.

— Но на какво се дължи това... това злонамерено пренебрежение? — попита ме той.

Въпросът му бе много точен и мъдър.

— Ще ти посоча най-циничната причина. Някои хора в полицията наричат „Саутийст“ „самопочистваща се фурна“. Това звучи ли ти достатъчно като повод за злонамерено пренебрежение? На някои

случаи им викат НЗХ — „Няма замесени хора“. Тази фраза я използва главен детектив Питман.

Закъри бързо запрелиства докладите. После стисна ръката ми.

— Отивам си вкъщи, в самотното ми убежище, което е поносимо само защото в него има един „Пулицър“. И ще си имам за четене всички тези вълнуващи полицейски доклади за НЗХ. Да се надяваме, че после ще успея да напиша едно смразяващо кръвта експозе. Ще видим. Както винаги, беше ми приятно да се срещнем, Алекс. Поздрави на Джени, Деймън и Нана Мама. Трябва да ме запознаеш с тях някой ден. Да свържа имената с физиономии.

— Ела на следващия концерт на Хора на вашингтонските момчета — казах му аз. — Всичките ни физиономии ще бъдат там. Деймън е в хора.

38.

Работих до осем и половина вечерта, после отидох в „Кинкедс“, където имах среща с Кристин. „Кинкедс“ е един от любимите ни ресторанти и освен това идеално място, където човек да послуша джаз и да се почувства уютно.

Седнах на бара и се наслаждавах на звуците на Хилтън Фелтън и Ефрейн Уулфолк, докато очаквах Кристин да се появи. Тя дойде точно навреме, въпреки че бе имала някакъв ангажимент в училището. Кристин винаги е точна. Много внимателна. Съвършена в почти всяко отношение, поне в моите очи. *Да, ще стана твоя жена.*

— Гладна ли си? Искаш ли да отидем на масата? — попитах я, след като се прегърнахме, сякаш сме били разделени от години и от хиляди километри.

— Нека малко поседим на бара. Ако нямаш нищо против — каза тя.

Дъхът ѝ ухаеше леко на мента. Лицето ѝ бе толкова меко и гладко, че не можех да се сдържа да го обхвана в дланите си.

— Няма нищо, което да бих искал да правя, освен да стоя до теб — казах ѝ.

Кристин си поръча сметанов ликьор, а аз — голяма бира, и двамата си бърбяхме, докато музиката се носеше около нас, над нас, през нас. Денят ми бе много уморителен и имах нужда от това отпускане.

— Чаках това цял ден. Нямах търпение. Пак ли ставам прекалено старомоден и сантиментален? — усмихнах ѝ се аз.

— Не и за мен. Никога не си прекалено старомоден, нито прекалено сантиментален. Това не може да стане, Алекс — отвърна на усмивката ми Кристин.

Обожавах да я гледам така. Очите ѝ блестяха. Понякога потъвах в тях като в дълбоки езера. Това е, за което мечтаят всички хора, но което малцина намират, за съжаление.

Пръстите ми леко погалиха бузата ѝ. После повдигнах бавно брадичката ѝ. Свиреха „Звезден прах“. Това е една от любимите ми

песни, дори при обикновени обстоятелства. Запитах се дали Хилтън и Ефрейн не свирят тази песен за нас и когато го погледнах, Хилтън ми намигна дяволито.

Приблжихме се още повече едни към друг и потанцувахме на едно място. Усещах как бие сърцето й, чувствах го съвсем близо до гърдите си. Сигурно сме стояли така десет или петнайсет минути. Никой в бара не ни обръщаше внимание, никой не ни досаждаше, не ни предложиха още по едно питие, нито да ни придружат до масата ни. Сигурно са разбрали, че не бива.

— Наистина харесвам „Кинкедс“ — прошепна Кристин. — Но знаеш ли какво? Предпочитам да съм въщи с теб тази вечер. Някъде, където да сме сами. Ще ти изпържа яйца или каквото си избереш. Съгласен ли си?

— Разбира се, че съм съгласен. Чудесна идея. Да тръгваме.

Платих сметката и се извиних, че отказваме резервацията за ресторанта. После отидохме у Кристин.

— Ще започнем с десерта — каза тя и се усмихна хитро. И това много ми хареса.

39.

Дълго време бях чакал отново да се влюбя, но чакането си беше струвало. Прегърнах несдържано Кристин още щом влязохме в къщата. Ръцете ми се спуснаха към кръста ѝ, после към бедрата; откриха гърдите ѝ, раменете, деликатните ѝ скули. Харесваше ни да правим всичко това бавно, не бързахме за никъде. Целувах устните ѝ, нежно одрасках гърба ѝ и я придърпах още по-силно към себе си.

— Толкова си нежен — прошепна тя, доближила устни до лицето ми. — Мога да правя това цяла нощ. Просто да стоим така. Искаш ли вино? Нещо друго? Ще ти дам всичко, което имам.

— Обичам те — казах ѝ, без да спирам да галя гърба ѝ. — И ще продължим така вечно. Изобщо не се съмнявам.

— Толкова те обичам — каза тя. Усетих как затаи дъх. — Така че се опитай да се пазиш, Алекс. Когато си на работа.

— Добре, ще се пазя. Но не тази вечер.

Кристин се усмихна.

— Не тази вечер. Тази вечер може да действаш рисковано. И двамата можем да го направим. Ти си красив и елегантен, не приличаш на полицай.

— Може би на международен крадец на бижута?

Вдигнах я на ръце и я понесох към спалнята.

— Ммм. И си и силен — каза тя. Светна една лампа в коридора, докато минавахме. Така стана достатъчно светло да виждам в краката си.

— Искаш ли да заминем някъде? — предложих аз. — Имам нужда да се откъсна за няколко дни.

— Звучи чудесно. Да. Преди началото на учебната година. Където и да е. Заведи ме далече от всичко това.

В стаята ѝ миришеше на свежи цветя. На нощното шкафче имаше розови и червени рози. Кристин обожаваше цветята и градинарството.

— Ти си планирала всичко това, нали? Това си е истински капан. Хитро момиче.

— Цял ден си мечтаех за това — призна тя и въздъхна доволно. — Цял ден си мечтаех да бъда с теб, докато бях в кабинета си, по коридорите, в двора, в колата на път за ресторанта. Имах разни еротични мечти.

— Надявам се да ги изпълня.

— Ще ги изпълниш. Не се съмнявай.

Свалих черната ѝ копринена блуза с едно движение. Притиснах устни към гърдите ѝ. Кристин носеше кожена пола и аз не я свалих, а само леко я избутах нагоре. Коленичих и целунах глезените ѝ, после бавно тръгнах нагоре по дългите ѝ крака. Тя галеше врата ми, гърба, раменете.

— Тази вечер си много опасен — каза тя. — Това ми харесва.

— Сексуално лечение.

— Да, моля. Излекувайте ме, докторе.

Захапа рамото ми, после още по-силно врата ми. И двамата дишахме тежко. Тя се притисна към мен и разтвори крака. Аз я обладах. Бе невероятно топла. Пружините на леглото запяха и таблата се заблъска в стената.

Тя избута косата си настрани, зад ухото. Обичам, когато прави така.

— Толкова е хубаво. О, Алекс, не спирай, не спирай, не спирай — шептеше тя.

Изпълних молбата ѝ и се наслаждавах на всеки миг, на всяко движение, което правехме заедно, и дори се запитах за миг дали не си направихме бебе.

40.

Много по-късно същата нощ си приготвихме набързо яйца с лук, чедър и моцарела и отворихме бутилка хубаво „Пино Ноар“. Запалихме камината през август, като в същото време климатикът работеше на пълна мощност.

Седяхме пред огъня, смеехме се и говорехме, като планирахме едно кратко пътешествие. Избрахме Бермудските острови и Кристин попита не можем ли да вземем Нана и децата с нас. Чувствах се, сякаш животът ми се променя много бързо, отправен към нещо ново и много хубаво. Ако само извадя късмет и някак заловя Невестулката. Това можеше да бъде идеалният завършек на кариерата ми в полицията.

Прибрах се у дома късно, малко преди три. Не исках Деймън и Джени да се събудят сутринта и мен да ме няма. В осем на следващата сутрин вече бях на крак и слизах по стълбите, примамен от аромата на кафе и световноизвестните кифлички на Нана.

Деймън и Джени тъкмо се канеха да хукнат към „Съдждърнър Трут“, където имаха сутрешни часове за напреднали. Приличаха на двойка ангелчета. Не ми се случваше много често да се чувствам толкова добре, така че реших да им съобщя всички новини.

— Как беше срещата ти снощи, тате? — попита Джени с хитра физиономия.

— Кой ти каза, че съм бил на среща? — направих ѝ място да седне на коляното ми. Тя веднага си отхапа от огромната сладка кифла, която Нана бе сложила в чинията ми.

— Да кажем, че едно птиче ми го е подшушнало — изчурулика тя.

— Аха. Едно птиче, дето прави хубави кифлички — измърморих аз. — Срещата ми мина доста добре. Твоята как мина? И ти имаше среща, нали? Не си стоя вкъщи сама цяла вечер, нали?

— Твоята среща е минала доста добре? Та ти се прибра вкъщи, когато разнасяха млякото — разсмях се Джени.

Деймън също се кикотеше. Джени умее да ни разсмива всички, когато реши, прави го още от бебе.

— Джени Крос! — опита да я смъмри Нана, но после се отказа.

Нямаше смисъл да се опитва да накара Джени да се държи като типично седемгодишно дете. Тя бе прекалено умна, прекалено откровена, прекалено жизнена и забавна. Освен това в нашето семейство си имаме една максима: Който се смее, оцелява.

— Защо вие двамата първо не поживеете заедно? — попита Джени. — Нали така правят във филмите и по телевизията.

Усетих, че се усмихвам и се мръщя едновременно.

— Не ми пробутвай тези глупости, дето ги правят по телевизията или във филмите, момиченце. Там всичко объркват. С Кристин скоро ще се оженим и после ще заживеем всички заедно.

— Вече попита ли я? — възкликнаха всички.

— Да.

— И тя се съгласи?

— Защо всички изглеждате толкова изненадани? Разбира се, че се съгласи. Кой би отказал да стане част от това семейство?

— Урааа! — извика Джени с пълно гърло.

Бях сигурен, че се радва от все сърце.

— Урааа! — повтори и Нана. — Слава богу. О, слава богу!

— И аз така мисля — обади се и Деймън. — Време е да заживеем по-нормално.

Всички ми честитиха в продължение на няколко минути и накрая Джени каза:

— Трябва да тръгвам за училище, тате. Не искам да разочаровам госпожа Джонсън, като закъснявам, особено сега, нали така? Ето ти вестника.

Джени ми подаде „Уошингтън поуст“ и сърцето ми подскочи леко в гърдите. Това наистина бе хубав ден. Видях статията на Закъри Тейлър долу вдясно на първа страница. Не заемаше челно място, както заслужаваше, но поне бе на първа страница.

Възможен скандал около неразкрити убийства в „Саутийст“. Расови предрасъдъци в действията на полицията.

— Възможен скандал наистина — измърмори Нана и потърка брадичката си. — Геноцидът никога не умира, нали така.

41.

Влязох в участъка около осем и помощникът на главен детектив Питман веднага изтича насреща ми. По-рано старият Фред Кук бе лош детектив и сега бе също толкова лош и непочтен администратор, но беше най-големият подлизурко в участъка, а може би и в цял Вашингтон.

— Главният детектив иска да те види в кабинета си изключително спешно. Много е важно — съобщи ми Фред. — Най-добре иди веднага.

Кимнах му и се опитах да запазя настроението си непроменено.

— Разбира се, че ще е важно, нали е главен детектив. Можеш ли да ми подскажеш какъв е поводът, Фред? Сигурно знаеш какво става, какво да очаквам?

— Голям проблем — съобщи Фред, доволен, че не ми помага. — Само това мога да ти кажа, Алекс.

Остави ме да размишлявам какъв е проблемът. Усещах как неприятното чувство се надига в гърлото ми. Доброто ми настроение вече ме изоставяше.

Прекоших скърцащия дървен под на коридора към кабинета на шефа. Нямах представа какво да очаквам, но със сигурност не бях подготвен за това, което открих.

Веднага се сетих за това, което Деймън бе казал сутринта: „Време е да заживеем по-нормално“.

Сампсън седеше в кабинета на шефа. Рахим Пауъл и Джером Търман също бяха там.

— Влез, доктор Крос — махна ми с ръка Питман. — Заповядай. Очаквахме пристигането ти.

— Какво има? — прошепнах на Сампсън, докато сядах на един стол до него.

— Още не знаем, но не е на добре — отвърна той. — Шефът не ни е казал и дума. Но прилича на канарчето, което изяло котката.

Питман мина пред бюрото си и облегна широките си бутове на него. Тази сутрин изглеждаше особено доволен от себе си и готов за

гадости. Мишосивата му коса бе зализана назад и приличаше на шлем върху продълговатата му глава.

— Аз ще отговоря на въпроса ти, детектив Крос — каза той. — Всъщност не исках да говоря с другите детективи, преди да дойдеш. Считано от тази сутрин детективи Сампсън, Търман и Пауъл са временно отстранени от активна служба. Работили са по случаи извън покриваните от този участък. Все още се събират доказателства за пълния мащаб на техните действия, както и дали са замесени други детективи.

Понечих да заговоря, но Сампсън стисна ръката ми — силно.

— Спокойно, Алекс.

Питман ги изгледа и тримата.

— Детективи Сампсън, Търман, Пауъл, можете да си тръгвате. Профсъюзният ви представител е уведомен за ситуацията. Ако имате въпроси или възражения срещу решението ми, отнасяйте ги към него.

Сампсън бе стиснал зъби. Не каза и дума на шефа. Стана и излезе от кабинета. Търман и Пауъл го последваха. И те не продумаха. Тримата бяха всеотдайни детективи, които работеха усилено, и аз не можех просто да гледам безучастно това, което се случваше.

Зачудих се защо шефът ме бе пожалил засега. Също така се запитах защо Шон Мур го нямаше. Циничното обяснение бе, че Питман искаше да ни противопостави един на друг, да ни накара да мислим, че Шон е говорил срещу нас.

Питман се пресегна към бюрото си и взе днешния „Уошингтън поуст“.

— Случайно да си видял тази статия в днешния брой? На първа страница, долу вдясно?

Бутна вестника към мен. Наложих се да го хвана, за да не падне на земята.

— „Скандал около неразкрити убийства в «Саутийст».“ Да, видях я. Прочетох я вкъщи.

— Сигурен съм, че си я прочел. Господин Тейлър от „Поуст“ цитира неназовани източници в полицейското управление. Да имаш нещо общо с тази статия? — попита Питман и заби поглед в мен.

— Защо да ходя да говоря с „Уошингтън поуст“? — отговорих на въпроса му с въпрос. — Разказах ви за проблема в „Саутийст“. Мисля, че там вероятно действа сериен убиец. Защо да отивам по-далече?

Като отстранявате от работа тези детективи, проблемът със сигурност няма да се разреши. Особено ако този ненормалник приближава връхната степен на лудостта си, както подозирам, че става.

— Не вярвам на тази история със серийния убиец. Не виждам никакъв повтарящ се модел. Никой не вижда такъв модел, освен теб. — Питман поклати глава и се намръщи. Беше ядосан, вбесен, едва успяваше да се контролира.

Отново протегна ръка към мен. Пръстите му приличаха на сурови наденички. Сниши гласа си почти до шепот.

— Бих искал да ти го начукам здравата и ще го направя. Но засега няма да е целесъобразно да те отстраня от разследването за Оденкърк. Няма да направи добро впечатление и подозирам, че „Поуст“ веднага биха научили. Очаквам да ми представяш ежедневни доклади по този случай. Знаеш ли, крайно време е да прехвърлиш някои от тези убийства в графата на разкритите случаи. Ще докладваш директно на мен. Няма да те изпускам от поглед, Крос. Някакви въпроси?

Бързо излязох от кабинета на Питман. Преди да го ударя.

42.

Сампсън, Търман и Пауъл вече бяха напуснали сградата, когато излязох от кабинета на шефа. Чувствах, че малко ми трябва да побеснея. Едва не се върнах при Питман, за да избърша пода с него.

Отидох при бюрото си и се замислих какво да правя, опитах да се успокоя, преди да съм сторил нещо прибързано и глупаво. Мислех за отговорността ми към хората в „Саутийст“ и това ми помогна. Но въпреки това едва се сдържах да не се върна при Питман.

Обадих се на Кристин да се поуспокоя още малко. Съвсем спонтанно я попитах може ли да се освободи за един дълъг уикенд, евентуално от четвъртък вечер. Кристин каза, че ще успее. Попълних формуляр за отпуск и го оставих на бюрото на Фред Кук. Това бе последното нещо, което той и Питман очакваха от мен. Но вече бях решил, че ще е най-добре да се махна за малко, да се успокоя, а после да си съставя план как да продължа напред.

Когато излизах от участъка, един детектив ме спря:

— Те са в бара на Харт — каза той. — Сампсън каза, че ще ти пазят място.

Заведението на Харт е доста западнало, но много популярно заради джина си. Не е място, където обикновено ходят ченгета, и това обяснява защо някои от нас го харесват. Беше единайсет сутринта и помещението вече бе препълнено, оживено, дори дружелюбно.

— Ето го! — поздрави ме Търман с полупразна халба бира, когато влязох.

Още петима-шестима детективи и приятели бяха там. Новината за отстраняването от служба се бе разпространила много бързо.

Гръмнаха смях и викове.

— Това е ергенско парти — каза Сампсън и се ухили. — Пипнах те, готин. С малко помощ от Нана. Трябва да си видиш физиономията!

Следващият час и половина в бара на Харт продължиха да прииждат приятели. По обед заведението бе претърпано и тогава започнаха да се появяват редовните посетители, които идваха тук да обядват. Собственикът, Майк Харт, беше във вихъра си. Не се бях

замислял за ергенско парти, но сега, когато то вече течеше, се радвах, че е станало така. Много мъже все още прикриват чувствата си, но не и на ергенско парти, поне не когато го организират най-близките ти приятели.

Беше много весело. За няколко часа всички забравиха за отстраняването от работа. Честитяха ми и ме прегръщаха повече пъти, отколкото можех да преброя, и дори получих една-две целувки. Всички ми викаха „готин“ по примера на Сампсън. Често използвах и думата „обичам“, даже прекалиха с нея. Заляха ме със сантиментални речи, които в същото време бяха много смешни. Общо взето, всички пийнаха повече от достатъчно.

В четири следобед двамата със Сампсън излязохме на ослепителната дневна светлина на улицата, подпирайки се един друг. Майк Харт лично ни бе извикал такси.

За един съвсем кратък миг се сетих за лилаво-синьото такси, което търсехме — но после тази мисъл се изпари яко дим от тавата ми.

— Готин — прошепна ми Сампсън, докато се намествахме в таксито. — Обичам те повече от живота си. Вярно е. Обичам децата ти, обичам Нана, обичам бъдещата ти жена, прекрасната Кристин. Закарайте ни у дома — каза той на шофьора. — Алекс ще се жени.

— А той ще ми бъде кум — допълних аз.

Шофьорът се усмихна.

— Точно така — кимна Сампсън.

43.

В четвъртък вечер Шейфър отново игра на *Четиримата конници*. Беше се заключил в кабинета си, но в ранните часове на вечерта чуваше шумовете на семейството си из къщата. Чувстваше се крайно изолиран; беше нервен, неспокоен и ядосан без видима причина.

Докато чакаше другите играчи да се появят на линия, откри, че се е замислил за дивото си препускане с колата из Вашингтон. Изживяваше отново и отново едно конкретно чувство: въображаемия момент на внезапния удар в неподвижна преграда. Виждаше го като ослепителна светлина, в която физическите обекти, включително и самият той, се разбиват на парченца като стъкло и после отново стават част от Вселената. Дори болката, която би изпитал, щеше да бъде част от превръщането на материята в други прекрасни форми и видове.

Това са самоубийствени чувства — осъзна той накрая. — *Въпрос на време е. Наистина съм Смъртта.*

Точно в девет часа започна да пише съобщението си на компютъра. Другите *конници* вече бяха на линия и чакаха реакцията му по повод посещението и предупреждението на Джордж Бейър. Не искаше да ги разочарова. Това, което бяха направили те, го караше да играе играта още по-ентузиасирано. Той написа:

Странно, но Смъртта не бе изненадан, когато Глада се появи във Вашингтон. Разбира се, той имаше пълно право да дойде. Точно както Смъртта би могъл да отиде в Лондон, Сингапур, Манила или Кингстън. Може би Смъртта ще ви навести скоро.

Точно това е красотата на играта, която играем — всичко може да се случи.

В края на краищата, всичко е въпрос на доверие, нали така? Вярвам ли ви, че ще ме оставите да продължа да играя играта така, както пожелаая? Нали това прави играта различна и привлекателна: свободата, на която се радваме.

Това е играта сега, нали? Преминахме към нещо ново. Повишихме залога. Така че хайде да видим какво значи истинска възбуда, приятели конници. Имам няколко идеи, които да изпробвам върху вас. Всичко е в духа на играта. Няма да се поемат излишни рискове.

Хайде да играем играта, сякаш животът ни зависи от нея.

Може би моят вече наистина зависи?

Както ви казах, имаме двама нови играчи. Те са детективи във Вашингтон. Казват се Алекс Крос и Джон Сампсън. Достойни опоненти. Наблюдавам ги, но все се чудя дали скоро и те няма да започнат да ме наблюдават.

Сега ще ви разкажа един сценарий, с който измислих да ги приветствам в нашата игра. Изпращам ви снимки — детективи Крос и Сампсън.

44.

Отне ни един ден да се приготвим за пътуването, но всички се радваха на спонтанното решение и на възможността да отидем заедно на почивка за пръв път. Така че Деймън, Джени, Нана, Кристин и аз потеглихме от Вашингтон следобед и пристигнахме в отлично настроение на летището в Бермудите късно в четвъртък вечер, двайсет и пети август.

Определено исках да се махна от Вашингтон за няколко дни. Новото разследване бе дошло прекалено бързо след случая с господин Смит. Нуждаех се от почивка. Имах един приятел, който бе съсобственик на един хотел на Бермудите, пък и пътуването със самолета не бе особено дълго. Устройваше ни идеално.

Една сцена на летището ще остане завинаги в спомените ми — Кристин и Джени стоят прегърнати една до друга и си пеят тихо. Наистина приличаха на майка и дъщеря и това ме трогна дълбоко. Изглеждаха толкова привързани, весели, толкова естествени. Това е спомен, който ще пазя винаги, един от онези моменти, които никога няма да забравя, знаех го още докато ги гледах как танцуват и пеят, сякаш се бяха познавали винаги.

Извадихме късмет с необикновено хубаво време за почивката си. Беше слънчево и ясно всеки ден, от сутрин до здрач, когато яркосиньото небе се превръщаше във вълшебна комбинация от червено, оранжево и пурпурно. Всички се наслаждавахме на почивката, а децата бяха на върха на щастието. Ходехме да плуваме и да се гмуркаме при Елбоу бийч и Хорсшу бей, после се състезавахме с мотопеди по живописните пътища на острова.

Вечерите принадлежаха на Кристин и мен и се опитвахме да се възползваме от тях най-пълноценно. Обиколихме всички най-хубави барове и ресторанти. Бях щастлив, че съм с нея, и тази мисъл не напускаше съзнанието ми. Чувствах, че това, което ни свързва, бе укрепнало, след като й бях оставил време и пространство и не я бях притискал. Отново се чувствах цял. Продължавах да си спомням

първия път, когато я видях в двора на „Съджърнър Трут“. Тя е жената за теб, Алекс. И тази мисъл не напусна съзнанието ми.

Седяхме в бар „Геръс“, от който има изумителна гледка към града и пристанището Хамилтън. Водата бе осеяна с малки островчета, бели платноходки, фериботи, които сновяха напред-назад към Уорик и Паджет. Държахме се за ръце и не можех да откъсна поглед от очите ѝ, не исках.

— Какво си мислиш? — попита тя накрая.

— Доста мислих дали пак да не започна частна практика. Мисля, че така навярно ще е най-добре.

Тя се вгледа в очите ми.

— Не искам да го правиш заради мен, Алекс. Не искам аз да бъда причината да напуснеш полицията, моля те. Знам, че обичаш работата си. Поне през повечето време.

— Но тази работа напоследък ме прави нещастен. Питман не е само труден шеф, той просто е лош човек. Това, което стана със Сампсън и останалите, не е обикновена временна неприятност. Те работеха по неразкритите убийства в свободното си време. Изкушавам се да разкажа за това на Зак Тейлър от „Поуст“. Хората ще се надигнат, ако научат истината. Точно затова няма да дам историята на „Поуст“.

Тя ме слушаше, искаше да ми помогне, но ме оставяше сам да реша и аз оценявах това.

— Наистина звучи ужасно объркано и отвратително, Алекс. И на мен ми иде да отида да ударя един юмрук на Питман. Той мисли за политиката, а не как да защитава хората. Сигурна съм, че ще вземеш правилното решение, когато дойде моментът.

На следващата сутрин я открих да се разхожда в градината. Бе забола тропически цветя в косата си. Сияеше дори повече от обикновено и аз отново се влюбих в нея.

— Има една стара поговорка, която чух за пръв път още като дете — каза ми тя, когато се доближих до нея. — „Ако имаш две пенита, купи си хляб с едното и цвете с другото.“

Целунах косата ѝ между цветята. Целунах сладките ѝ устни, бузите, вдлъбнатината в основата на шията.

Рано следобед отидох с децата на плажа. Деймън и Джени не можеха да се наситят на дълбокото синьо море — плуваха, гмуркаха се, правеха пясъчни замъци. Тъй като съвсем скоро тръгнаха отново на

училище, ваканцията им се струваше особено специална и незабравима.

Кристин тръгна с мотопед към Хамилтън да купи сувенири за някои от учителите в „Съджърнър Трут“. Махахме ѝ за довиждане, докато изчезна от погледа ни. После отново се върнахме във водата.

Към пет часа тримата с Деймън и Джени се върнахме в хотела, който стърчеше като часовой сред пищната зеленина на хълмовете и на фона на яркосиньото небе. Накъдето и да погледнехме, се виждаха къщички, боядисани в пастелни цветове и с бели покриви. Нана седеше на терасата и говореше с новите си приятели. Истински рай, помислих си аз и почувствах как нещо дълбоко и свещено се събужда за живот у мен.

Докато се вирах в безоблачното синьо небе, съжалих, че Кристин я няма до мен, за да споделя тази красота с нея. Вече ми липсваше, макар че се бяхме разделили съвсем скоро. Прегърнах Джени и Деймън и се усмигнахме на очевидното: обичахме да бъдем заедно и бяхме такива невероятни късметлии, че бяхме едно семейство.

— Тя ти липсва — прошепна Джени. Каза го просто като изречение, не като въпрос. — Така и трябва, тате. Точно така трябва да бъде, нали?

Когато в шест часа Кристин още не се бе върнала, започнах да се разкъсвам между мисълта да я изчакам в хотела и желанието веднага да скоча в колата и да тръгна към Хамилтън да я търся. Може би е претърпяла злополука. Проклети мотопеди, повтарях си, макар че ми се бяха видели съвсем безопасни предния следобед.

Забелязах една висока слаба жена да влиза в двора на хотела. Виждах силуета ѝ на фона на олеандрите и хибискусите. Въздъхнах с облекчение и се втурнах надолу по стъпалата, но в този момент видях, че това не е Кристин.

Стана шест и половина, а нея още я нямаше, нито се бе обадила. Стана седем.

Най-после позвъних на полицията.

45.

Инспектор Патрик Бъсби от полицейското управление в Хамилтън пристигна в хотел „Белмонт“ към седем и половина. Беше нисък оплешивяващ мъж, който от разстояние изглеждаше петдесет-шейсет годишен. Когато се приближи до терасата на хотела обаче, видях, че е на не повече от четирийсет, горе-долу на моята възраст.

Той изслуша разказа ми, после каза, че туристите често губят представа за времето, когато се разхождат из острова. Случвали се и дребни злополуки с мотопеди по Мидъл Роуд. Увери ме, че Кристин ще се появи скоро, „леко изгоряла от слънцето“ или с „навехнат глезен“.

Изобщо не приех тези теории. Тя бе винаги точна и поне би се обадила по телефона, ако ѝ се наложеше да закъснее.

Бях убеден, че би намерила начин да ни се обади, ако бе претърпяла лека злополука. Така че двамата с инспектора изминахме разстоянието от хотела до Хамилтън, а после обиколихме улиците на града, особено Франт стрийт и Райд стрийт. Мълчах и разтревожено се вирах през прозореца на колата, надявайки се да зърна Кристин да пазарува в някоя странична уличка, забравила напълно за времето. Но не я видяхме никъде, нито тя се бе обадила в хотела.

Когато в девет вечерта от нея все още нямаше нито следа, инспектор Бъсби неохотно се съгласи, че Кристин може да е изчезнала. Зададе ми много въпроси, което ми показа, че е добър полицаи. Искаше да разбере дали не сме имали някакви несъгласия или спорове.

— Аз съм детектив от отдел „Убийства“ във Вашингтон — казах му накрая. — Досега не ви го казах, за да не помислите, че навлизам в територията ви. Работил съм по няколко тежки случая с масови убийци. Сблъсквал съм се с много опасни хора. Може и да има връзка с това. Надявам се да няма, но все пак е възможно.

— Разбирам — каза Бъсби. Той беше точен, спретнат човек, с тънки мустаци. Приличаше повече на придирчив учител, отколкото на полицаи, дори имаше вид на психолог повече от самия мен. — Има ли и други изненади, за които трябва да науча, детектив Крос?

— Не, това е всичко. Но сега разбирате защо съм разтревожен и защо ви се обадох. В момента също работя по серия ужасни убийства във Вашингтон.

— Да, сега разбирам причината за тревогата ви. Ще пусна доклад, че е изчезнал човек.

Въздъгнах тежко, после се качих горе да поговоря с децата и Нана. Направих всичко възможно да не ги плаша, но Деймън и Джени се разплакаха. После и Нана се разрида.

До полунощ все още не знаехме нищо за Кристин и местонахождението ѝ. Инспектор Бъсби тръгна от хотела в дванайсет без петнайсет. Държеше се много учтиво и загрижено, дори ми даде домашния си телефон с молба да му позвъня веднага, ако Кристин се обади. Накрая каза, че семейството ни ще присъства в молитвите му.

В три часа все още крачех из хотелската си стая на третия етаж и също се молех. Тъкмо бях разговарял по телефона с Куонтико. Във ФБР се заеха да проверят всички случаи, по които бях работил, за да установят дали някой от замесените в тях не е свързан по някакъв начин с Бермудите. Бюрото вече бе проявило интерес към сегашната серия от неразкрити убийства в „Саутийст“. Изпратих им по факса психологическия профил на Невестулката, който бях изготвил.

Нямах никаква логична причина да подозирам, че убиецът може да е на Бермудите, но въпреки това се страхувах, че е така. Беше точно такова чувство, както предчувствието ми по отношение на убийствата в „Саутийст“, което шефът отхвърляше.

Беше ми ясно, че от Бюрото ще ми се обадят късно сутринта. Изкушавах се да потърся някои приятели в Интерпол, но се въздържах. После все пак им позвъних.

Стаята беше пълна с махагонови мебели в стил „Кралица Ана“ и бледорозови килими. Изглеждаше празна и самотна. Стоях като призрак пред големите прозорци, вирах се в движещите се черни фигури на фона на обляното от луната небе и си спомнях как държах Кристин в прегръдките си. Чувствах се невероятно безпомощен и самотен без нея. Не можех да повярвам, че това се е случило.

Притиснах ръце към тялото си и усетих пронизваща болка в сърцето. Непоносимата болка преминаваше като колона от гърдите ми чак до главата. Виждах лицето ѝ, красивата ѝ усмивка. Спомних си как веднъж танцувахме с нея в „Рейнбоу рум“ в Ню Йорк, припомних си

вечерта в „Кинкедс“, онази специална вечер, когато отидохме в дома ѝ, когато се смяхме и мислехме, че може би сме си направили бебе. Дали Кристин бе някъде на острова? Трябваше да бъде. Отново започнах да се моля да е в безопасност. Отказвах да приема всяка друга мисъл в главата си.

Телефонът в стаята иззвъня кратко малко след четири сутринта.

Сърцето ми се качи в гърлото. Кожата ми се стегна, сякаш изведнъж се бе свила и не побираше тялото ми. Бързо прекосих стаята и грабнах слушалката, преди да се чуе второ позвъняване. Ръката ми трепереше.

Странният приглушен глас ме изплаши.

— Имаш имейл.

Не можех да мисля рационално. Изобщо не можех да мисля.

Бях си взел лаптопа с мен.

Кой знаеше, че носех компютъра си тук? Кой би могъл да знае тази подробност? Кой ме е наблюдавал? Кой ни е наблюдавал?

Бързо отворих вратата на гардероба, грабнах компютъра, включих го и се закачих за Интернет. Отидох на последното съобщение в електронната ми поща.

Беше кратко и много сбито.

„Засега е в безопасност. При нас е.“

Краткото хладно съобщение бе по-лошо от всичко, което можех да си представя. Всяка дума се забиваше в мозъка ми и отекваше отново и отново.

Засега е в безопасност.

При нас е.

КНИГА ТРЕТА
ЕЛЕГИЯ

46.

Сампсън пристигна в хотела на следващия ден след изчезването на Кристин. Бързо слязох в малкото фоайе да го посрещна. Той разпери огромните си ръце и ме прегърна силно, но внимателно, сякаш държеше дете.

— Добре ли си? Държиш ли се? — попита той.

— Никак. Прекарах половин ден да проверявам електронния адрес, от който получих съобщението. Адресът е бил фалшифициран. Нищо не се получава.

— Ще върнем Кристин. Ще я намерим.

Казваше ми това, което бих искал да чуя, но бях сигурен, че той е искрено убеден в думите си. Сампсън е най-позитивно настроеният човек, когото познавам. Той не приема отрицанието.

— Благодаря ти, че дойде. Това значи много за всички ни. Много съм разстроен, Джон. Дори не мога да си представя кой може да е направил това. Може би е Невестулката — не знам.

— Ясно е, че не можеш да мислиш рационално сега. Нали затова съм тук. Да ти помогна.

— Знаех си, че ще дойдеш.

— Разбира се, че ще дойда. Нали съм Сампсън. Острието на Окам и всички други философски глупости накуп.

Във фоайето бяха десетина от гостите на хотела и всички гледаха към нас. Персоналът знаеше за изчезването на Кристин и бях сигурен, че и гостите вече знаят, както и всички останали на малкия остров.

— Историята е на първа страница в местния вестник — каза Сампсън. — Хората го четяха на летището.

— Това е малък остров, доста спокоен и уреден — казах му. — Изчезването на турист или каквото и да е сериозно престъпление тук е необичайно нещо. Не знам обаче как вестникът е научил толкова бързо. Сигурно някой от полицията им е пуснал новината.

— Местната полиция няма да ни свърши работа. Сигурно само ще ни се пречат — измърмори Сампсън, докато вървахме към

регистратурата. Той се записа като гост и двамата се качихме горе да покажем на Нана и децата, че чичо Джон е дошъл.

На следващата сутрин двамата прекарахме часове в полицията в Хамилтън. Те бяха професионалисти, но случаи на отвличане беше истинска рядкост за тях. Позволиха ни да се разположим в участъка на Франт стрийт. Все още не можех да се концентрирам или да фокусирам както би трябвало.

Бермуда е остров с шейсет квадратни километра площ. Макар че тази британска колония е съвсем малка, скоро открихме, че на острова има повече от хиляда и двеста пътя. Двамата със Сампсън се разделихме, за да покрием възможно най-голяма територия. През следващите два дни започвахме сутрин в шест и продължавахме до десет-единайсет вечерта без почивка. Не исках да спирам, нито да спя.

За жалост не постигнахме нищо повече от местните полицаи. Никой не бе видял нищо. Стигнахме до задънена улица. Кристин бе изчезнала безследно.

Бяхме като пребити. Като свършихме в участъка на третата вечер, със Сампсън се спуснахме на плажа до хотела за едно нощно плуване.

Бяхме се научили да плуваме в общинския басейн във Вашингтон. Нана настояваше да се научим. По онова време тя бе на петдесет и четири години и много упорита. Науми си, че и тя трябва да се научи, и се записа заедно с нас на уроци към Червения кръст. Тогава повечето хора от „Саутийст“ не знаеха да плуват и Нана смяташе, че това е пример за типичната ограниченост на градския живот.

Така че едно лято ние със Сампсън започнахме да ходим да плуваме в общинския басейн заедно с Нана. Имахме уроци три пъти седмично и обикновено тренирахме още по един час след заниманията с учителя. Не след дълго Нана можеше да преплува петдесет дължини. Тя притежаваше невероятна издръжливост, също като сега. Рядко влизам във водата, без да се сетя за онези летни дни от младостта ми, когато станах сравнително добър плувец.

Сега със Сампсън се отпуснахме върху спокойната повърхност на около стотина метра от брега. Небето бе в най-тъмния нюанс на

вечерно синьо, осеяно с безброй звезди. Виждах извитата бяла линия на брега, която се простираше на няколко километра във всяка посока. Палмите шумоляха от лекия бриз.

Чувствах се опустошен, напълно съсипан, докато лежах отпуснат във водата. Продължавах да виждам Кристин и със затворени, и с отворени очи. Не можех да повярвам, че е изчезнала. Сърцето ми се късаше, докато мислех за случилото се, за несправедливостта на живота.

— Искаш ли да поговорим за разследването? Какво мисля на този етап? Какви подробности научих днес? Или да го оставим за утре? — попита ме Сампсън, който се бе отпуснал по гръб близо до мен. — Да поговорим? Или да помълчим?

— Да поговорим. Не мога да мисля за нищо друго, освен за Кристин. Не мога да мисля нормално. Кажи ми какво мислиш ти. Нещо конкретно смущава ли те?

— Нещо дребно, но може да е важно.

Не казах нищо. Оставих го да продължи.

— Озадачава ме бързата поява на историята във вестника. — Сампсън замълча за малко. — Бъсби каза, че не е говорил с никого първата вечер. С нито един човек. Ти също не си. А историята я имаше в сутрешното издание.

— Това е малък остров, Джон. Казах ти, а и сам го видя.

Но Сампсън не се отказа от идеята си и аз също се запитах дали нямаше нещо вярно в нея.

— Виж, Алекс, знаели сте само ти, Патрик Бъсби и този, който е отвлякъл Кристин. Той се е обадил на вестника. Похитителят го е направил. Говорих с момичето от редакцията, което е приело съобщението. Вчера не искаше да каже нищо, но накрая, късно следобед, ми разказа как е станало. Помислила си, че се обажда загрижен гражданин. Мисля, че някой си играе с теб, Алекс. Някой си играе отвратителна игра с теб.

При нас е.

Игра. Що за отвратителна игра? Кои бяха отвратителните играчи? Невестулката един от тях ли бе? Възможно ли беше той да е още на Бермудите?

48.

Прибрахме се в хотела, но не можах да заспя. Все още не можех да се концентрирам и това ме потискаше още повече. Сякаш губех разсъдъка си.

Игра? Не, това не беше игра. Това бе ужас и шок. Жив кошмар, по-ужасен от всичко, което бях преживял. Кой би могъл да причини това на Кристин? Защо? Кой бе Невестулката?

Всеки път, щом затворех очи и се опитвах да заспя, виждах лицето на Кристин, виждах как ни маха за довиждане, седнала на мотопеда, как се разхожда из градината с цветя в косата.

Чувах гласа на Кристин през цялата нощ. Най-последе съмна. Чувството ми за вина заради това, което ѝ се бе случило, се бе удвоило и дори утроило.

Със Сампсън продължихме да обикаляме пътищата наоколо — Мидъл Роуд, Харбър Роуд, Скут Роуд, и да разпитваме от врата на врата. Всички хора от полицията и военните, с които говорихме, бяха убедени, че Кристин просто не е изчезнала на острова. Със Сампсън слушахме една и съща песен всеки ден в продължение на цяла седмица. Никакви продавачи, таксиметрови или автобусни шофьори не я бяха видели в Хамилтън или Сейнт Джордж, така че бе вероятно тя изобщо да не е стигнала, до който и да е от двата града онзи следобед.

Никой, нито един свидетел не помнеше да я е виждал с мотопеда по Мидъл Роуд, така че може би тя не бе стигнала и до там.

Най-смущаващото от всичко беше, че не бяха последвали никакви други опити за връзка с мен след имейла в нощта след изчезването ѝ. Един агент от ФБР бе разследвал адреса и бе открил, че той не съществува. Който и да се беше свързал с мен, бе опитен хакер, способен да прикрие самоличността си. Думите, които бях прочел онази нощ, се бяха запечатали в съзнанието ми.

Засега е в безопасност.

При нас е.

Кои бяха те? И защо нямаше никакви други съобщения? Какво искаха от мен? Знаеха ли, че така се побърквам? Това ли се опитвах да

постигнат? Повече от един убиец ли стояха зад Невестулката? Изведнъж това ми се стори съвсем вероятно.

Сампсън се върна във Вашингтон в неделя, като отведе Нана и децата със себе си. Не искаха да тръгват без мен, но се налагаше. Аз още не можех да си представя да напусна Бермудите. Бих се чувствал, все едно изоставям Кристин.

В неделя вечер Патрик Бъсби се появи в стаята ми към девет. Предложи ми да отида с него някъде около Саутхамптън, на десетина километра от хотела, около дващестина минути път. Жителите на Бермудите измерват разстоянията по права линия, но всъщност всички пътища са осеяни със завои, така че пътуването винаги отнема повече време, отколкото човек очаква.

— За какво става въпрос, Патрик? Какво има в Саутхамптън? — попитах, докато се движехме по Мидъл Роуд.

Сърцето ми се бе качило в гърлото. Мълчанието на Бъсби ме плашеше.

— Не сме намерили госпожа Джонсън. Обаче един мъж може би е станал свидетел на отвличането. Искам да чуеш какво ще разкаже. Сам реши. Ти си детективът от големия град, не аз. Можеш да му задаваш въпроси. Неофициално, разбира се.

Мъжът се казваше Пери Греъм и живееше в голф клуб „Порт Роял“. Срегнахме се с него в миниатюрния му апартамент в крилото за персонала. Беше висок и болезнено слаб, с дълга козя брадичка. Определено не се зарадва да види инспектор Бъсби и мен на прага си.

Бъсби вече ми бе разказал, че Греъм е родом от Лондон и че сега работи като портиер и човек по поддръжката в частния голф клуб. Бил живял в Ню Йорк и Маями и имал досие в полицията за продажба на крех.

— Вече му казах всичко, което видях — започна да се оправдава Пери Греъм веднага щом отвори вратата и ни видя. — Вървете си. Оставете ме на мира. Защо да премълчавам нещо или...

Прекъснах го.

— Казвам се Алекс Крос. Детектив съм от полицията във Вашингтон. Разследвам убийства. Жената, която сте видели, е моята годеница, господин Греъм. Може ли да влезем и да поговорим? Ще ви отнемем само няколко минути.

Той кимна примирено.

— Ще ви кажа какво знам. За втори път — каза той накрая. — Добре, влезте. Но само защото ме нарекохте господин Греъм.

— Само това искам. Не съм дошъл да ви притеснявам за нещо друго.

Бъсби и аз влязохме в стаята, която бе малко по-голяма от ниша. Плочките на пода и всички мебели бяха покрити с измачкани дрехи, най-вече бельо.

— Имам една позната, която живее в Хамилтън — каза Греъм изморено. — Ходих да я видя миналия вторник. Изпихме прекалено много вино. Останах да спя при нея — знаете как става. Някак се надигнах на другия ден. Трябваше да бъда в голф клуба по обед, но знаех, че ще закъснея и ще ми удържат от заплатата. Нямам кола, така че тръгнах на стоп. Оставиха ме на Саут Шор Роуд. Някъде край „Паджет“. Ужасно горещ следобед беше. Слязох до морето да се разхладя. После се изкачих от другата страна на хълма и видях една катастрофа на пътя. Беше на около половин километър надолу по големия хълм. Сещате ли се кой?

Кимнах и затаих дъх, докато го слушах. Спомних си непоносимата жега онзи следобед. Спомних си как Кристин потегли на лъскавия син мотопед, как ни махаше и се усмихваше. Споменът за усмивката ѝ, която винаги ми носеше такава радост, сега проряза болезнено стомаха ми.

— Видях как един бял пикап блъсна една жена, която караше син мотопед. Не съм сигурен, но изглеждаше, сякаш пикапът блъсна жената нарочно. Шофьорът веднага изскочи и ѝ помогна да стане. Тя не изглеждаше сериозно ранена. После той ѝ помогна да се качи в пикапа. Прибра мотопеда ѝ отзад. После потегли. Реших, че я е закарал в болницата. Изобщо не се замислих повече.

— Сигурен ли сте, че не е била сериозно ранена? — попитах аз.

— Не съм сигурен. Но тя се изправи сама. Можеше да стои права.

Гласът ми едва излезе, когато зададох следващия въпрос.

— И не сте казали на никого за катастрофата, дори и след като видяхте историята във вестниците?

Мъжът поклати глава.

— Не съм чел никакви вестници. Изобщо не се интересувам от тях. Пишат само разни клюки и местни глупости. Но после моето

момиче не спря да приказва за станалото. Не исках да ходя в полицията, но тя ме накара, застави ме да говоря с този инспектор.

— Видяхте ли какъв точно беше пикапът? — попитах го.

— Бял пикап. Може да е бил под наем. Чист и нов.

— А номера му?

— Изобщо не съм го видял — поклати глава Греъм.

— Как изглеждаше шофьорът на пикапа? Всичко, което си спомните, ще ни бъде от полза, господин Греъм. Всъщност вече ни помогнахте.

Той сви рамене, но си личеше, че се опитва да си спомни нещо.

— Нямахте нищо особено в него. Висок, но не чак колкото вас. Съвсем нормален мъж. Нормален чернокож мъж.

49.

В един малък апартамент в предградието на Вашингтон, наречено „Маунт Ривър“, детектив Патси Хамптън лежеше в леглото си и неспокойно разлистваше страниците на „Поуст“. Не можеше да заспи, но това не бе необичайно за нея. Често страдаше от безсъние, още от малко момиче, когато живееше в Харисбърг, Пенсилвания. Майка ѝ казваше, че сигурно има гузна съвест.

Изглежда повторението на стар епизод от „Спешно отделение“, после си взе едно кисело мляко с боровинки и влезе в Интернет. Имаше имейли от баща ѝ, който сега живееше в Делрей Бийч, Флорида, и от съквартирантката ѝ от университета в Ричмънд, с която всъщност не бяха особено близки.

Съквартирантката ѝ наскоро научила от тяхна обща приятелка, че Патси е направила страхотна кариера като детектив в полицията във Вашингтон и че сигурно води много вълнуващ живот. Пишеше ѝ, че има четири деца и живее в едно предградие на Шарлът, Северна Каролина. Освен това обясняваше, че е ужасно отегчена от живота си. Патси Хамптън би дала всичко в замяна на това да има поне едно дете.

Отиде пак до кухнята и се върна с бутилка студена минерална вода. Осъзнаваше, че животът ѝ е станал абсурден. Прекарваше прекалено много време в работата си, но и прекалено много време сама в апартамента си, особено през уикендите. Не беше заради това, че не може да си намери гадже, просто напоследък мъжете по принцип я отвращаваха.

Все още си мечтаеше да срещне някой подходящ и да има деца. Но все повече ѝ писваше от това да се опитва да се запознае с някой интересен мъж. Потискащото и влудяващото бе, че обикновено се озоваваше с някого, който бе или безнадеждно скучен, или глупак, минал трийсетте, който се държи като тийнейджър, но отдавна е загубил чара на младостта. „Безнадеждно, безнадеждно, безнадеждно“, мислеше си тя, докато изпращаше един престорено весел и бодър имейл на баща си във Флорида.

Телефонът иззвъня и Патси погледна часовника си — беше дванайсет и двацет.

Грабна слушалката.

— Хамптън на телефона.

— Чък е, Патси. Извинявай, че ти звъня толкова късно. Будна ли беше?

— Разбира се, няма проблем, Чъки. Будувам с другите вампири — и ти май влизаш в нашата групичка.

Беше доста късно, но тя се зарадва да чуе Чък Хъфстедлър, който бе един от компютърните гении на ФБР във Вашингтон. Двамата си правеха услуги един на друг от време на време и неотдавна тя му бе разказала за неразкритите убийства във Вашингтон, особено тези на неидентифицираните жени. Чък ѝ бе казал, че поддържа връзка и с Алекс Крос, но точно в момента Алекс си има свои проблеми. Годеницата му бе отвлечена и Патси Хамптън се чудеше дали това няма нещо общо с убийствата в „Саутийст“.

— Съвсем будна съм, Чък? Какво имаш да ми кажеш?

Той започна с едни дълги предисловия, които говореха ясно за прекалено ниската му самооценка.

— Може би не е нищо важно, но може и да е нещо, свързано с онези убийства в „Саутийст“, особено на двете момичета в „Шоу“. Но е много странно.

Компютърният спец на ФБР вече бе привлякъл вниманието ѝ.

— И убиецът е много странен, Чък. Кажи ми какво си открил, слушам те с цялото си внимание. Хайде, Чъки.

Чък изсумтя нерешително. Винаги правеше така, което бе неприятно, защото той по принцип не бе лош.

— Знаеш ли нещо за ролевите игри, Патси? — попита той.

— Като „Тъмници и дракони“ или „Дракони и тъмници“, както там се казваше.

— „Тъмници и дракони“. Сега ще ти призная нещо, малката: понякога и аз играя една такава игра. Казва се „Крайт на хилядолетието“. Обикновено играя по два-три часа на ден. През уикендите повече.

— Това е нещо ново. Продължавай, Чък. — Боже — помисли си тя — кибер признания посред нощ.

— Много популярна игра е дори сред възрастните. Героите в нея работят за охранителна служба „Черният орел“. Това е частна организация от хора, които вършат разни разследвания по целия свят срещу заплащане. Всички герои са добри, нещо като кръстоносци в името на доброто.

— Ясно, Чък. Кажй си шест пъти молитвата и ще получиш опрощение, карай сега по същество. Вече мина полунощ, приятел.

— Добре. Много съжалявам и съм ужасно притеснен. Както и да е, има един чатрум, в който влизам понякога. Нарича се Геймърския чатрум, в „Америка онлайн“ е. Та ти казвам, там тече много интересно обсъждане на някаква нова игра. Всъщност тя е по-скоро анти игра. Всички ролеви игри, които знам, имат добри герои, които се опитват да победят хаоса и злото. Тази игра има лоши герои, които се опитват да победят доброто. По-конкретно един от героите, Патси, напада и убива жени в „Саутийст“, Вашингтон. Има множество цветущи подробности за убийствата. Тези в чатрума не са истинските играчи, но знаят за играта. Самата игра навярно е защитена. Реших, че ще искаш да чуеш това. Играта се нарича *Четиримата конници*.

Патси Хамптън вече бе напълно будна.

— Ще проуча въпроса. Благодаря, Чък. Нека това си остане между нас двамата за известно време, става ли?

— Добре, става.

Отне й само минута-две да се закачи отново към „Америка онлайн“, после да влезе в Геймърския чатрум. Не се включи в разговора, само четеше това, което си пишеха другите. Беше интересно. Запита се дали не е направила първия си пробив в разследването на убийствата.

В момента в чата бяха Вайпър, Ландлокт, Джей Бой и Ланселот. Те си бърбяха за най-новите ролеви игри и списания, от което на нея почти й се доспа. Споменаха за *Четиримата конници* на два пъти, но съвсем бегло, просто като съпоставка. Ланселот беше този, който ги спомена. Чък беше прав: тези тук не бяха истинските играчи, но отнякъде бяха научили за играта.

Към един и петнайсет разговорът на играчите съвсем замря. Накрая от отчаяние Патси се включи в обсъждането. Нарече се Сафо.

„Включих се късно, но това с *Конниците* ми звучи като революционна игра, Ланселот. Доста е дръзка, а?“

Ланселот изстреля в отговор:

„Всъщност не, Сапо. Напоследък много се приказва за нея, антигерои, психопати, особено в кръговете на тези, дето си падат по вампирски игри.“

Хамилтън написа:

„Не са ли писали за такива убийства във вестниците? Между другото името ми е Сафо, като на поетесата.“

Ланселот отговори:

„Да, но много ролеви игри използват актуални събития. Не е нещо особено, Сафо.“

Хамилтън се подсмихна. Това бе някакъв противен малък досадник, но сега ѝ трябваше, поне за момента. Колко ли знаеше за *Четиримата конници*? Дали не бе един от играчите? Опита се да види информацията за Ланселот, но той бе ограничил достъпа до нея.

„Смешен си. И ти ли си от играчите, Ланселот, или си само критик?“

„Не харесвам основната идея на конниците. Пък и това е частна игра. Строго защитена. Кодирана.“

„Познаваш ли някого от играчите? Може да поискам да я изпробвам?“

Не последва отговор на този въпрос. Патси реши, че може би е отишла прекалено далече с въпросите, че е избързала. По дяволите! Трябваше да прецени по-добре. Върни се, Ланселот. Хайде обади се, Ланселот.

„Наистина бих искала да опитам да играя на *Четиримата конници*. Но само от любопитство. Нищо особено. Ланселот?“

Патси Хамптън зачака и след малко Ланселот излезе от чата. Ланселот беше изчезнал. Както и връзката ѝ с някого, който играе ролева игра, в която се извършват ужасни убийства във Вашингтон — убийства, които действително бяха станали.

50.

Върнах се във Вашингтон през първата седмица на септември. Никога не се бях чувствал по-неудобно в собствената си кожа. Бях отишъл на Бермудите със семейството си и Кристин, а сега се връщах без нея. Този, който я бе отвлякъл, се бе свързал с мен само веднъж. Кристин ми липсваше всеки миг от денонощието и изпитвах болка при мисълта къде може да е тя.

Бе необичайно хладен и дъждовен ден, когато се върнах в града. Почти изглеждаше, сякаш лятото изведнъж се е превърнало в есен, сякаш бях отсъствал много по-дълго. На Бермудите имах чувството, че се движа в някаква мъгла от нереалност и във Вашингтон бе почти същото. Никога в живота си не бях изпадал в по-тежко положение. Чувствах се объркан, загубил почва под краката си, съсипан.

Чудех се дали двамата с Кристин сме част от сложната маниакална фантазия на някой луд, това, което криминалните психолози наричат задълбочаваща се маниакалност. Ако бе така, кой бе този луд и къде беше сега? Той ли бе Невестулката? Бях ли го срещал някъде в миналото си? Безсърдечното копеле бе написало: „При нас е.“ Само това. Нито дума повече. Мълчание, което бе оглушително за мен.

Взех такси от летището и си спомних какво се бе случило на Франк Оденкърк, който също бе взел такси в една августовска вечер и бе убит и захвърлен на Алабама Авеню. Не бях мислил за случая „Оденкърк“ през изминалите три седмици. Рядко се бях сецал и за убитите жени, докато бях на Бермудите, но сега изпитвах вина при мисълта за тях. И други бяха изстрадали болезнени загуби заради този убиец.

Питах се дали има някакъв напредък в разследването, кой от отдела се е заел със случая, поне с убийството на Оденкърк. Не се чувствах готов да работя по някой от тези случаи точно сега. Чувствах, че мястото ми е в Бермуда, и едва не се отправих отново натам още щом кацнах.

После видях къщата ни на Пета улица. Там ставаше нещо странно — беше се събрала огромна тълпа.

51.

Много хора стояха на верандата, други се бяха скупчили пред къщата, когато таксито пристигна. По цялата улица имаше паркирани коли.

Забелязах леля Тиа. Балдъзата ми Чила и Нана стояха на верандата с децата. Там беше и Сампсън с една приятелка на име Мили, адвокат в Министерството на правосъдието.

Някои от тях започнаха да махат с ръце, когато таксито спря пред къщата, и разбрах, че всичко е наред. Не се бяха събрали заради нова неприятност. Но какво значеше всичко това?

Видях племенницата си Наоми и съпруга ѝ, Сет Тейлър, които бяха дошли чак от Дъръм, Северна Каролина. Джером Търман, Рахим Пауъл и Шон Мур също стояха на моравата пред къщата.

— Хей, Алекс, радваме се да те видим — прогърмя плътният глас на Джером, когато минах край него на път за верандата.

Оставих пътната си чанта на земята и започнах да се ръкувам и да се прегръщам с хората наоколо, от всички страни ме потупваха по рамото и ме целуваха.

— Дошли сме тук заради теб — каза Наоми. Тя се приближи и ме прегърна силно. — Да те подкрепим и да ти кажем, че те обичаме. Но ще си тръгнем, ако предпочиташ да си сам.

— Не, не, радвам се, че сте тук — казах аз и целунах племенницата си и по двете бузи. Преди известно време самата тя бе станала жертва на отвличане в Дъръм, Северна Каролина. Отидох да помогна с каквото мога, Сампсън също. — Радвам се, че двамата със Сет сте тук. Радвам се да видя всички. Не можете да си представите колко добре ми дойде това.

Прегръщах роднини и приятели, баба си, двете си прекрасни деца и осъзнах какъв късметлия съм да има толкова много добри хора в живота ми. Бяха дошли и две учителки от „Съджърнър Трут“. Бяха приятелки на Кристин и се разплакаха, когато се доближиха до мен. Искаха да знаят дали има някакъв напредък и дали биха могли да помогнат с нещо.

Казах им, че сме открили свидетел на отвличането и сега сме пообнадеждени. Учителките се зарадваха на новината, която всъщност не бе толкова добра, колкото я представих аз. Не бяхме открили нищо повече в резултат от разказа на свидетеля. Никой друг не бе видял белия пикап, с който бе изчезнала Кристин.

Към девет часа Джени ме издърпа в един ъгъл на задния двор. Току-що бях прекарал половин час с Деймън в мазето, където си поговорихме по мъжки и потренирахме малко боксови движения.

Деймън ми каза, че му е трудно да си спомня лицето на Кристин, да си спомня как точно е изглеждала. Успокоих го, че това става с много хора и че не е нещо лошо. Прегърнахме се продължително.

Джени търпеливо бе изчакала своя ред да си поговори с мен.

— Нали сега е мой ред? — попита тя.

— Разбира се, миличка.

Джени хвана ръката ми и ме поведе към къщата. Мълчаливо ме заведе на горния етаж — но не в нейната стая, а в моята.

— Ако се почувстваш самотен тук тази вечер, можеш да дойдеш при мен, наистина — каза тя, след като внимателно затвори вратата.

Толкова е мъдра и така добре преценява нещата. И тя, и Деймън са невероятно добри деца. Нана казва, че имат „добър характер, който се развива правилно“. Поне засега.

— Благодаря ти, миличка. Ще дойда в стаята ти, ако тук стане непоносимо. Много си досетлива и добра.

— Така е, тате. Ти ми помогна да стана такава и сега се радвам. Имам един много важен въпрос за теб. Трудно ми е, но трябва да ти го задам.

— Казвай — насърчих я аз, смутен от сериозния ѝ поглед. Все още не можех да се съсредоточа напълно и не знаех дали ще успея да отговоря на трудните въпроси на Джени. — Слушам те, сладката ми. Казвай направо.

Беше пуснала ръката ми, но сега отново я хвана и я стисна силно с двете си мънички длани.

— Тате, Кристин мъртва ли е? — попита ме тя. — Можеш да ми кажеш, ако е така. Моля те, кажи ми самата истина. Искам да знам.

Едва не се разплаках, седнал там, на ръба на леглото, с Джени. Сигурен съм, че тя не подозираше колко дълбоко ме бе ранил нейният въпрос, нито колко ми бе трудно да ѝ отговоря.

Висях на ръба на тъмна пропаст, едва не полетях в нея, но след малко успях да се измъкна, овладях се и си поех дълбоко дъх. После се опитах да отговоря на честния въпрос на малкото си момиченце.

— Още не знам — казах ѝ. — Това е истината. Все още се надяваме да я намерим, миличка. Засега сме намерили само един свидетел.

— Но може и да е мъртва, така ли, тате?

— Нека ти кажа какво знам за смъртта — казах на Джени. — Най-важното нещо, което знам. Всъщност единственото важно.

— Отиваш си и после си завинаги с Исус — промълви Джени.

От начина, по който го каза обаче, не бях сигурен дали наистина вярва в това. Прозвуча като една от истините на Нана или пък го беше чула в църквата.

— Да, тази мисъл може да е голяма утеха, малката ми. Но аз си мислех за нещо друго. Може и да е същото, но гледната точка е различна.

Очите ѝ се впериха в моите напрегнато.

— Можеш да ми го кажеш, тате. Моля те. Искам да го чуя. Наистина.

— Не е нещо лошо, но помага винаги, когато някой умре. Помисли си за това. Идваме на тоя свят толкова лесно — отнякъде, от Вселената, от Бог. Защо да е по-трудно, когато напускаме този свят? Идваме от някое добро място. И отиваме пак на някое добро място. Разбираш ли какво ти казвам, Джени?

Тя кимна и продължи да се взира в очите ми.

— Разбирам — прошепна тя. — Това е нещо като баланс. — Замълча за малко, докато обмисли думите ми, после заговори. — Но, тате, Кристин не е мъртва. Просто го знам. Тя не е мъртва. Още не е отишла на някое добро място. Така че не губи надежда.

52.

Характерът и особеностите на Смъртта толкова приличаха на неговите собствени, мислеше си Шейфър, докато караше на юг по I-95. Смъртта не беше гениален, но бе абсолютно прецизен и винаги печелеше в крайна сметка.

Докато черният ягуар подминаваше отбивките за разни градчета, Шейфър се зачуди дали не иска вече да го хванат, дали не изпитва необходимост да бъде разобличен, да покаже истинското си лице пред всички. Бу Касади смяташе, че той се крие дори от нея, но още по-важно — от самия себе си. Може би тя бе права. Може би той наистина искаше Люси и децата да разберат какъв е в действителност. И полицията. Но най-вече надутите и лицемерни служители в посолството.

Аз съм Смъртта — това съм. Аз съм сериен убиец — това съм. Вече не съм Джефри Шейфър, може би никога не съм бил. А ако съм бил, това е било много, много отдавна.

Шейфър винаги бе притежавал естествена склонност да прави злини. Още през детството си, докато пътуваше със семейството си из Европа, после из Азия и накрая, когато се завърнаха в Англия. Баща му бе военен и винаги се държеше твърде строго с децата си. Често биеше Шейфър и двамата му братя, но не толкова често, колкото удряше майка им, която умря през есента, когато Шейфър навърши дванайсет.

Джефри бе едро момче, истински здравеняк. Другите момчета се страхуваха от него, дори и братята му, Чарлс и Джордж, които вярваха, че е „способен на всичко“. Това бе самата истина.

Нищо в детството и юношеството не го бе подготвило за мъжа, който той стана, когато постъпи на работа в МИ6. Точно там се научи да убива други човешки същества — и откри, че това страшно му харесва. Така разбра призванието си, истинската страст в живота си. Той бе най-силният: той беше Смъртта.

Продължи да пътува на юг по междущатската магистрала. Беше късно и движението не бе натоварено. Най-вече товарни камиони, пътуващи за Флорида, както Шейфър предположи.

Мислено състави съобщение до другите играчи.

„Смъртта отива тази вечер във Фредериксбърг, Мериленд. Там живеят една красива 37-годишна жена и 15-годишната ѝ дъщеря, която е точно копие на майка си. Жената е разведена, адвокат в малко градче, прокурор. Дъщерята е отлична ученичка и мажоретка. Двете жени ще спят. Смъртта дойде в Мериленд, защото Вашингтон вече е много опасен. (Ето, взех предупрежденията ви присърце.) Вашингтонската полиция търси убиеца на жените. Една много пробивна жена детектив на име Патси Хамптън работи по случая, а и детектив Крос се върна от Бермудите. Ще бъде интересно да видим дали характерът му се е променил по някакъв начин. Характерът е всичко, не мислите ли така?

Виждам къщата на хълма пред мен. Казва се «Кахил Хаус». Мога да си представя очарователните жени в нея. Те живеят в ранчо с четири спални. Главната улица на града е абсолютно тиха в 1 през нощта. Никой не би могъл да свърже тези две убийства с онези във Вашингтон. Съжалявам, че не сте тук с мен. Съжалявам, че не можете да изпитате това, което чувствам аз“.

53.

Шейфър паркира ягуара на една засенчена улица и се почувства странно самотен и изплашен. Всъщност се плашеше от самия себе си. От нещата, които мисли и прави. Никой нямаше толкова извратен мозък като неговия — никой не мислеше като него. Никой не бе раждал такива крайно необичайни фантазии и идеи, нито ги бе осъществявал.

Разбира се, другите играчи също имаха много сложни и перверзни фантазии, но те бледнееха в сравнение с неговите. Глада твърдеше, че е автор на серия психосексуални убийства в Тайланд и Филипините. Войната се възприемаше като некоронования лидер на групата — твърдеше, че „влияе“ на приключенията на другите. Завоевателя бе прикован в инвалидна количка и измисляше истории за това как използва недъга си, за да подмамва жертвите си достатъчно близо и да ги убива.

Шейфър се съмняваше, че някой от тях наистина има куража да осъществи фантазиите си в реалния живот.

Но може би те щяха да го изненадат. Може би всеки от тях осъществяваше убийствата от фантазиите си. Това би било интересно.

Жените от „Кахил Хаус“ сигурно смятаха, че са в безопасност в дома си, на по-малко от петдесет метра от него. Шейфър виждаше зелената дървена ограда, опасваща каменната площадка и басейна отзад. Къщата имаше плъзгащи се врати, които водеха към басейна. Толкова много възможности, от които той да избира.

Можеше да влезе в къщата и да убие и двете като на екзекуция. После щеше да се върне право във Вашингтон.

Местната полиция и ФБР не биха стигнали до никъде. Историята би могла да се появи по кабелните телевизии. Две жени, убити в съня си, майка и дъщеря, които всички в малкия град са харесвали. Никакъв мотив за ужасното престъпление, никакви заподозрени.

Вече беше възбуден и ерекцията му пречеше да ходи нормално. Това му се стори комично, абсурдната му ерекция, която променяше походката му. Устните му се изкривиха в усмивка.

Едно куче виеше две-три къщи надолу по улицата — малко безобидно куче, доколкото можеше да съди по звука. После някакво по-голямо куче се разлая. Кучетата надушваха смъртта. Усещаха появата му.

Шейфър клекна до един клен в дъното на задния двор. Постоя в сянката, докато луната обливаше в мека бяла светлина двора.

Извади заровете от джоба си и ги хвърли върху тревата. *Започваме. Играем по правилата. Да видим какво ще ни предложи тази нощ.* Събра числата на специалните зарове с двапет страни. Виждаше ги размазано в тъмнината.

Шейфър не можа да повярва на очите си. Идеше му да завие като раздразнените и смутени съседски кучета.

Беше се паднало *пет*.

Трябваше да си тръгне. На минутата! Не можеше да убие никого тази нощ!

Не! Няма да го направи! По дяволите тези зарове! Няма да си тръгне! Не може! Губеше целия си контрол, нали? Е, така да бъде. Alea Jacta est, спомни си латинската фраза, която бяха учили в училище — думите на Юлий Цезар, преди да пресече Рубикон: „Жребият е хвърлен“.

Това бе паметна нощ. За пръв път щеше да наруши правилата. Променяше *играта* завинаги.

Трябваше да убие някого и този импулс го завладя неудържимо.

Бързо се отправи към къщата, преди да е размислил. Адреналинът заливаше кръвоносната му система. Започна с ножа си за стъкло, но после просто счупи един малък прозорец с облечената си в ръкавица ръка.

Щом се озова вътре, тръгна бързо по тъмния коридор. Потеше се — съвсем необичайно за него. Влезе в стаята на Диърдри. Тя спеше, не бе чула шума от счупеното стъкло. Голите ѝ ръце бяха вдигнати над главата, сякаш се предаваше.

— Прекрасна — прошепна той.

Беше с бели бикини и сутиен. Дългите ѝ крака бяха леко разтворени, в очакване. Навярно в съня си е усетила, че той ще дойде. Шейфър вярваше, че сънищата казват истината и човек трябва да се вслушва в тях.

Все още бе възбуден и радостен, че бе решил да не се подчини на правилата.

— Кой, по дяволите, сте вие? — чу изведнъж. Гласът дойде зад гърба му.

Шейфър рязко се завъртя.

Беше Линдзи, дъщерята. Бе само по бельо — розово бюстие и пликчета. Той спокойно вдигна пистолета си и се прицели между очите ѝ.

— Шшшт, не би искала да научиш, Линдзи — каза съвсем спокойно, без да се опитва да прикрие английския си акцент. — Но все пак ще ти кажа.

И той натисна спусъка.

54.

За втори път в живота си разбирах какво е да бъдеш жертва на ужасно престъпление, а не детектив, който го разследва. Не бях на себе си. Имах нужда да свърша нещо полезно по разследванията, или да се върна към работата си на доброволец в „Сейнт Антъни“ — каквото и да е, само да отвлече мислите ми от случилото се.

Трябваше да се потопя в работа, но знаех, че съм загубил способността си да се концентрирам, нещо, което винаги съм възприемал като съвсем естествено. Случайно попаднах на информация за две шокиращи убийства в Мериленд и тя ме разтревожи без някаква конкретна причина. Не се опитах да науча повече. А би трябвало.

Не бях аз, бях се загубил. Продължавах да прекарвам безкрайни часове в мисли за Кристин. Спомнях си времето, прекарано с нея, виждах лицето ѝ, където и да ходех.

Сампсън се опита да ме извади от това вцепенение. Не ме оставяше на мира. Дватамата обикаляхме улиците на „Саутийст“. Пуснахме слуха, че търсим лилаво-синьо такси. Ходехме от врата на врата в „Шоу“, където бяха намерени Тори Пювър и Марион Кардинъл. Често се случваше да обикаляме до десет-единайсет вечерта.

Не ми пукаше. Все едно, не можех да спя.

Сампсън бе загрижен за мен. Той ми бе приятел.

— Би трябвало да работиш по случая „Оденкърк“, нали така? А аз не би трябвало изобщо да работя. Шефът ще побеснее, ако научи. Тази идея доста ми харесва — мърмореше Сампсън, докато се влачехме по Ес стрийт късно вечерта.

Той живееше в този квартал от години. Знаеше къде кой се събира.

— Джамал, да знаеш нещо, което и аз трябва да знам? — извика той на един младеж с козя брадичка, седнал в сенките на каменен парапет.

— Нищо не знам. Просто разпускам. Малко да се разхладя. А ти к'во правиш?

Сампсън се обърна пак към мен.

— По дяволите, накъдето и да погледнеш по улиците, все виждаш търговци на крек. Чудно местенце да извършиш убийство и никой да не те види. Чувал ли си се с полицаите от Бермудите наскоро?

Кимнах и очите ми се впериха в една точка право пред мен.

— Патрик Бъсби каза, че историята с изчезването на Кристин вече е изпаднала от първите страници на вестниците. Не знам дали това е хубаво, или лошо. Сигурно е лошо.

Сампсън се съгласи.

— Така не се чувстват под напрежение. Ще ходиш ли пак там?

— Не веднага. Но да, трябва да се върна там. Трябва да науча какво се е случило.

Той ме погледна в очите.

— Тук ли си, или си се отнесъл някъде? Тук ли си, готин?

— Да, тук съм. През повечето време. Преживявам. — Посочих една тухлена сграда наблизко. — От там се вижда предният вход на блока на момичетата. От всеки от онези прозорци. Да се захващаме за работа.

Сампсън кимна.

— С теб съм.

Имаше нещо в обикалянето на улиците, което ми действаше успокоително онази вечер. Говорихме с всички в сградата, които си бяха вкъщи, около половината от обитателите ѝ. Никой не бе видял лилаво-синьо такси на улицата; никой не бе видял и Тори и Марион. Или поне така казваха.

— Виждаш ли някаква връзка? — попитах, докато слизахме по стръмното стълбище. — Какво виждаш? Какво пропускам, по дяволите?

— Нищо, Алекс. Нищо не пропускаш. Невестулката не е оставил улики. Никога не оставя.

Стигнахме до входната врата и срещнахме възрастен мъж, който носеше три торби с покупки от „Стоп енд шоп“.

— Ние сме детективи от полицията — казах му. — Две млади момичета са били убити в сградата отсреща.

Мъжът кимна.

— Тори и Марион. Знаех ги. Искате да научите за мъжа, дето гледаше сградата ли? Седя там почти цялата нощ. В скъпа лъскава черна кола. Май беше мерцедес. Мислите ли, че той е убиецът?

— Нямахте ме в града известно време. Гостувах на двете си сестри в Северна Каролина една седмица. Да си припомним доброто старо време, да хапнем домашна храна. Затова съм изпуснал предния път вашите детективи, като са идвали тук.

Това бе полицейска работа, типична за старата школа, мислех си аз, докато се качвахме по стълбите. Работа, която прекалено много детективи се опитваха да избегнат. Мъжът се казваше Деуит Люк. Беше се пенсиониран като служител на „Бел Атлантик“, огромната телефонна компания, която обслужваше почти всички североизточни щати. Това бе петдесет и третият човек, с когото разговарях в „Шоу“.

— Видях го да седи там към един през нощта. Отначало не му обърнах внимание. Реших, че сигурно чака някого. Не изглеждаше да прави нещо нередно. Обаче в два беше още там. Седеше си в колата. Това ми се стори странно. — Мъжът замълча за момент, сякаш се напруга да си припомни още нещо.

— Какво стана после? — подканих го аз.

— Заспах. Но станах до тоалетната към три и половина. Още си седеше в лъскавата кола. Така че този път го огледах по-внимателно. Гледаше към другата страна на улицата. Като някакъв шпионин или нещо такова. Не можех да разбера какво гледаше, ама се взираше в нещо там. Помислих, че може да е от полицията. Само дето колата му бе прекалено хубава.

— Правилно сте се сетили — каза Сампсън и се засмя. — Ние нямаме мерцедеси.

— Придърпах си един стол до прозореца, без да светвам. Специално проверих никъде да не свети, за да не може онзи да ме види. Вече определено бе привлякъл вниманието ми. Спомняте ли си един стар филм — „Задният прозорец“? Опитах да си представя защо може да седи там и да чака. Ревнив любовник, ревнив съпруг, може би дебнеше нещо. Но не заплашваше никого, доколкото можех да видя.

— Но не успяхте да го видите по-добре? Само сте видели, че някакъв мъж седи в колата — попитах го аз.

— Горе-долу по времето, когато станах до тоалетната, той слезе от колата. Отвори вратата, но лампичката вътре не светна, това ми се стори странно за такава хубава кола. Събуди любопитството ми. Присвих очи да го огледам по-добре. — Нова дълга пауза.

— И?

— Беше висок рус господин. Бял мъж. Няма много такива наоколо през нощта, дори и през деня ги няма никакви.

56.

Разследването на детектив Патси Хамптън на убийствата в „Саутийст“ започваше да бележи някакъв напредък и положителни резултати. Мислеше си, че може би е попаднала на нещо интересно. Беше убедена, че ще успее да разкрие убиеца. Знаеше от опит, че е по-умна от всички останали.

Това, че главен детектив Питман и всички ресурси на отдела бяха на нейна страна, също помагаше. Бе прекарала последния ден и половина с Чък Хъфстедлър в сградата на ФБР. Знаеше, че се възползва от Чък, но той сякаш нямаше нищо против. Той беше самотен, а тя наистина харесваше компанията му. Двамата с Чък още седяха пред компютъра към три и половина, когато Ланселот отново влезе в Геймърския чатрум.

— Не може да се сдържи, нали? — каза Хамптън на Хъфстедлър.
— Пипнахме те, няма да ни се измъкнеш.

Хъфстедлър я погледна и повдигна дебелиите си черни вежди.

— Три и половина следобед е, Патси. Какво ти говори това? Ще ти кажа какво ми говори на мен. Може би играе, докато е на работа. Но се обзалагам, че Ланселот е още ученик.

— Или някой, който обича да си играе с ученици. — Собственото ѝ предположение я разстрои още докато го изричаше.

Този път тя не се опита да заговори Ланселот. Двамата с Чък просто следяха глупавата дискусия за разни ролеви игри. В същото време Чък се опитваше да проследи къде се намира Ланселот.

— Много е добър, истински хакер. Подсигурил е системата си много здраво. Да се надяваме, че все пак ще се доберем до него.

— Сигурна съм, че ще успееш.

Ланселот стоя в чата до четири и половина. Дотогава те вече бяха приключили. Чък откри името и адреса му: Майкъл Орсън, „Хъчинс плейс“, „Фоксхол“.

Няколко минути преди пет два тъмносини микробуса спряха пред къщата на Орсън в „Джорджтаун“. Петима агенти със сини якета на ФБР и детектив Патси Хамптън заобиколиха голямата къща в стил

Тюдор, която имаше поне по един акър морава отпред и отзад и величествен изглед във всички посоки.

Старши агент Бриджит Дуайър от ФБР и Хамптън отидоха до предната врата и откриха, че не е заключена. С извадени оръжия, те тихо влязоха в къщата и откриха Ланселот в кабинета.

Той изглеждаше около тринайсетгодишен. Седеше пред компютъра по къси гащета и черни чорапи.

— Ей, какво става, по дяволите? Хей! Какво правите в къщата ми? Не съм направил нищо нередно. Кой сте вие? — извика Майкъл Орсън с писклив, ядосан, разтреперан глас.

Беше слаб като клечка. Имаше акне по лицето. Гърбът и раменете му бяха покрити с някакъв обрив като екзема. Чък Хъфстедлър бе познал съвсем точно. Ланселот бе тийнейджър, който си играеше на компютъра след учителите. Но той не бе Невестулката. Това момче не можеше да бъде Невестулката.

— Ти ли си Майкъл Орсън? — попита Патси Хамптън. Тя бе свалила пистолета си, но не го беше прибрала в кобура.

Момчето сведе глава. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— О, боже, о, боже — изстена той. — Да, аз съм Майкъл Орсън. Кой сте вие? Ще кажете ли на родителите ми?

Веднага се обадиха на бащата и майката на Майкъл, които работеха съответно в Университетската болница на „Джорджтаун“ и Военноморската обсерватория. Двамата в момента били разделени, но пристигнаха във „Фоксхол“ за по-малко от десет минути въпреки натовареното движение. Другите две деца на семейството, Лора и Ан Мари, вече се бяха прибрали от училище.

Патси Хамптън убеди родителите да ѝ позволят да говори със сина им в къщата. Тя им обясни, че няма нищо против те да присъстват и че могат да се намесят и дори да прекъснат разговора по всяко време. В противен случай щеше да се наложи тя и агент Дуайър да заведат Майкъл за разпит в сградата на ФБР Марк и Синди Орсън се съгласиха разговорът да се проведе в къщата. Бяха видимо изплашени, особено при вида на агентите от ФБР, но детектив Хамптън като че ли им вдъхваше доверие. Патси знаеше, че обичайно създава такова впечатление у хората. Беше красива и искрена, с обезоръжаваща усмивка, което пускаше в ход винаги когато се налагаше.

— Интересувам се от играта, наречена *Четиримата конници* — обясни Хамптън на момчето. — Това с единствената причина да дойдем тук, Майкъл. Имам нужда от помощта ти.

Тийнейджърът отново сведе глава и заби брадичка в гърдите си, после поклати глава напред-назад. Хамптън гледеше притесненото момче и реши да рискува с него. Имаше предчувствие, че това ще помогне.

— Майкъл, каквото и нередно нещо да си мислиш, че си извършил, то няма значение. Никакво значение. Не ни интересува какво си правил с компютъра си. Не се интересуваме от теб или семейството ти, или че си хакер. Във Вашингтон бяха извършени ужасни убийства и има вероятност те да са свързани с тази игра, наречена *Четиримата конници*. Моля те, Майкъл, помогни ни. Само ти можеш. Само ти.

Марк Орсън, който бе радиолог в Университетската болница в „Джорджтаун“, се наведе напред, докато седеше на черното кожено

канапе в кабинета. Сега изглеждаше по-изплашен, отколкото, когато се бе прибрал.

— Започвам да си мисля, че е най-добре да извикам адвокат — каза той.

Патси Хамптън поклати глава и се усмихна мило на родителите на момчето.

— Не подозираме в нищо вашия син, господин и госпожо Орсън. Няма да му създадем никакви проблеми, уверявам ви. — Хамптън се обърна към тийнейджъра. — Майкъл, какво знаеш за *Четиримата конници*? Известно ни е, че не си един от играчите. Знаем, че е частна игра.

Момчето вдигна глава. Патси усещаше, че той я харесва и че може би ѝ вярва, поне малко.

— Почти нищо не знам, госпожо. Не знам много.

Хамптън кимна.

— Това е много важно за нас, Майкъл. Някой убива хора в „Саутийст“. — Наистина ги убива, Майкъл. Това не е игра. Мисля, че можеш да ни помогнеш. Можеш да спасиш други хора да станат жертви на този убиец.

Майкъл пак сведе глава. Почти не бе погледнал майка си и баща си, откакто се бяха появили.

— Оправям се добре с компютрите. Сигурно вече сте го разбрали.

Детектив Хамптън кимна, за да насърчи момчето.

— Знаем, че си много добър, Майкъл. Доста трудно успяхме да те проследим до тук. Ти си невероятно добър. Моят приятел Чък Хъфстедлър от ФБР беше много впечатлен. Когато всичко това свърши, може да те заведем да видиш къде работи той. Ще го харесаш, а още повече ще ти харесат компютрите му.

Майкъл се усмихна и показа големите си издадени зъби със скоби.

— В началото на лятото, може би към края на юни, този човек се появи в Геймърския чатрум — там, където ме намерихте.

Патси Хамптън се опитваше да задържи погледа му. Помощта на момчето наистина ѝ трябваше; имаше чувството, че това е големият ѝ пробив, най-големият засега.

Майкъл продължи да говори тихо.

— Той се намеси, направо узурпира разговора. Всъщност явно много си пада по това да контролира нещата. Постоянно се присмиваше на игрите, за които си говорехме, всички най-нови игри, които са модерни в момента. Не даваше думата на никого. Сякаш беше пил нещо и не бе съвсем на себе си. Освен това постоянно намекуваше за някаква съвсем различна игра, която той играел и която се казвала *Четиримата конници*. Сякаш не искаше да ни разправя за нея, но споменаваше това-онова, не много. Не млъкна въобще. Каза, че героите в „Тъмници и дракони“, в „Дюн“ и „Кондотиери“ били предсказуеми и скучни — което в някои случаи е истина, и аз го признавам. После спомена, че някои от героите в неговата игра били хаотично зли, а не добри и справедливи. Каза, че не били фалшиви герои като в повечето ролеви игри; били като хора от истинския живот. Всички били егоисти, не им пукало за другите, не спазвали правилата в обществото. Каза, че *Конниците* била най-великата ролева игра. Не спомена друго за *Четиримата конници*, но и това ми стигаше. Тоест стана ми ясно, че е игра за някакви психари.

— С какъв прякор се беше регистрирал? — попита агент Дуайър.

— Прякорът ли ви трябва, или истинското му име? — попита Майкъл с хитра усмивка.

Агент Дуайър и Хамптън се спогледаха. *Прякорът ли ви трябва или истинското му име?* Те се обърнаха отново към Майкъл.

— Аз го проследих, точно както вие сте проследили мен. Успях да разбия кодирането му. Знам името му и знам къде живее. Дори знам къде работи. Казва се Шейфър — Джефри Шейфър. Работи в британското посолство на Масачузетс Авеню. Работи нещо, свързано с анализ на информацията, според уебстраницата на посолството. На четирийсет и четири години е.

Майкъл Орсън се огледа плахо из стаята. Срещна погледите на родителите си, които най-последно изглеждаха поуспокоени. После отново се обърна към Хамптън.

— Нещо от това ще ви свърши ли работа? Помогнах ли ви?

— Да, много ни помогна, Ланселот.

58.

Джефри Шейфър си бе обещал тази вечер да не взема никакви хапчета. Беше решил също така да държи фантазиите си под контрол, здраво вързани. Знаеше съвсем точно какво си мислят специалистите, които съставят психологически профил на автора на убийствата: че маниакалните му фантазии ескалират и че достига до точката на яростта. Психолозите навярно бяха прави — и това бе причината той да се укроти за известно време.

Джефри умееше да готви добре — всъщност умееше да прави много неща добре. Понякога приготвяше изискани вечери за семейството си и дори за по-големи партита с приятели. Когато готвеше, обичаше семейството му да е край него в кухнята, държеше да има публика, дори само жена му и децата.

— Тази вечер ще ядем класически таи — специалитети — съобщава той на Люси и децата, които го гледаха как готви. Чувстваше се малко приповдигнат и си напомняше, че не бива да изпуска положението от контрол, особено вкъщи. Може би сбърка, че не пи валиум, преди да започне да готви. Засега бе взел само няколко таблетки ксанакс. — Това, което различава таи от другите югоизточно азиатски кухни, са строгите правила за пропорциите на съставките, особено подправките — обясни той, докато приготвяше плато от издълбани зеленчуци. — Таи е особена кухня, смесица между китайска, индонезийска, индийска, португалска и малайзийска. Обзалагам се, че не знаете това, Триша и Ерика.

Момиченцата се засмяха малко объркани — толкова приличаха на майка си.

Джефри постави няколко жасминови цвята в косата на Люси. После по един цвят в косата на всяка от близначките. Протегна един цвят и към Робърт, но той се дръпна назад и се засмя.

— Нали няма да е прекалено люто, скъпи? — обади се Люси. — Заради депата.

— Разбира се, децата, скъпа. Като говорим за люто, истинската лютивина идва от веществото в сърцевината на тези люти чушлета. То

дразни и изгаря всичко, до което се допре, дори кожата, така че е разумно чушлетата да се обработват с ръкавици. Аз не съм с ръкавици, разбира се, защото не съм разумен. Освен това съм малко луд. — Той се засмя.

Всички се засмяха. Но Люси изглеждаше разтревожена.

Шейфър сервира вечерята сам, без чужда помощ и съобщаваше името на всяко ястие първо на таи, а после на английски.

— Плаа меук яанг, или печена писия. Много вкусна. Миенг кум — пролетни рулца с изненади. Супер. Плаа яанг каенг фет, риба на грил с червен къри сос. Невероятна. Но е малко люта. Хммм.

Той ги наблюдаваше как предпазливо опитват всяко ястие. Когато опитаха рибата, от очите им бликнаха сълзи. Ерика се задави.

— Татко, много е люто — оплака се Робърт, преглъщайки с мъка.

Шейфър се усмихна и кимна невъзмутимо. Обожаваше това — рукналите сълзи, болката по лицата на свършеното му малко семейство. Наслаждаваше се на изтънченото удоволствие да вижда страданието им. Все пак бе успял да превърне вечерята в мъчителна игра.

В девет без петнайсет целуна Люси по бузата и се отправи на редовната си разходка, както наричаше нощните си излизания. Качи се в ягуара и измина няколкото пресечки до „Фелпс Плейс“, тиха уличка без много улични лампи.

Взе щедра доза торазин и либриум, после си инжектира торадол. Пи и още ксанакс.

След това отиде да посети лекарката си.

59.

Шейфър не харесваше арогантните надути портиери в сградата, където бе апартаментът на Бу Касади, и те също не го харесваха, поне според него.

На кого ли му трябваше тяхното одобрение? Бяха загубени, мързеливи и тъпи, не можеха да правят нищо друго, освен да отварят вратата и да се усмихват на богатшите, които живееха в сградата.

— Идвам при доктор Касади — съобщи Шейфър на познатия черен чекиджия, на чийто ревер имаше надпис „Мал“. Сигурно му бяха сложили табелката с името, за да не си го забравя.

— Добре — каза Мал.

— Добре, сър, ли чух?

— Добре, сър. Сега ще позвъня на доктор Касади. Изчакайте тук, сър.

И Шейфър чу гласа на Бу, който прогърмя в слушалката на портиера. Тя несъмнено бе оставила ясни разпореждания да го пуснат веднага щом се появи. Бу със сигурност знаеше, че той ще дойде — бяха говорили по телефона, докато караше към дома ѝ.

— Можете да се качите, сър — каза най-послед портиерът.

— Ще я скъсам от чукане, Мал — каза Шейфър. Потегли с танцова стъпка и широка усмивка към асансьора. — Ти си гледай вратата. Да не я открадне някой.

Бу го чакаше в коридора, когато асансьорът спря на десетия етаж. Беше облечена с дрехи от „Ескада“, които струваха поне пет хиляди долара. Имаше страхотно тяло, но облечена в прекалено натруфения си костюм, приличаше на тореадор или диригент на духов оркестър. Нищо чудно, че първите ѝ двама съпрузи се бяха развели с нея. Вторият ѝ съпруг бе лекар. Все пак Бу бе добра, постоянна любовница, която доставяше много повече удоволствие, отколкото получаваше. Още по-важно, тя успяваше да го снабдява с торазин, либриум, ативан, ксанакс. Повечето от лекарствата бяха мостри на различни фармацевтични компании. Съпругът ѝ ги бе оставил в апартамента, когато се бяха разделили. Огромното количество мостри,

които търговските представители на фармацевтичните компании раздаваха на лекарите, изумяваше Шейфър, но Бу го уверяваше, че това е съвсем обичайно. Тя имаше и други „приятели“, които бяха лекари, и намекваше на Шейфър, че ѝ помагат в замяна на това, че се чука с тях от време на време. Така можеше да получава всички лекарства, които поиска.

Шейфър искаше да я изчука още там, в коридора, и знаеше, че на Бу ще ѝ харесат спонтанността и страстта, които явно липсваха в живота ѝ. Но не и тази вечер. Сега имаше по-неотложни нужди: лекарства.

— Не изглеждаш много щастлив да ме видиш, Джеф — оплака се тя. Обхвана лицето му в дланите си. Боже, дългите ѝ червени лакирани нокти го плашеха. — Какво става, скъпи? Нещо се е случило. Кажи на Бу какво има.

Шейфър я взе в прегръдката си и я притисна към гърдите си. Тя имаше големи меки гърди, страхотни крака. Погали русата ѝ коса и зарови брадичка в нея. Обичаше властта, която имаше над нея — шибаната му психоаналитичка.

— Не искам да говоря за това точно сега. Нали съм с теб. Вече се чувствам много по-добре.

— Какво се е случило, скъпи? Какво не е наред? Трябва да споделяш тези неща с мен.

Той си измисли някаква история на момента, разигра я драматично.

— Люси твърди, че знае за нас. Тя си беше параноичка и преди да започна да се виждам с теб. Винаги ме е заплашвала, че ще съсипе живота ми. Казва, че ще ме напусне. Ще ме съди и за малкото, което имам. Баща ѝ ще уреди да ме уволнят, после ще ме очерни достатъчно, за да не мога да си намеря работа нито в държавния, нито в частния сектор. Това е напълно в неговите възможности. Най-лошото е, че тя настройва и децата срещу мен, направо ги отравя. Те използват същите осъдителни фрази, с които тя ме определя: „колосален неудачник“, „провал“, „намери си истинска работа, татко“. В някои дни се питам дали това не е вярно наистина.

Бу го целуна леко по челото.

— Не, не, скъпи. В посолството те ценят. Знам, че си любящ баща. Просто имаш една зла и разглезена кучка за жена и тя иска да те

унизи. Не ѝ позволявай.

Шейфър знаеше какво иска да чуе Бу сега, така че ѝ го каза.

— Е, тази кучка няма да ми бъде жена още дълго. Кълна се в Бога, че няма, Бу. Обичам те и скоро ще напусна Люси.

Погледна силно гримираното ѝ лице и видя как сълзите напират в очите ѝ и заплашват да размажат грима ѝ.

— Обичам те, Джеф — прошепна тя и Шейфър се усмихна, доволен да го чуе.

Боже, колко бе добър в това.

Лъжи?

Фантазии.

Ролеви игри.

Разкопча копчетата на копринената ѝ блуза и я погали, после я отнесе вътре на канапето.

— Това е моята представа за терапия — прошепна той възбудено в ухото на Бу. — Това е единствената терапия, от която се нуждая.

60.

Бях на крак от пет сутринта. Трябваше да се обадя на инспектор Патрик Бъсби на Бермудите. Имах желание да му се обаждам всеки ден, понякога повече от веднъж дневно, но се възпирах.

Това само щеше да влоши положението, щеше да изостри отношенията ми с местната полиция и да си помислят, че не вярвам те да могат да проведат разследването правилно.

— Патрик, Алекс Крос се обажда от Вашингтон. Удобен момент ли съм улучил? Можем ли да поговорим малко сега? — попитах аз възможно най-небрежно.

Не се чувствах така, разбира се. Бях прекарал дълго време крачейки напред-назад из къщи, вече бях закусил с Нана. После бях изчакал изнервено да стане осем и половина, за да мога да се обадя на Бъсби в участъка в Хамилтън. Той бе съвестен служител и знаех, че е на работа всяка сутрин в осем.

Докато говорехме по телефона, си представих слабия кокалест полицай и подреденото му бюро в участъка. А над всичко все още виждах Кристин — седнала на мотопеда, да ми маха за довиждане в онзи прекрасен слънчев следобед.

— Получих някои сведения от моя познат в Интерпол — съобщих му аз.

Разказах му за една отвлечена жена в Ямайка по-рано през лятото и за още един подобен случай в Барбадос. И двата случая бяха сходни, макар и не напълно идентични с изчезването на Кристин. Всъщност не мислех, че имат някаква връзка с отвлечането на Кристин, но исках да му дам още нещо, за което да се захване.

Патрик Бъсби бе умен и търпелив човек. Не ме прекъсна нито веднъж, докато не завърших разказа си, после зададе обичайната си серия от логични въпроси. Бях забелязал, че прекалената му любезност е недостатък, когато трябва да провежда разпити. Но поне не се бе отказал от разследването.

— Приемам, че в нито един от двата случая извършителят не е бил разкрит, Алекс. А какво е станало с отвлечените жени? Намерени

ли са?

— Не, и двете не са били видени никога повече. Няма нито следа от тях. Все още се водят изчезнали.

Той въздъхна.

— Надявам се тази информация да ни помогне по някакъв начин, Алекс. Непременно ще се обадя на полицията на тези острови и ще поискам допълнителни сведения. Нещо друго от Интерпол или ФБР?

Исках да го задържа на линията — спасителната линия, както я възприемах вече.

— Няколко евентуално сходни случаи в Далечния изток, Банкок, Филипините, Малайзия. Отвлечени и убити жени, всички с неустановена самоличност. Честно казано, нищо обещаващо на този етап.

Представих си как цупи устни и кима замислено.

— Разбирам, Алекс. Моля те, подавай ми всяка информация от твоите източници. На нас ни е трудно да получим помощ извън малкия ни остров. На моите обаждания за информация обикновено никой не отговаря. Искрено ми се иска да можех да ти съобщя някаква добра новина, но се страхувам, че нямам такава.

— Освен Пери Греъм никой не е видял мъжа с пикала. Никой не е зървал Кристин Джонсън в Хамилтън или Сейнт Джордж. Истинска мистерия. Не мисля, че изобщо е стигнала до Хамилтън. И ние сме много потиснати от тази липса на информация. Молитвите ми са за теб и семейството ти и разбира се, за Джон Сампсън.

Благодарих на Патрик Бъсби и затворих телефона. Качих се горе и се облякох за работа.

Все още не бях открил нищо съществено по убийството на Франк Оденкърк и получавах ежедневни съобщения по електронната поща от шефа. Определено знаех как се чувства семейството на Оденкърк. Медийният шум около убийството бе затихнал, както често се случва. За съжаление същото бе станало и с материалите в „Поуст“ за неразкритите убийства в „Саутийст“.

Докато си вземах душ, се замислих за Деуит Люк и тайнствения „наблюдател“ на Ес стрийт. Какво е правел мъжът в мерцедеса там толкова дълго? Свързан ли е той с убийствата на Тори Пювър и Марион Кардинъл? Не можех да проумея нищо. Точно това бе влудяващото в тези убийства и Невестулката. Той не бе като другите

сериен убийци. Не бе престъпен гений като Гари Сонежи, но действаше ефективно. Успява да си свърши работата, нали така?

Трябваше да обмисля още защо някой е стоял пред апартамента на Тори Гловър. Дали е бил частен детектив, който следи някого? Или това е бил убиецът? Хрумна ми още една възможност. Може би мъжът в колата е бил съучастник на убиеца. Може би са двама души, които действат заедно? Бях виждал такъв вариант в Северна Каролина.

Засилих водата на душа и я направих още по-гореща. Мислех, че така ще успея да се концентрирам по-добре. Като попаря паяжините в мозъка си. Като се върна сред живите.

Нана започна да блъска по тръбите долу в кухнята.

— Излизай от там и тръгвай на работа, Алекс. Ще източиш всичката топла вода — успя да надвика шума от течащата вода тя.

— Предния път пишеше моето име на сметките за вода и газ — извиках ѝ в отговор.

— Въпреки това топлата вода си е моя. Винаги е била моя, винаги ще бъде — отвърна ми Нана.

61.

Всеки ден, всяка нощ обикалях улиците на „Саутийст“, работех повече от всякога, но не откривах нищо. Продължавах да търся тайнственото лилаво-синьо такси и черния мерцедес последен модел, който Деуит Люк бе видял на Ес стрийт.

Понякога се чувствах, сякаш ходя на сън, но продължавах, ходех като сомнамбул толкова бързо, колкото ме държаха краката. Всичко в разследването изглеждаше разпокъсано и далечно. Получавах нови откъслечни сведения, които изискваха допълнителна проверка, но никое от тях не стигаше до никъде.

Онази вечер се прибрах у дома малко след седем и въпреки че бях ужасно изморен, оставих децата да ме замъкнат в мазето за тренировката по бокс. Деймън демонстрираше отлична бързина на ръцете, а и доста добро движение на краката и сила за неговата възраст. Той винаги е във весело настроение и бях уверен, че няма да злоупотреби с все по-добрите си боксьорски умения в училище.

Джени подхождаше към бокса по-скоро като към учебен предмет, макар че и тя оценяваше ползата от това да може да се защити сама. Бързо овладяваше техниките и виждаше връзките, макар че сърцето ѝ не бе напълно в този спорт. Предпочиташе да измъчва брат си и мен с остроумието и хапливостта си.

— Алекс, телефонът — извика Нана от най-горния етаж. Погледнах часовника си. Беше осем без двајсет.

— Упражнявайте придвижването — казах на децата. После уморено се завлякох до горния етаж. — Кой е?

— Не се представи — каза Нана, когато влязох в кухнята.

Правеше пържени царевични питки със скариди, а кухнята бе изпълнена с великолепия аромат на печени ябълки с мед и джинджифилови курабийки. Щяхме да вечеряме по-късно. Нана бе изчакала да се прибера.

Взех слушалката от кухненския плот.

— Алекс Крос.

— Знам кой си, детектив Крос. — Веднага познах гласа, макар че го бях чувал само веднъж — в хотел „Белмонт“, на Бермудите. Побиха ме ледени тръпки, ръката ми затрепери. — Има уличен телефон пред аптеката „Бъджет Дръгс“ на Четвърта улица. *Засега е в безопасност. При нас е.* Но побързай. Бързо! Може би ти звъни на онзи телефон точно сега! Говоря сериозно. Побързай!

62.

Изхвърчах през задната врата на кухнята, без да кажа и дума на Нана или децата. Нямах време да обяснявам къде отивам и защо. А и не знаех какво точно става. Наистина ли бях говорил с Невестулката?

Побързай! Тя може би ти звъни на онзи телефон точно сега! Говоря сериозно!

Побягнах с всичка сила по Пета улица, после по една странична алея, от която стигнах до Четвърта улица. Изминах бързо четирите пресечки на юг към река Анакостиа. Хората по улиците ме гледаха как тичам. Бях като торнадо, развилняло се неочаквано в „Саутийст“.

Видях металната козирка на уличния телефон от повече от една пресечка разстояние, докато приближавах „Бъджет Дръгс“. Едно младо момиче стоеше облегнато на покритата с графити стена на аптеката и говореше по телефона.

Извадих служебната си карта, докато изминавах последната пресечка до телефона.

Точно този телефон се използва много. В квартала има доста хора, които нямат телефони в домовете си.

— Полиция. Аз съм детектив от отдел „Убийства“. Освободете телефона! — казах на момичето, което изглеждаше на не повече от деветнайсет години.

Тя ме изгледа, сякаш изобщо не ѝ пукаше, че някакъв полицай се опитва да получи достъп до телефона.

— В момента използвам този телефон, господине. Не ме интересува кой сте. Изчакайте си реда като всички останали. — Тя ми обърна гръб. — Сигурно ще звъните на гаджето си.

Грабнах слушалката от ръката ѝ и прекъснах разговора ѝ.

— Кой, по дяволите, си мислиш, че си! — изкрещя ми момичето с почервеняло от гняв лице. — Говорех с някого. Как си позволяваш това!

— Най-добре изчезни от очите ми. Това е въпрос на живот и смърт. Махни се от телефона. Веднага! Махни се от тук! — Виждах, че

няма никакво намерение да си тръгне. — Има отвлечен човек! — изкрещях като побъркан.

Тя най-после се дръпна настрана. Изплаши се, че съм наистина побъркан, и може би беше така.

Стоях с телефонната слушалка в ръка, треперех, чаках обаждането. Не бях на себе си. Целият плувнах в пот.

Оглеждах се нагоре и надолу по улицата.

Нищо очевидно или подозрително. Никъде не се виждаше паркирано синьо-лилаво такси. Никой не ме наблюдаваше. Някой определено знаеше кой съм. Беше ми се обадил в хотела на Бермудите, беше ми се обадил у дома.

Гласът му още отекуваше силно в главата ми. От седмици чувах този дълбок омразен глас.

Тя е в безопасност засега.

При нас е.

Това бяха думите, които чух преди шест седмици на Бермудите. Нито дума повече до тази вечер.

Сърцето ми биеше до пръсване, усещах го още по-силно в ушите си. Адреналинът прииждаше като бърза река в кръвоносната ми система. Обаждането бе подчертало, че трябва да бързам.

Един млад мъж се приближи до телефона. Погледна ръката ми върху слушалката.

— К'во става, мъжки? Трябва ми телефонът. Телефонът. Чуваши ли?

— Полицейска операция — изгледах го навъсено аз. — Моля ви, отдалечете се. Хайде!

— Не ми прилича на полицейска операция — измърмори той.

Мъжът се отдалечи, като поглеждаше през рамо, докато вървеше намръщен по Четвърта улица, но все пак не се опита да спори с мен.

Мъжът, който ми се бе обадил, обичаше да контролира всичко, мислех си, докато стоях безпомощен пред аптеката, в която постоянно влизаха и излизаха хора. Беше ме накарал да чакам толкова дълго след обаждането на Бермудите навярно за да демонстрира властта си над мен. Сега го правеше отново. Но какво искаше всъщност? Защо бе отвлякъл Кристин? *При нас е* — каза ми тогава и сега бе повторил същите думи. Наистина ли не действаше сам? Що за група представляваше? Какво искаха?

Останах пред телефона десет минути, петнайсет, двайсет. Чувствах се, сякаш полудявам, но бях готов да стоя там цяла нощ, ако се налага. Започнах да се чудя дали това бе телефонът, но знаех, че няма друг. Той го бе описал точно и ясно, беше спокоен, владееше положението.

За пръв път от седмици си позволих да се надявам, че Кристин може да е жива. Представих си лицето ѝ, дълбоките ѝ кафяви очи, в които грееше толкова топлина и любов. Може би, може би щяха да ми позволят да говоря с нея.

Отприщих на воля гнева си срещу неизвестния мъж. Но после пак се овладях, потиснах чувствата си, чаках с хладен разум.

Хората идваха и си тръгваха, влизаха и излизаха от аптеката. Неколцина искаха да използват телефона. Но само ме поглеждаха и тръгваха да търсят друг.

В девет без пет телефонът иззвъня. Веднага вдигнах слушалката.

— Алекс Крос — казах.

— Да, знам кой си. Това вече е изяснено. Ето какво трябва да направиш. Оттегли се напълно. Просто се оттегли. Преди да загубиш всичко, на което държиш. Може да стане съвсем лесно. Достатъчно си умен, за да го разбереш, нали?

После връзката прекъсна.

Заудрях телефона със слушалката. Проклинах силно. Управителят на аптеката излезе и ме изгледа.

— Ще се обадя на полицията — каза той. — Това е обществен телефон.

Не си направих труда да му обясня, че аз съм от полицията.

63.

Невестулката ли ми се беше обадил? С един убиец ли си имах работа, или с повече от един?

Само да имах някаква представа кой бе мъжът на телефона и какво имаше предвид, като говореше в множествено число. Съобщението ме изплаши, също както първото, може би още повече, но ми даде и надежда, че Кристин може би е още жива.

А с надеждата дойде и пронизващата болка. Ако само можех да чуя Кристин по телефона. Имах нужда да чуя гласа ѝ.

Какво искаха? *Оттегли се напълно.* От какво да се оттегля?

Случаят с убийството на Оденкърк? Убийствата в „Саутийст“? Може би дори изчезването на Кристин? Дали ФБР и Интерпол не се бяха добрали до нещо, което го е изплашило? Не бяхме близо до решаване на никой от случаите, по които работех, а знаех, че времето е от критично значение.

Рано в сряда сутринта със Сампсън отидохме в „Екингтън“. Една жена там знаела гараж, където стояло паркирано лилаво-синьо такси. Бяхме проверявали поне десетина подобни сигнала, но това нямаше значение. Всеки сигнал трябваше да бъде проверен, всеки един.

— Името на собственика на таксито е Артър Маршал — казах на Сампсън, докато вървахме от колата към тухлен апартамент с градина, който имаше доста окаян вид. — Проблемът е, че Артър Маршал, изглежда, е фалшива самоличност. Хазайката казва, че работел в някой от магазините „Таргет“. Според „Таргет“ при тях няма такъв човек. Никога не е имало. Хазайката казва, че от известно време не се е вясвал.

— Може да сме го подплашили — каза Сампсън.

— Надявам се да не е така, но може и да си прав.

Огледах квартала, докато вървахме. Небето над главите ни бе яркосиньо и почти без облаци. По улицата имаше едно и двуетажни къщи. От пощенските кутии се подаваха някакви яркооранжеви рекламни брошури. Бе възможно Невестулката да ни наблюдава от всеки един от тези прозорци.

Оттегли се — беше ме предупредил той. Не можех. Не и след всичко, което бе направил. Но знаех, че поемам риск.

Сигурно ни беше забелязал, докато обикаляхме района и разпитвахме хората. Ако той бе отговорен за убийствата на жените, бе действал незабелязан доста дълго време. Беше ловък, знаеше как да убива, без да бъде заловен.

Хазяйката ни каза това, което знаеше за Артър Маршал, но то бе твърде малко. Само информацията, необходима на жената, за да даде под наем едностайния апартамент с гараж. Даде ни ключове за апартамента и каза, че можем сами да го огледаме.

Втората къща изглеждаше същата като тази, в която живееше хазяйката, само че бе боядисана в яркосиньо. Двамата със Сампсън първо влязохме в гаража.

Лилаво-синьото такси беше там.

Артър Маршал бе казал на хазяйката, че е собственик на таксито и го карал в свободното си време като допълнителен източник на доходи. Това бе възможно, но малко вероятно.

Невестулката бе наблизил. Усещах го. Дали е знаел, че ще намерим таксито? Вероятно. А сега какво? Какво следваше? Какъв бе планът му? Фантазиите му?

— Ще се наложи да помисля как да докарам тук един екип техници от лабораторията — казах на Сампсън. — В таксито трябва да има някакви следи, а може би и горе, в апартамента. Косми, нишки, отпечатъци от пръсти.

— Да се надяваме, че няма да има човешки крайници или органи — направи физиономия Сампсън. Това бе типичен полицейски хумор и коментарът бе толкова естествен, че изобщо не му обърнах внимание. — В тези случаи все изникват някакви отрязани части, Алекс. Не искам да ги виждам. Харесвам ходила, които не са отделени от краката, глави, свързани с вратовете, даже и да са части от мъртвец.

Сампсън претърси предната седалка на таксито, след като си сложи гумени ръкавици.

— Има хартийки. Опаковки от дъвка и сладкиши. Защо не помолиш Кайл Крейг за услуга. Извикай момчетата от ФБР да дойдат тук.

— Всъщност говорих с Кайл снощи — обясних аз. — Бюрото се е заело с това от известно време. Ще ни помогне, ако му се обадим.

Сампсън ми подхвърли чифт ръкавици и аз претърсих задната седалка. Видях нещо, което приличаше на петна от кръв върху тапицерията. Петната можеха да се проверят съвсем лесно.

Най-после се качихме в апартамента над гаража. Беше прашен, мрачен, почти без мебели. Изглеждаше зловещ и неприятен. Нямаше вид на място, където живее някой, но ако това място си имаше обитател, той бе много странен човек. Хазайката вече ни го бе казала.

Кухнята бе почти празна. Единствената лична вещ, показваща разточителство, бе скъпа сокоизстисквачка. Не обикновен модел, а много скъп. Извадих носната си кърпа и отворих хладилника. В него имаше само бутилирана вода и плодове. Плодовете бяха започнали да се развалят. Повдигна ми се при мисълта какво още можем да открием тук, в апартамента.

— Явно е маниак на тема здравословни храни — отбеляза Сампсън.

— Че е маниак, е сигурно. Усещам някакъв животински страх тук. Той е много напрегнат и възбуден, когато дойде тук.

— Да — кимна Сампсън. — Познавам това чувство.

Влязохме в стаята, която бе обзаведена само с едно тясно легло, два тапицирани стола и нищо друго. И тук витаеше чувството за страх.

Отворих вратата на дрешника и това, което видях, ме накара да замръзна на място. Вътре имаше панталони в цвят каки, синя риза, син блейзър — и още нещо.

— Джон, ела тук — извиках го аз. — Джон!

— По дяволите. Трябва ли да идвам? Не искам да виждам трупове.

— Просто ела тук. Това е той. Това е апартаментът на Невестулката. Сигурен съм. Това тук е по-лошо от труп.

Разтворих вратата на дрешника по-широко, за да може Сампсън да види какво бях открил вътре.

— Мамка му — изстена той. — По дяволите, Алекс.

Някой бе закачил снимки. На стената на дрешника с тиксо бяха закрепени пет-шест черно-бели снимки. Това не бе тайник на убиеца, той бе очаквал да го намерим.

Снимките бяха на Нана, Деймън, Джени, мен и Кристин. Кристин сякаш се усмихваше право в обектива — с онази невероятна нейна усмивка, с големите си приветливи очи.

Снимките бяха направени на Бермудите. Човекът, който бе наел този апартамент, бе направил снимките. Най-последно разполагах с нещо, което свързваше отвличането на Кристин с убийствата във Вашингтон. Знаех кой я е отвлякъл.

Оттегли се.

Преди да загубиш всичко.

Отново усетих страх. Този път моя собствен.

64.

Патси Хамптън бе решила, че още не е готова да разкрие на главен детектив Джордж Питман какво бе открила. Не желаше шефът да ѝ се меси или да ѝ наднича през рамото. Също така тя определено не харесваше и не се доверяваше на копелето.

Още не бе решила какво да прави с Алекс Крос. Положението с него бе по-сложно. Колкото повече го проверяваше, толкова повече харесваше това, което откриваше. Изглежда, той беше добър, всеотдаен детектив и Патси Хамптън чувстваше угризения, че не споделя с него информацията, получена чрез Чък Хъфстедлър. Чък първоначално бе източник на Крос, но тя се бе възползвала от това, че компютърният специалист си падаше по нея, за да получи предимство. В известен смисъл се мразеше заради това.

Подкара джипа си към британското посолство късно онзи следобед. Бе поставила Джефри Шейфър под ограничено наблюдение — от самата нея. Можеше да осигури повече екипи, но това би означавало да отиде при Питман, а не желаше никой да знае какво е открила. Не ѝ трябваше навалица.

Беше направила предварителните си проучвания за Шейфър. Той бе от Службата за сигурност, което означаваше, че бе от британското разузнаване, опериращо извън Англия. Най-вероятно бе шпионин, работещ под прикритието на служител в посолството на Масачузетс Авеню. Репутацията му бе нормална — даже добра. Сегашната му работа бе представена като свързана с програмата на британското правителство за защита на човешките права, което всъщност не означаваше нищо. Той живееше в „Калорама“, скъп квартал, какъвто не би могъл да си позволи със заплатата си. Така че кой, по дяволите, беше този Шейфър?

Хамптън седеше в джипа, паркиран близо до посолството на Калифорния стрийт. Пушеше „Марлборо лайт“ и обмисляше положението. Наистина трябваше да обсъди с Крос докъде е стигнал в разследването си. Дали той знаеше нещо, с което да ѝ помогне? Може

би и той бе по следите на Шейфър. Бе почти престъпление тя да не се свърже с Крос и да не сподели какво е научила от Чък.

Омразата на Питман към Крос бе добре известна — той го възприемаше като съперник. Тя не познаваше Крос така добре, но той се появяваше прекалено често в заглавията на вестниците. Все пак ѝ се искаше да разбере какво е открил, особено дали неговият радар е засякъл Джефри Шейфър.

На улицата до британското посолство бе прекалено шумно. Работници правеха ремонт на сградата на турското посолство от другата страна на улицата. Хамптън вече имаше главоболие — целият ѝ живот бе едно голямо главоболие — и ужасно ѝ се искаше работниците да спрат блъскането, чукането, разбиването и стърженето. Поради някаква причина днес около Националната джамия гъмжеше от хора.

Няколко минути след пет Шейфър се качи в ягуара си на паркинга до стъклената ротонда.

Беше го виждала вече два пъти. Той беше в добра форма, привлекателен, макар че тя самата не си падаше точно по този тип външност. Шейфър определено не оставаше на работа дълго след приключване на работното време. Хамптън предположи, че или има да ходи някъде, или наистина мрази работата си. Вероятно и двете.

Потегли на безопасна дистанция зад черния ягуар и го последва по оживеното Масачузетс Авеню. Шейфър като че ли не се бе отправил към дома си, но не отиваше и към „Саутийст“.

„Къде отиваме тази вечер? — запита се тя, докато го следеше. — И какво общо има това с *Четиримата конници*? Каква игра играеш в действителност? Какви са фантазиите ти? Лош човек ли си ти, убиец ли си, Джефри? Не приличаш на такъв, русокоси красавецо. Твърде хубава, лъскава кола за един долен убиец.“

65.

След работа Джефри Шейфър се включи в задръстената артерия на натовареното движение в пиковия вечерен час, което пъплеше по „Масачузетс“. Когато потегляше от паркинга на посолството, забеляза черния джип зад себе си.

Опашката си остана зад него, докато караше по Масачузетс Авеню.

Кой е в джипа? Някой от другите играчи? Вашингтонската полиция? Детектив Алекс Крос? Намерили са гаража в „Екингтън“. И са ме разкрили. Сигурно са проклетите полицаи.

Гледаше черния джип, който се влачеше на четири коли зад него. Вътре имаше само един човек и приличаше на жена. Възможно ли бе да е Люси? Дали не бе открила истината за него? Боже, дали тя най-после бе разбрала кой и какъв е той?

Взе мобилния си телефон и се обади вкъщи. Люси вдигна на третото позвъняване.

— Скъпа, идвам си вкъщи, в крайна сметка. Има малко затишие в посолството. Можем да си поръчаме храна за вкъщи — освен ако вие с децата нямате други планове.

Тя забърбори по обичайния си влудяващо тъп начин. Тя и близначките се канели да ходят на кино, да гледат „Мравката Z“, но биха предпочели да останат вкъщи с него. Можели да си поръчат пица от „Пица Хът“. Би било приятно разнообразие.

— Да, много приятно — съгласи се Шейфър и мислено се присви от отвращение.

„Пица Хът“ сервираха несмилаеми картонени кутии, пропити с отвратителна доматиена супа. Приключи разговора и изпи два викодина и един ксанакс. Помисли си, че усеща как в черепа му бавно се отварят пукнатини.

Направи опасен обратен завой по Масачузетс Авеню и се отправи към дома си. Подмина джипа, движещ се в обратната посока, и едва се сдържа да не му махне с ръка. Зад волана седеше жена. Коя пък беше тя?

Пицата пристигна в къщата им към седем и Шейфър отвори бутилка скъпо каберне. Глътна още един ксанакс с виното в банята на долния етаж. Почувства се малко объркан и замаян. Това навярно бе добре.

Боже господи, не можеше да понася да стои със семейството си. Имаше чувството, че ще излезе от кожата си. Още откакто бе малко момче и живееше в Англия, често си фантазираше, че е влечуго и може да изоставя собствената си кожа. Представяше си го дълго преди да прочете Кафка, все още сънуваше този смущаващ сън понякога.

Хвърли трите зара, докато отпиваше от виното. Искаше да поиграе още там, на масата в трапезарията. Ако се паднеше седемнайсет, щеше да ги убие всичките още тази вечер. Закле се, че ще го направи. Първо близначките, после Робърт и накрая Люси.

Тя продължаваше да му дрънка какво е правила през деня. Той се усмихна вяло, докато тя му разказваше за пазаруването си в „Блумингдейл“, „Бат енд Боди Уъркс“ и „Бруно Чиприани“ в търговския център. Той се замисли, че е върховна ирония това, че взема купища антидепресанти и само става още по-депресиран. Божичко, отново навлизаше в цикъла на настроенятията си. Колко дълбоко можеше да се срине?

— Хайде, нека бъде седемнайсет — каза той на глас.

— Какво, скъпи? — попита Люси изненадана. — Каза ли нещо?

— Вече планира играта си за тази вечер — подсмихна се Робърт. — Нали, татко? Това е твоята компютърна игра, нали? Прав ли съм?

— Прав си, синко — отвърна Шейфър, а мислено си каза: *Боже, аз съм луд!*

Остави заровете да се търколят леко върху масата. Щеше да ги убие — само да се паднеше нужното число. Заровете се търкаляха и търкаляха и накрая спряха до мазната кутия от лицата.

— Татко и неговите игри — засмя се Люси.

Ерика и Триша също се засмяха. Робърт се засмя. *Шест, пет, едно* — преброи той. — *По дяволите, по дяволите.*

— Ще поиграем ли двамата тази вечер? — попита Робърт.

Шейфър се усмихна насилено.

— Не тази вечер, Роб. Бих искал, но не мога. Трябва пак да излизам.

66.

Ставаше много интересно. Патси Хамптън гледаше как Шейфър излиза от голямата си и скъпа къща в „Калорама“ около осем и половина. Той потегляше за поредното си нощно пътешествие. Този човек редовно вампирясваше.

Патси знаеше, че Крос и приятелите му наричат убиецата Невестулката и това определено подходеше на Шейфър. В него имаше нещо смущаващо, нещо ненормално.

Тя последва черния ягуар, но той не се отправи към „Саутийст“, което я разочарова. Шейфър спря пред един лъскав супермаркет съвсем близо до „Дюпон Съркъл“. Хамптън знаеше този скъп магазин и го наричаше „Защо да плащам по-малко“.

Шейфър паркира на забранено място, после влезе тичешком в супермаркета. *Дипломатически имунитет*. Това здравата я вбеси. Каква невестулка беше той, истински боклук.

Докато Шейфър беше в супера, Хамптън взе едно важно решение. Трябваше да поговори с Алекс Крос. Беше обмислила и предимствата, и недостатъците. Сега си даде сметка, че е възможно да поставя в опасност живота на още хора в „Саутийст“, като не споделя поне част от информацията, до която се бе добрала. Ако още някой бъдеше убит, тя нямаше да го понесе. Освен това Крос би получил тази информация, ако тя не бе помолила Чък Хъфстедлър да си мълчи.

Шейфър излезе от магазина и огледа оживения „Дюпон Съркъл“. Носеше малка чанта със скъпи продукти в едната си ръка. Продукти за кого обаче? Той не погледна по посока на джипа, който се подаваше едва-едва зад ъгъла.

Патси последва ягуара на безопасно разстояние. Движението вече не бе натоварено. Шейфър пое по Кънектикът Авеню. Патси мислеше, че той не я е забелязал, въпреки че бе от МИБ, но знаеше, че трябва да действа предпазливо.

Шейфър не бе далеч от пътя за посолството. Не беше вероятно той да се връща на работа, нали? Защо му бяха продуктите, ако отиваше в посолството?

Най-после ягуарът се вмъкна в подземния гараж на една стара сграда в „Уудли парк“. На месинговата табела бе гравирано името ѝ — „Фарагът“.

Патси Хамптън изчака няколко минути, после влезе в гаража след ягуара. Трябваше да огледа, да провери какво става.

Гаражът бе и обществен, и частен, така че не бе нищо особено. Патси отиде при пазача в малката будка и му показа служебната си карта.

— Виждали ли сте този ягуар, който влезе малко преди мен? — попита тя.

Мъжът кимна. Той бе приблизително на нейната възраст и Патси усещаше, че иска да я впечатли, ако е възможно.

— Разбира се. Но не съм говорил с него. Идва тук на посещения на една дама на десетия етаж. Доктор Елизабет Касади. Тя е психоаналитик. Мъжът сигурно ѝ е пациент. Гледа малко странно — добави мъжът, — но това май се отнася за повечето хора.

— И аз ли гледам странно? — попита Хамптън.

— Не. Е, може би малко — каза пазачът и се ухили.

Шейфър остана при д-р Касади почти два часа. После слезе в гаража и се върна право в дома си в „Калорама“.

Патси Хамптън го последва, после наблюдава къщата му още половин час. Предположи, че Шейфър няма да излиза повече тази вечер. Хамптън отиде с колата до една закувалня наблизо, но не влезе веднага. Преди да е размислила, извади мобилния си телефон. Знаеше на коя улица живее Крос и научи телефона му от справки. Дали бе прекалено късно да му се обади? По дяволите, беше решила да действа.

Изненада се, когато отсреща вдигнаха телефона още на първото позвъняване. Чу приятен мъжки глас. Хубав. Силен.

— Ало. Алекс Крос.

Едва не затвори. Интересно, че в първия момент се изплаши от него.

— Обажда се детектив Патси Хамптън. И аз работя по убийствата в „Саутийст“. Следя един заподозрян. Мисля, че трябва да поговорим.

— Къде си, Патси? — попита Крос без колебание. — Ще дойда при теб. Само кажи къде си.

— В закусвалнята „Сити Лимитс“ на Кънектикът Авеню.
— Тръгвам веднага — каза Крос.

67.

Не бях напълно изненадан, че Питман е възложил на някой друг разследването на убийствата в „Саутийст“. Особено след статията на Зак Тейлър в „Уошингтън Поуст“. Интересувах се от всяка следа, на която детектив Хамптън бе попаднала.

Бях виждал Патси Хамптън в участъка и тя очевидно също ме познаваше. Кариерата ѝ бе многообещаваща, тя бе умна и постигаше добри резултати, но освен това бях чувал, че е като вълк единак. Нямахше приятели в участъка, доколкото ми бе известно.

Оказа се много по-красива, отколкото си спомнях. Имаше много слабо и атлетично тяло, бе някъде около трийсет годишна, с къса руса коса и пронизителни сини очи.

Беше си сложила яркочервено червило за срещата ни или просто го носеше постоянно. Чудех се какво е намислила и какви са мотивите ѝ. Не бях убеден, че мога да ѝ имам доверие.

— Ти ли ще започнеш, или аз? — попита детектив Хамптън, след като си поръчахме кафе.

Седяхме на една маса в закусвалнята, близо до прозореца, от който се виждаше Кънектикът Авеню.

— Страхувам се, че не разбирам какво точно имаш предвид — казах ѝ.

Тя отпи от кафето си и ме изгледа над ръба на чашата. Беше решителна и самоуверена. Поне това ми подсказаха очите ѝ.

— Наистина ли не знаеше, че още някой работи по тези случаи?

Кимнах с глава.

— Питман ми каза, че случаите са приключени, и аз повярвах на думите му. Той отстрани няколко добри детективи за това, че се занимаваха с тези случаи в извънработно време.

— В участъка стават твърде много тревожни неща. Но това едва ли е новина — каза тя и остави чашата си. Въздъхна дълбоко. — Мислех, че мога да се справя с това сама. Сега не съм така сигурна.

— Питман ти е възложил да разследваш убийствата в „Саутийст“? Лично?

Тя кимна, после присви сините си очи.

— Възложи ми убийствата на Гловър и Кардинал, както и всички други, за които реша, че са свързани. Предостави ми пълна свобода.

— И казваш, че си открила нещо?

— Може би. Имам вероятен заподозрян. Той е замесен в една ролева игра, в която жертвите се убиват, най-вече в „Саутийст“. Всичко в играта описва минали неща, така че е възможно да е прочел тези истории във вестниците и да си фантазира за тях. Работи в британското посолство.

Това бе нова информация и ме изненада.

— Докъде е стигнала тази информация?

— Не и до Питман, ако това питаш. Направих някои дискретни проверки на заподозрения. Проблемът е, че той изглежда уважаван гражданин. Много добър в работата си — предполага се. Поне това е официалното становище на посолството. Семейството му живее в „Калорама“. Наблюдавах Шейфър няколко пъти с надеждата да извадя късмет. Първото му име е Джефри.

Знаех, че тя обича да действа самостоятелно и че не понася глупаци да ѝ се пречат в краката.

— Сама ли си тук тази вечер? — попитах я.

Хамптън сви рамене.

— Обикновено съм сама. Партньорите само ме бавят. Главен детектив Питман знае, че предпочитам да работя така, и ми даде зелена светлина. Съвсем зелена.

Усетих, че сега изчаква аз да ѝ съобщя нещо — ако разполагах с такова. Реших да играя по правилата.

— Намерихме едно такси, което убиецът очевидно е използвал в „Саутийст“. Държал го е в един гараж в „Екингтън“.

— Някой виждал ли е заподозрения в квартала? — зададе съвсем подходящ първи въпрос тя.

— Хазайката му го е видяла. Бих искал да ѝ покажа снимки на твоя човек. Или предпочиташ ти да направиш това?

Лицето ѝ бе безизразно.

— Аз ще го направя. Още утре сутринта. Нещо уличаващо в апартамента?

Исках да бъда откровен с нея. В края на краищата, тя бе дала идеята за тази среща.

— Снимки на мен и семейството ми висяха на една стена в дрешника. Били са направени на Бермудите. Докато бяхме на почивка там. Той ни е наблюдавал през цялото време.

Чертите на Хамптън омекнаха.

— Чух, че годеницата ти е изчезнала на Бермудите. Такива новини се разчуват бързо.

— Имаше снимки и на Кристин.

Сините ѝ очи станаха тъжни. Успях да надзърна зад строгата ѝ фасада.

— Наистина съжалявам за загубата ти.

— Още не съм се отказал — казах ѝ. — Виж, не ми трябва никакви почести, че съм решил тези случаи, просто ми позволи да помагам. Той ми се обади вкъщи снощи. Някой ми се обади. Каза ми да се оттегля. Предполагам, че имаше предвид да се оттегля от разследването, но официално аз не би трябвало да се занимавам с него. Ако Питман научи...

Детектив Хамптън ме прекъсна.

— Нека обмисля това, което ми каза. Знаеш, че Питман ще ме разпъне на кръст, ако научи. Даже не можеш да си представиш какво ще направи. Проблемът е, че му нямам доверие. — Погледът на Хамптън бе пряк и настойчив. — Не споменавай нищо за разговора ни пред приятелите си или пред Сампсън. Човек никога не знае. Дай ми време до утре сутрин. Ще се опитам да постъпя правилно. Не съм чак толкова твърда. Всъщност, по-скоро съм странна.

— Всички сме такива — усмихнах се аз. Хамптън бе твърда в работата си, но сега чувствах, че я харесвам. Извадих нещо от джоба си. Пейджър.

— Вземи го. Ако се появи проблем или попаднеш на нещо ново, можеш да ми позвъниш по всяко време. Моля те, обади се, ако научиш нещо. Аз ще направя същото. Ако Шейфър е нашият човек, бих искал да говоря с него, преди да го отведем в участъка. Това е личен въпрос. Не можеш да си представиш колко личен.

Хамптън продължаваше да ме гледа право в очите. Напомняше ми на някого, когото съм познавал преди време, една друга странна жена полицайка — Джеси Фланагън.

— Ще обмисля нещата и ще ти се обадя.

— Добре. Благодаря, че се обади тази вечер.

Тя се изправи.

— Още не съм решила. Казах ти, ще ти се обадя. — После докосна ръката ми. — Наистина съжалявам за приятелката ти.

68.

И двамата знаехме, че няма връщане назад. Бяхме сключили нещо като сделка. Само се молах това да не е някакъв капан, измислен от Хамптън и Питман или бог знае кой още.

През следващите два дни говорихме четири пъти. Още не бях напълно сигурен дали мога да ѝ се доверя, но нямах избор. Трябваше да продължа напред. Патси Хамптън бе посетила хазайката на къщата в „Екингтън“. Жената не бе разпознала снимките на Шейфър. Навярно той е носел дегизировка, когато се е срещал с нея.

Ако Патси Хамптън ми погаждаше номер, тя бе един от най-добрите лъжци, които познавах, а аз бях срещал някои много изкусни лъжци. При едно обаждане тя призна, че е получила информацията от Чък Хъфстедлър и че го е накарала да скрие наученото от мен. Не се впечатлих особено. Нямах нито време, нито сили да се сърдя, на когото и да е от двамата.

Междувременно прекарвах много време у дома. Не вярвах, че убиецът ще посегне на семейството ми, не и след като бе пипнал Кристин, но не можех да бъда сигурен. Когато не си бях у дома, правех така, че Сампсън или някой друг да наглежда къщата.

На третата нощ след срещата ни двамата с Патси Хамптън направихме нещо като пробив. Тя ме бе поканила да се присъединя към нея в наблюдението на къщата на Шейфър в „Калорама Хайтс“.

Той се бе върнал от работа преди шест и остана вътре до малко след девет. Имаше симпатично английско семейство — три деца, жена и бавачка. Живееше много добре. Нищо в живота или средата му не подсказваше, че може да е убиец.

— Той излиза всяка вечер към девет — каза ми Хамптън, докато го гледахме как върви към лъскавия си ягуар, паркиран на алеята встрани от къщата.

— Същество, което държи на навиците — казах аз. — *Невестулка.*

— Че е същество, е сигурно — каза тя.

И двамата се усмигнахме. Ледът помежду ни леко се разчупваше. Патси Хамптън призна, че ме е проверила много задълбочено. Беше стигнала до извода, че не аз съм лошият, а Питман.

Ягуарът потегли от алеята и ние последвахме Шейфър до един нощен клуб в „Джорджтаун“. Той сякаш не ни забелязваше. Проблемът бе, че трябваше да го хванем как прави нещо, нямахме конкретни доказателства, че той е нашият убиец.

Шейфър седна сам край бара, а ние го наблюдавахме откъм улицата. Дали той не бе седнал край прозореца нарочно? Знаеше ли, че го следим? Играеше ли си с нас?

Имах лошото предчувствие, че е точно така. Това бе някаква странна игра за него. Той излезе от бара към дванайсет без петнайсет и се прибра право в дома си.

— Копеле — намръщи се Патси и поклати глава.

Русата ѝ коса падаше меко и красиво. Тя определено ми напомняше за Джеси Фланагън, агент от тайните служби, с която бях работил по отвличането на две деца в „Джорджтаун“.

— Дали се е прибрал окончателно за тази вечер? — попитах аз. — За какво изобщо бе всичко това? Излиза от къщи, за да гледа бейзболния мач в някакъв бар в „Джорджтаун“?

— Същото се повтаря от няколко вечери. Мисля, че знае, че го следим.

— Той е работил в разузнаването. Известно му е много за следенето. А ние пък знаем, че той обича да си играе игри. Във всеки случай мисля, че няма да излезе повече тази вечер, така че и аз ще си ходя, Патси. Не искам да оставям семейството си само прекалено дълго.

— Лека нощ, Алекс. Благодаря за помощта. Ще го пипнем. И може би скоро ще намерим приятелката ти.

— Надявам се.

На път за къщи се замислих за детектив Патси Хамптън. Тя явно бе самотна и се запитах защо. Ако човек успееше да проникне зад строгата ѝ физиономия, откриваше, че е интересна и състрадателна. Но се запитах дали изобщо някой успява да види тази ѝ същност.

Когато спрях пред къщата, в кухнята светеше. Заобиколих къщата и влязох през задната врата. Деймън и Нана стояха по халати край печката. Всичко изглеждаше наред.

— Пижамено парти ли си правите? — попитах ги, като влязох.

— Деймън го боли стомахът. Чух го, че е в кухнята, и слязох да видя какво става.

— Добре съм. Просто не можах да заспя. Видях, че още не си се прибрал — обясни той. — Минава полунощ.

Той изглеждаше разтревожен и малко тъжен. Деймън наистина харесваше Кристин и на няколко пъти ми бе казвал, че с нетърпение очаква отново да си има майка. Вече бе започнал да я възприема като такава. И той, и Джени много тъжаха по Кристин. За втори път губеха важна жена в живота си.

— Просто работих до късно, това е всичко. Това е много сложен случай, Деймън, но мисля, че напредвам. — Отидох до шкафа и извадих две пакетчета чай.

— Аз ще ви направя чай — предложи Нана.

— И аз мога — настоях аз, но тя взе чая от ръцете ми.

Безсмислено е да се спори с Нана, особено в кухнята ѝ.

— Ти искаш ли малко чай с мляко, момчето ми? — попитах Деймън.

— Добре — кимна той.

Седнахме на кухненската маса и мълчаливо отпивахме от чая с мляко и прекалено много захар. Въпреки че не говорехме, ни беше приятно. Обичам семейството си, винаги съм го обичал. Всичко, което съм, произтича от това. Деймън се прозя и стана от масата. Отиде до мивката и изми чашата си.

— Сега сигурно ще мога да заспя — каза той. — Поне ще опитам.

Върна се до масата и целуна Нана и мен, преди да се качи в стаята си.

— Тя ти липсва, нали? — прошепна в ухото ми той.

— Разбира се, че Кристин ми липсва — отвърнах му. — Постоянно. Всеки миг, в който съм буден. — Не споменах факта, че се бях прибрал толкова късно, защото съм следил един кучи син, който може би е отвлякъл Кристин. Нито им казах нищо и за другия детектив, с когото работех — Патси Хамптън.

Когато Деймън изчезна, Нана постави ръката си в моята и постояхме така известно време, преди и аз да се отправя към леглото.

— И на мен ми липсва — каза Нана накрая. — Моля се и за
двама ви, Алекс.

69.

На следващата вечер към шест си тръгнах рано от работа и отидох на репетицията на хора на Деймън в „Съджърнър Трут“.

Бях направил доста обемисто досие на Джефри Шейфър, но не разполагах с нищо, което да го свързва с някое от убийствата. Патси Хамптън също не бе открила нищо. Може би той просто разиграваше фантазиите си в компютърната игра. Или може би Невестулката бе по-предпазлив, след като таксито му бе открито.

Сърцето ми се късаше при мисълта да вляза в училището, но трябваше да отида. Осъзнах колко е тежко на Деймън и Джени да ходят там всеки ден. Училището извика в съзнанието ми толкова много спомени за Кристин. Имах чувството, че се задушavam, сякаш в дробовете ми не бе останал никакъв въздух. В същото време целият бях плувнал в студена пот.

Малко след началото на репетицията Джени мълчаливо протегна ръка и хвана моята. Чух я да въздиша тихо. Откакто се бяхме върнали от Бермудите, се докосвахме и изразявахме чувствата си по-често, бяхме станали още по-сплотени като семейство.

Държахме се за ръце почти през цялата репетиция, която включваше уелската песен „През цялата нощ“, „Моето вярно сърце пее възхвали“ на Бах и един много хубав аранжимент на спиричуъла „Изцели ме“.

Постоянно си представях как Кристин внезапно се появява в училището и един-два пъти се обърнах към арката, която водеше към кабинета ѝ. Разбира се, нея я нямаше и това ме изпълваше с неутешима тъга и празнота. Накрая изпразних съзнанието си от всички мисли, просто се затворих и изцяло се потопих в музиката и великолепното звучене на момчешките гласове.

След като се върнахме у дома след репетицията, Патси Хамптън ми се обади. Тя отново наблюдаваше Шейфър. Беше малко след осем. Нана и децата слагаха масата за вечеря — студено пиле, сирене чедър, салатата от марули, нарязани ябълки и круши.

Патси ми съобщи, че Шейфър си е вкъщи и колкото и невероятно да бе, там течало детско парти за рожден ден.

— Един куп усмихнати деца от квартала плюс нает клоун на име Сили Били^[1]. Може би сме на погрешна следа, Алекс.

— Не мисля. Смятам, че не грешим в предчувствието си за него.

Казах й, че ще отида към девет да й правя компания — по това време Шейфър обичайно излизаше.

Малко след осем и половина телефонът в кухнята иззвъня отново, точно докато похапвахме от вкусното пиле с много подправки. Нана се намръщи, когато вдигнах слушалката.

Познах гласа.

— Нали ти казах да се оттеглиш? Сега ще трябва да платиш за неподчинението си. Сам си си виновен! Има телефонен автомат до старата къща на маймуните в зоологическата градина. Тя затваря в осем, но можеш да влезеш пред входа за персонала. Може би Кристин Джонсън те чака в зоопарка. Най-добре бързо иди там и провери. Бягай, Крос, бягай. Побързай! *Тя е при нас.*

Връзката прекъсна и аз се втурнах към стаята си горе, за да взема глока^[2] си. Обадих се на Патси Хамптън и й казах, че някой отново ми се е обадил, навярно Невестулката. Обясних й, че тръгвам към зоопарка.

— Шейфър е още на партито — каза ми тя. — Разбира се, може да ти се е обадил от къщата. От мястото, където стоя, виждам камиона на Сили Били.

— Ще поддържаме връзка, Патси. С телефон и пейджър. Използвай пейджъра само за спешни случаи. Внимавай много с него.

— Добре, ще се оправя, Алекс. Сили Били не е кой знае каква заплаха. Нищо няма да стане в къщата му. Върви в зоопарка. И внимавай!

[1] Глупавия Били. — Б.пр ↑

[2] Пистолет марка „Глок“. — Б.р. ↑

Стигнах в зоопарка в девет без десет. Замислих се, че мястото всъщност е съвсем близо до апартамента на д-р Касади — „Фарагът“. Само съвпадение ли беше, че се намирах толкова близо до психоаналитичката на Шейфър? Вече не вярвах в съвпадения.

Обадих се на Патси Хамптън, преди да сляза от колата, но този път тя не вдигна. Не й пратих съобщение на пейджъра — положението не бе извънредно — засега.

Познавах зоопарка от многото посещения тук с Деймън и Джени, но го знаех още по-добре от времето, когато бях момче и Нана ме водеше тук. Понякога вземахме и Сампсън, който на единайсет години бе висок почти метър и осемдесет. Главният вход на зоопарка е на ъгъла на „Кънектикът“ и Хоторн Авеню, но старата къща на маймуните бе почти на километър и половина по диагонал от там.

Наоколо не се виждаше никой, но служебният вход не бе заключен, точно както ми бе казал мъжът по телефона. Той явно също познаваше зоопарка. Още игрички — помисли си аз. Този човек определено обичаше да си играе.

Докато бързах през парка, високите дървета и хълмове наоколо закриваха напълно светлините от града. По алеите светеха много малко лампи и усещането да бъдеш сам в зоопарка по това време бе странно и доста плашещо. Разбира се, не бях сигурен дали съм сам наистина.

Къщата на маймуните се оказа още по-навътре, отколкото си спомнях. Най-последно я открих в мрака. Приличаше на стара викторианска гара. От другата страна, в центъра на кръгла площадка от чакъл, имаше една съвременна постройка, в която, доколкото си спомнях, се помещаваха влечугите.

Над вратата на къщата на маймуните имаше табела: „Предупреждение: карантина — не влизай!“ Още странни неща. Побутнах двойната врата, но тя се оказа заключена.

На стената до вратата видях избледнял синьо-бял знак — международното означение, показващо, че вътре има телефон. Този телефон ли очаква да използвам?

Разтърсих вратите, които бяха стари и дървени, и те изтракаха шумно. Чух, че вътре маймуните започнаха да пицят и да подскачат. Първо малките примати — шимпанзета, гибони. После се разнесе дълбокият рев на една горила.

Забелязах мъждива червена светлина на сградата отсреща. И там имаше телефон.

Бързо прекосих площадчето. Погледнах часовника си. Беше девет и две минути.

Предния път ме накара да чакам.

Замислих се за игрите, които той играеше. Дали и това не бе ролева игра за него? Как успяваше да спечели? Или губеше?

Тревожех се, че не съм намерил правилния телефон. Не се виждаха други наоколо, но пък си оставаше онзи, който бе заключен в старата къща на маймуните.

Този телефон ли иска да използвам? Чувствах се превъзбуден и трескав. Толкова много опасни емоции се надигаха у мен.

Чух дълго продължително „аааааааа“, като звука на тълпата, приветстваща началото на футболен мач. Стреснах се, но после се сетих, че звукът идва от маймуните в сградата отсреща.

Дали там ставаше нещо? Може би вътре имаше човек? Някой или нещо близо до телефона?

Изчаках още пет минути, още десет. Направо се побърквах. Не можех да понеса да чакам още и се канех да позвъня по пейджъра на Патси.

И тогава иззвъня моят пейджър. Подскочих.

Беше Патси. Това значеше спешен случай.

Взрях се в телефона. Изчаках още половин минута, после грабнах слушалката.

Набрах номера на пейджъра и после номера на телефона, до който чаках. Изчаках още известно време.

Патси не ми позвъни.

Нито тайнственият мъж.

Трябваше да взема решение. Намирах се на много неудобно място. Главата ми забуча.

Внезапно телефонът иззвъня. Грабнах слушалката и едва не я изтървах. Сърцето ми биеше като барабан.

— Тя е при нас.

— Къде?

— Във „Фарагът“, разбира се.

Невестулката затвори. Не спомена дали е жива.

71.

Не можех да си представя какво може да прави Кристин във „Фарагът“ във Вашингтон, но той бе казал, че тя е там. Защо би го казал, ако не бе истина? Какво правеше той с мен? А с нея?

Побягнах в посоката, в която мислех, че се намира Катидрал Авеню. Но в зоопарка беше много тъмно, почти непрогледен мрак. Зрението ми бе замъглено — може би защото се намирах почти в състояние на шок. Не можех да разсъждавам трезво.

Главата ми бе замаяна. Препънах се в някакъв голям камък и паднах по колене. Раздрах дланите си, панталонът ми се скъса. Но веднага станах и продължих да бягам през гъстите високи храсти, които деряха лицето и ръцете ми.

Животните из целия зоопарк виеха, стенеха, ревяха лудо. Усещаха, че нещо не е наред. Различавах рева на мечките и писъците на тюлените. Осъзнах, че сигурно приближавам Арктическият кръг в зоопарка, но не можех да си спомня къде се намира той спрямо останалите части на зоологическата градина и спрямо улиците на града.

Пред мен се издигаше висока стръмна скала. Изкатерих се върху нея и се опитах да се ориентирам.

В ниското се виждаха множество клетки, павилиони с магазинчета за сувенири и закуски, две големи поляни. Сега разбрах къде се намирам. Бързо слязох от скалата и отново побягнах.

Кристин бе във „Фарагът“. Щях ли най-после да я открия? Възможно ли бе това?

Подминах Африканската алея, после Индианския резерват. Озовах се на едно огромно поле, осеяно с нещо, приличащо на купи сено. Сетих се, че това са бизоните. Бях някъде близо до Големите равнини.

Пейджърът в джоба ми отново иззвъня.

Патси! Викаше ме спешно! Защо не бе отговорила на обаждането ми?

Бях плувнал в пот и едва си поемах дъх. Слава богу, вече виждах Катидрал Авеню и Уудли Роуд по-нагоре.

Намирах се много далече от мястото, където бях паркирал колата си, но бях близо до жилищния блок „Фарагът“.

Пробягах още стотина метра в мрака, после се изкатерих по каменната стена, отделяща зоопарка от улицата. Ръцете ми бяха изцапани е кръв, а не знаех от къде. От раздраното ми коляно? От бодливите храсти? Чувах оглушителния вой на сирени някъде наблизо. Откъм „Фарагът“ ли се чуваха?

Отправих се натам, тичайки с всички сили. Беше малко след десет часа. Повече от час беше изминал от обаждането вкъщи.

Пейджърът продължаваше да звъни в джоба на ризата ми.

Във „Фарагът“ се беше случило нещо лошо. Докато тичах по „Уудли“, звукът на сирените се засилваше. Чувствах се замаян, залитах. Не можех да се съсредоточа. Осъзнах, че това бе един от малкото случаи през изминалите години, когато бях на прага да изпадна в паника.

Пред жилищния блок още не се виждаха полицейски коли или линейки. Щях да бъда пръв на местопрестъплението.

Двамата портиери и няколко души по домашни халати се бяха струпали пред входа на подземния гараж. Не можеше да е заради Кристин. Просто не можеше. Прекосих квадрата трева до тях. Невестулката тук ли бе, във „Фарагът“?

Струпаните хора ме забелязаха и ме изгледаха също толкова изплашено, колкото се чувствах и аз. Сигурно съм бил страшна гледка. Спомних си, че бях падал няколко пъти, докато тичах през зоопарка. Сигурно имах вид на луд или на убиец. По ръцете ми имаше кръв, кой знае още къде.

Извадих портфейла си и го отворих, за да им покажа полицейската си карта.

— Полиция. Какво се е случило? — извиках аз. — Аз съм детектив от полицията. Казвам се Алекс Крос.

— Има убит човек, детектив Крос — каза един от портиерите накрая. — Елате насам, моля.

Последвах портиера по стръмната бетонна алея на гаража.

— Убитата е жена — каза той. — Почти сигурен съм, че е мъртва. Обадох се на 911.

— О, боже! — задавих се аз.

Стомахът ми се присви. В ъгъла на гаража бе паркиран джипът на Патси Хамптън. Вратата му бе отворена и светлината струеше навън.

Почувствах ужасен страх, болка, шок, докато бързах към джипа. Патси Хамптън бе отпусната на предната седалка. Разбрах, че навярно е мъртва.

Тя е при нас. Ето какво бе означавало това съобщение. Боже господи, не. Убили са Патси Хамптън. Казаха ми да се оттегля. За бога, не!

Голите ѝ крака бяха изкривени и пъхнати под кормилото. Горната половина на тялото ѝ бе сведена напред под почти невъзможен ъгъл. Главата на Патси бе килната назад и докосваше облегалката на съседната седалка. Русата ѝ коса бе зацапана с кръв. Сините ѝ очи гледаха безизразно.

Патси бе облечена с бяла плетена спортна блуза. В гърлото ѝ имаше дълбоки прорези, яркочервената кръв все още се процеждаше от раната. Патси бе гола от кръста надолу. Не се виждаха никакви дрехи в колата. Възможно бе да е била изнасилена.

Предположих, че е била удушена с нещо като тел и че е мъртва едва от няколко минути.

Няколко от жертвите в „Саутийст“ бяха удушени с въже или тел. Невестулката обичаше да действа с ръцете си, да бъде близо до жертвите си, навярно да вижда и усеща болката им — може би дори докато ги изнасилва и се гаври с тях.

Видях нещо като стърготини от боя край дълбоките грозни рани на шията. Стърготини от боя?

Още нещо ми се видя странно: радиото на джипа бе отчасти издърпано, но бе оставено да виси. Не разбирах защо някой си е губил време с радиото, но това не ми изглеждаше важно сега.

Подадох глава навън от джипа.

— Има ли някой друг ранен? Проверихте ли?

Портиерът поклати глава.

— Не. Не мисля. Ще ида да огледам.

Сирените най-после отекнаха в гаража. Видях мигащите сини и червени светлини. Някои от обитателите на сградата също бяха влезли в гаража. Защо им бе да идват и да виждат ужасната гледка на местопрестъплението.

В този момент в съзнанието ми проблесна една ужасяваща мисъл. Грабнах ключа на джипа от таблото и се втурнах към багажника. Натиснах бутона за отваряне и вратата му се отвори. Сърцето ми биеше до пръсване. Не смеех да погледна вътре, но когато най-после надникнах, се оказа, че багажникът е празен.

Боже, боже, боже! *При нас е!* И Кристин ли е тук? Къде?

Огледах гаража. Близо до входа забелязах спортната кола на Джефри Шейфър, черния ягуар. Той бе тук, във „Фарагът“. Явно Патси го бе последвала.

Изтичах до ягуара. Опипах капака, после и ауспуха. И двата бяха още топли. Колата бе в гаража отскоро. Вратите бяха заключени. Не можех да вляза насила. Бях прекалено добре запознат с процедурите за провеждане на обиск.

Огледах вътрешността на колата. На задната седалка се виждаха ризи на телени закачалки, явно взети от химическо чистене. Закачалките бяха бели и се сетих за стърготините край раните в гърлото на детектив Хамптън. Дали не я бе удушил със закачалка? Шейфър ли бе Невестулката? Той още ли бе в сградата? Ами Кристин? И тя ли бе тук?

Казах няколко думи на патрулните полицаи, които бяха пристигнали току-що, първите дошли на местопрестъплението след мен. Извиках ги да дойдат с мен.

Услужливият портиер ми каза на кой етаж е апартаментът на психоаналитичката на Шейфър. Номерът на апартамента бе 10Д — на последния етаж. Както и всички други сгради във Вашингтон, „Фарагът“ отговаряше на ограничението да не е по-висока от capitoлийския купол.

Взех асансьора с двамата униформени полицаи. Нямаха трийсет години и бяха здравата изплашени от видяното. Аз бях на границата да избухна в ярост. Знаех, че трябва да бъда внимателен. Трябваше да действам професионално и някак да овладеем емоциите си. Ако последваше арест, щеше да се наложи да отговоря на някои въпроси, първият, от които щеше да бъде какво изобщо съм правел тук. Питман веднага щеше да ме захапе.

Докато се качвахме с асансьора, размених няколко думи с полицаите, най-вече за да се успокоя малко.

— Добре ли сте, детектив Крос? — попита ме единият.

— Добре съм. Нищо ми няма. Възможно е убиецът да е все още в сградата. Жертвата бе детектив от полицията, една от нашите. Тук бе, защото следеше един човек. Заподозреният има връзка с една жена, която живее горе.

Лицата и на двамата полицаи се напрегнаха. За тях бе достатъчно лошо да видят убитата жена в колата, но като научиха, че тя е била

детектив и е следяла заподозрян, съвсем се разстроиха. А сега трябваше да се сблъскат с убиец на полицаи.

Слязохме от асансьора и се отправихме към апартамент 10Д. Аз вървах най-отпред и натиснах звънеца. Видях нещо, което приличаше на капки кръв по мокета в коридора близо до вратата. Забелязах и кръвта по ръцете си и видях, че двамата полицаи също се взират в кръвта.

Никой не отговори на звъненето, така че ударих силно с юмрук по вратата. Дали вътре всичко бе наред?

— Полиция, отворете! Полиция!

Чух вик на жена вътре. Извадих глока си и освободих предпазителя. Бях достатъчно бесен, за да убия Шейфър веднага. Не знаех дали ще мога да се спра.

Униформените полицаи също извадиха пистолетите си от кобуриите. Само след няколко секунди бях готов да отворя с ритници вратата и да вляза, независимо че няхах разрешение за обиск на апартамента. Пред очите ми бе лицето на Патси Хамптън, мъртвите ѝ празни очи, грозните рани в гърлото ѝ.

Най-после вратата на апартамента бавно се отвори.

Появи се руса жена — навярно доктор Касади. Бе облечена в скъп светлосин костюм с множество златни копчета, но беше боса. Изглеждаше изплашена и ядосана.

— Какво искате? — попита тя. — Какво, по дяволите, става тук? Знаете ли какво правите? Прекъснахте терапевтичен сеанс.

73.

Джефри Шейфър се появи в рамката на вратата и застана на няколко крачки зад раздразнената доктор Касади. Беше висок и внушителен, с много руса коса.

Това ли е Невестулката?

— Какъв, по дяволите, е проблемът? Кой сте вие, сър, и какво искате? — попита той с отчетлив английски акцент.

— В сградата е станало убийство — казах. — Аз съм детектив Крос. — Показах служебната си карта.

Надникнах зад гърбовете на Шейфър и доктор Касади, опитвайки се да забележа нещо, което да ми даде повод да вляза в апартамента. По первазите на прозорците имаше множество саксии с цветя — филодендрони, азалии, бръшлян. Пастелни килими, мека мебел.

— Не. Тук със сигурност няма убиец — каза жената. — Напуснете веднага.

— Трябва да направите това, което ви казва дамата — заяви Шейфър.

Той не приличаше на убиец. Беше облечен в тъмносин костюм, бяла риза, вратовръзка, кърпичка в малкото джобче. Безупречен вкус. Напълно невъзмутим и спокоен.

После погледнах обувките му. Почти не повярвах на очите си. Боговете най-после ми се усмихваха.

Насочих глока си към Шейфър. Към Невестулката. Приближих се до него и коленичих. Цялото ми тяло трепереше. Огледах левия крачол на панталона му.

— Какво, по дяволите, правите? — попита той и се дръпна назад. — Това е абсурдно. Аз съм от британското посолство — заяви след това Шейфър. — Повтарям, аз работя в британското посолство. Нямаме никакви права спрямо мен.

— Полицаи — извиках двамата патрулни, които още стояха пред вратата. Опитах се да действам спокойно, но не успях. — Елате тук да видите нещо. Виждате ли това?

И двамата полицаи се приближиха до Шейфър. Те влязоха в дневната.

— Веднага напуснете апартамента ми! — почти извика доктор Касади.

— Свалете панталона си — казах на Шейфър. — Вие сте арестуван!

Шейфър повдигна крака си и го огледа. Видя едно тъмно петно, кръвта на Патси Хамптън, върху маншета на панталона си. В очите му пробяга страх и той загуби спокойствието си.

— Вие сте сложили тази кръв там! Вие го направихте — извика ми той. После извади служебната си карта. — Аз съм служител на британското посолство. Няма да приема тези възмутителни действия. Имам дипломатически имунитет. Няма да сваля панталона си. Веднага се обадете в посолството! Настоявам на дипломатическия си имунитет.

— Веднага излезте от тук! — извика силно доктор Касади. После избута единия полицаи.

Точно това бе необходимо на Шейфър. Той се освободи и изтича през дневната. Втурна се в първата стая по коридора, затръшна вратата и я заключи.

Невестулката се опитваше да се измъкне. Не можеше да стане; нямаше да му позволя. Стигнах до вратата секунди след него.

— Излез от там, Шейфър! Арестуван си за убийството на детектив Патси Хамптън.

Доктор Касади изтича по коридора към мен, като пищеше гръмогласно.

Чух да се пуска водата в тоалетната. Не, не, не! Дръпнах се настрана от вратата, после се засилих и я ритнах с всичка сила.

Шейфър си сваляше панталона, като стоеше на един крак. Хвърлих се срещу него, съборих го, после го притиснах с лице към пода. Той крещеше и ме псуваше, размахваше ръце и се опитваше да се измъкне. Притиснах лицето му още по-силно към плочките на пода.

Доктор Касади се опитваше да ме издърпа от Шейфър. Дереше лицето ми, налагаше ме по гърба с юмруци. Двата полицаи едва успяха да я усмирят.

— Не можете да се държите така с мен! — крещеше Шейфър с пълно гърло, като се извиваше и риташе под мен като непокорен жребец. — Това е незаконно! Имам дипломатически имунитет!

Обърнах се към полицаите.
— Закопчейте го.

74.

Беше дълга и много тъжна нощ във „Фарагът“ и аз успях да си тръгна чак след три. Никога преди не бяха убивали мой партньор, въпреки че веднъж замалко не бях загубил Сампсън в Северна Каролина. Осъзнах, че вече бях започнал да възприемам Патси Хамптън като партньор, като приятел. Поне бяхме прибрали Невестулката в ареста.

Реших да се наспя на следващата сутрин, като си позволих лукса да не си навивам будилника. Но бях напълно буден още в седем часа. Бях сънувал Патси Хамптън, а също и Кристин — различни съвсем живи сцени с всяка от тях, от онези трескави сънища, след които човек се събужда по-уморен, отколкото е бил, когато си е легнал. Казах по една молитва и за двете и се измъкнах от леглото. Бяхме пипнали Невестулката. Сега трябваше да изкопча истината от него.

Навлякох един доста износен бял сатенен халат. Мохамед Али го е носил на тренировъчния си лагер в Манила преди мача с Джо Фрейзър. Сампсън ми бе подарил халата за четирийсетия ми рожден ден. Той оценяваше факта, че докато повечето хора биха се отнесли с халата като с някаква свещена вещ за показ в дома си, аз редовно го носех на закуска.

Обичам този стар халат, което е необичайно за мен, защото обикновено не си падам по спомени и сувенири. Може би това се дължи отчасти на факта, че много хора ми казват, че физически приличам на Мохамед Али. Може би съм малко по-привлекателен от него, но той определено е по-добрият от нас.

Когато слязох в кухнята, Нана и децата седяха на масата и гледаха малкия портативен телевизор, който стоеше там, но рядко се включваше. Нана предпочита да чете или да бърби и разбира се, да готви.

— Али — вдигна глава и ми се усмихна Джени, но после веднага насочи поглед към телевизора. — Трябва да видиш това, татко.

Нана измърмори над чашата си с чай.

— Твоят британски убиец заема целите новини тази сутрин. И по телевизията, и във вестниците. „Дипломатически имунитет може да попречи на разследването на заподозрян от британското посолство“, „Шпионин, свързан с убийството на детектив от полицията“. Вече интервюираха разни хора на „Юниън Стейшън“ и Пенсилвания Авеню. Всички са ужасно вбесени заради този скандал с дипломатическия имунитет, както го наричат. Направо е ужасно.

— И аз съм вбесен. Това не е честно — каза Деймън. — Не и ако той е убиецът. Той ли е, татко? Той ли го е направил?

Кимнах.

— Да, той е. — Сипах си мляко в кафето. Не бях готов да се занимавам с Джефри Шейфър пред децата, а особено с ужасното, безсмислено убийство от предната нощ. — Казаха ли нещо друго по новините?

— „Уизърдс“ са спечелили мача — съобщи Деймън.

— Шшшт — изгледа ни раздражено Нана. — Си Ен Ен дават репортаж от Лондон. Медиите там вече сравняват това с онзи злощастен случай с бавачката в Масачузетс. Казват, че Джефри Шейфър е герой от войната и че според неговите твърдения е бил натопен от полицията. Предполагам, това се отнася за теб, Алекс.

— Да. Хайде да погледаме Си Ен Ен — казах аз.

Никой не възрази, така че превключих канала. Стомахът ми започваше да се присвива. Не харесвах това, което виждах и чувах по телевизията.

Почти веднага на екрана се появи един репортер от Лондон. Той се представи и после изнесе помпозно трийсет секундно обобщение на събитията от предната нощ.

Репортерът гледеше навъсено в камерата.

— И сега, като драматичен обрат, научаваме, че вашингтонската полиция разследва едно странно развитие. Старшият детектив, който е арестувал Джефри Шейфър, може би е истинският заподозрян за убийството. Поне това се съобщава в американската преса.

Поклатих глава и се намръщих.

— Невинен съм — казах на Нана и децата.

Те, разбира се, знаеха това.

— Докато не докажат противното — каза Джени и ми намигна.

75.

Пред къщата ни вече цареше глъч и шумотевица и Джени изтича към дневната, за да надзърне през прозореца. Бързо се върна в кухнята ококорена и прошепна високо:

— Пълно е с телевизионни камери и репортери от вестници. Си Ен Ен, Ен Би Си — цял куп, точно като предния път, с Гари Сонежи. Спомняте ли си?

— Разбира се, че си спомняме — обади се Деймън. — В тази къща никой не е с къса памет, освен теб.

— О, за бога, Алекс, не знаят ли, че нормалните хора закусват по това време? — Нана поклати глава и погледна възмутено към тавана. — Лешоядите пак са се струпали тук. Може би трябва да им хвърля малко сурово месо на верандата.

— Ти иди да поговориш с тях, Джени — казах аз и се обърнах отново към телевизора.

Не знам защо бях така цинично настроен, но се чувствах точно така. Моята забележка накара Джени да млъкне за около половин секунда, след което тя се сети, че се шегувам. Посочи се с пръст и каза:

— Хвана се!

Знаех, че журналистите няма да си отидат, така че взех чашата си с кафе и се отправих към вратата. Навън бе прекрасна есенна утрин, температурата бе към шестнайсет градуса.

Листата на брястовете и кленовете шумоляха весело, а слънцето огряваше главите на телевизионните екипи и репортерите от вестниците, събрани на ливадата.

Лешоядите.

— Абсурдно и нелепо е да идвате тук — казах им аз и спокойно отпих от кафето си, докато оглеждах шумната тълпа. — Разбира се, че не съм убил детектив Патси Хамптън, нито съм натопил невинен човек.

После се завъртях на пети и се прибрах в къщата, без да отговоря на нито един от въпросите им.

Нана и децата се бяха скупчили точно зад вратата и слушаха какво става.

— Добре се справи — каза Нана и очите ѝ проблеснаха доволно.

Качих се горе и се облякох за работа.

— Тръгвайте за училище. Веднага! — извиках на Джени и Деймън. — Да получите само шестици. Не обръщайте внимание на суматохата наоколо.

— Добре, тате!

Поради позоваването на дипломатическия имунитет ние нямахме право да разпитваме Джефри Шейфър за убийството на детектив Хамптън или за каквото и да било. Чувствах се изключително потиснат. Бяхме заловили Невестулката, а не можехме да му направим нищо.

В участъка и мен ме чакаше разследване тази сутрин, така че знаех, че ще бъде дълъг и мъчителен ден. Разпитвах ме от Вътрешния отдел, от Градския съвет, както и Майк Кърси от прокуратурата.

Не обръщай внимание на суматохата наоколо — напомнях си постоянно, но ми бе трудно да следвам добрия съвет, който бях дал на децата си.

Към три часа се появи самият областен прокурор. Рон Коулман е висок, слаб мъж с атлетична физика. Работили сме заедно неведнъж, докато беше в прокуратурата. Винаги съм го смятал за съвестен, информиран, рационално и трезво мислещ човек. Никога не ми е правил впечатление на човек, който мисли прекалено много за политическата си кариера, така че бе истински шок, когато кметът Монро го назначи за областен прокурор. Но всъщност кметът Монро обича да шокира.

Коулман направи изявление.

— Господин Шейфър вече има адвокат и той е една от ярките звезди в нашата галактика. Шейфър е наел не кого да е, а Джулс Халпърн. Сигурно точно Халпърн е подхвърлил историята, че ти си заподозрян, което не отговаря на истината, доколкото знам.

Изгледах Коулман. Не можех да повярвам на ушите си.

— Доколкото знаеш? Какво означава това, Рон?

Областният прокурор сви рамене.

— Навярно Кати Фицгибън ще поеме случая от наша страна. Мисля, че тя е най-добра в съдебните дела. Ще сложим Линда Коул да ѝ помага, а може би и Стивън Апт. И двамата са много добри. Толкова от мен за днес.

Познавах и тримата прокурори, имаха добри репутации, особено Фицгибън. Бяха млади, но въпреки това неуморни и всеотдайни — точно като самия Коулман.

— Говориш, сякаш се готвиш за война, Рон.

Той кимна.

— Както казах, Джулс Халпърн е поел защитата на Шейфър. Той рядко губи. Всъщност не знам дали изобщо е губил голямо дело като това. Отхвърля всички случаи, за които не е сигурен, че ще спечели, Алекс.

Погледнах право в тъмните очи на Коулман.

— Имаме кръвта на Патси Хамптън по дрехите на убиеца. Имаме кръв в канала на тоалетната и се обзалагам, че ще открием отпечатъци от пръстите на Шейфър някъде в колата на Хамптън още днес. Може да намерим и закачалката, с която я е удушил. Рон?

— Да, Алекс. Знам какво ще кажеш. Знам какъв е въпросът ти. И питам същото.

— Шейфър има дипломатически имунитет. Тогава защо е наел Джулс Халпърн?

— Това е добър въпрос, който и двамата си задаваме. Подозирам, че Халпърн е нает, за да ни накара напълно да свалим обвиненията.

— Но ние разполагаме със съществени доказателства. Той се опитваше да измие кръвта на Патси Хамптън от себе си в банята. Има останали следи в мивката.

Коулман кимна и се облегна в креслото си.

— Не разбирам защо се намесва Джулс Халпърн. Но съм сигурен, че скоро ще научим.

— А аз се страхувам, че ще научим скоро — добавих аз.

Реших да изляза през задния вход на участъка тази вечер, в случай че пресата чака отпред, на Алабама Авеню. Когато пристъпих навън, един нисък плешив мъж в светлозелен костюм изскочи иззад съседния ъгъл.

— Така може някой да ви застреля — казах му аз. Шегувах се само наполовина.

— Риск на професията — изфъфли той. — Не убивайте пратеника, детектив Крос.

Усмихна се хитро и ми подаде бял плик.

— Алекс Крос, връчвам ви призовка. Приятен ден — допълни той със съскация си говор.

После се отдалечи също така крадешком, както се бе появил.

Отворих плика и набързо прочетох писмото. Изръмжах. Сега разбирах защо бе нает Джулс Халпърн и с какво трябваше да се справим.

Беше ми предявен граждански иск за „неправомерен арест“ и „оклеветяване на личността на полковник Джефри Шейфър“. Искът бе за петдесет милиона долара.

На следващата сутрин ме извикаха в офиса на правосъдния съвет на област Колумбия. Реших, че това не вещае нищо добро. Главният градски съветник — Джеймс Дауд, и Майк Кърси от прокуратурата вече се бяха настанили на червените кожени столове.

Също и главен детектив Питман, който изнасяше истинско представление от мястото си на първия ред.

— Искате да кажете, че след като Шейфър има дипломатически имунитет, той може да избегне криминално преследване и наказателно дело? А в същото време да предявява претенции за правата си в гражданско дело и да получи компенсации за неправомерен арест и оклеветяване?

Кърси кимна и издаде някакви звуци с езика и зъбите си.

— Да, сър, точно така. Нашите посланици и техните сътрудници се радват на същия имунитет в Англия и навсякъде другаде по света. Британците не биха вдигнали имунитета му, независимо колко голям политически натиск им окажем. Шейфър е герой от Фолклендската война. Твърди се, че е уважавана фигура в тайните служби, макар че напоследък е имал някои проблеми.

— Какви проблеми? — попитах аз.

— Не искат да ни кажат.

Питман продължаваше да напада адвокатите.

— Ами онзи клоун от балтийското посолство? Този, който помете кафенето на тротоара? Той беше съден.

Майк Кърси сви рамене.

— Той просто бе съвсем незначителен служител от маловажна страна, която можехме да си позволим да заплашваме. Не можем да направим това с Англия.

— Защо не, по дяволите? — намръщи се Питман и тупна с ръка по облегалката на стола си. — Англия вече нищо не струва.

Телефонът на бюрото на Дауд извънтя и той направи знак с ръка на останалите да запазят тишина.

— Това сигурно е Джулс Халпърн. Каза, че ще се обади в десет, а обикновено е точен. Ако е той, ще го включа на говорителя. Предполагам, че разговорът ще е не по-малко интересен от анален преглед с кактус.

Дауд вдигна слушалката и около трийсет секунди си разменя любезности с адвоката на Шейфър. После Халпърн го прекъсна.

— Мисля, че имаме съществени неща за обсъждане. Графикът ми за днес е много натоварен. Сигурен съм, че и вие сте доста зает, господин Дауд.

— Да, така че да говорим по същество — каза Дауд и вдигна дебелия си къдрав черен вежди. — Както знаете, полицията има гарантирано право да арестува всеки, ако разполага с вероятна причина. Гражданският ви иск е напълно безнадежден, господин адвокат.

Халпърн прекъсна Дауд.

— Не и ако този човек се представи от самото начало като защитен от дипломатически имунитет, както е направил клиентът ми. Полковник Шейфър е стоял на прага на апартамента на своя психотерапевт и е размахвал картата си на служител от британските тайни служби като знак стоп и с повтарял, че има имунитет.

Дауд въздъхна дълбоко.

— На панталона му е имало кръв, господин адвокат. Той е убиец, и то убиец на полицаи. Мисля, че не е необходимо да казвам нищо повече. По отношение на така нареченото оклеветяване полицията има също така правото да информира пресата, когато е извършено престъпление.

— И предполагам, че изявлението на главния детектив пред репортерите — и пред неколкостотин милиона зрители по света — не е клевета?

— Точно така, не е. Това е гарантирано право по отношение на публични фигури, какъвто е и вашият клиент.

— Моят клиент не е публична фигура, господин Дауд. Той никога не се е афиширал. Той е агент от разузнаването. Неговата професия, неговият живот дори зависят от способността му да остава незабелязан.

Главният съветник вече губеше търпение — навярно защото отговорите на Халпърн бяха така спокойни и бързи.

— Добре, господин Халпърн. Защо ни се обаждате?

Халпърн направи достатъчно дълга пауза, за да събуди любопитството на Дауд. После отново заговори.

— Моят клиент ме упълномощи да ви направя едно много необичайно предложение. Настоятелно го посъветвах да не го прави, но той държи на правото си да постъпи, както реши.

Дауд изглеждаше стреснат. Явно не бе очаквал каквито и да било предложения за сделка. Нито пък аз. Какво значеше всичко това?

— Продължете, господин Халпърн — каза Дауд. Очите му бяха широко отворени и напрегнато обхождаха лицата на всички в стаята. — Слушам ви.

— Обзалагам се, че ме слушате, както и уважаваните ви колеги.

Наведох се напред, за да чувам всяка дума.

Джулс Халпърн продължи с истинската причина за обаждането си.

— Моят клиент иска да получи гаранции, че срещу него няма да се заведаат никакви граждански иски.

Изпухтях. Халпърн искаше да се подсигури, че никой няма да заведе гражданско дело срещу клиента му след приключването на наказателното дело. Той помнеше, че О'Джей Симпсън бе оправдан в единия съд, но бе доведен до банкрут в другия.

— Невъзможно! — възкликна Дауд. — Няма никакъв начин това да стане. Никакъв начин.

— Слушайте ме. Има начин, иначе нямаше да повдигам въпроса. Ако се съгласите на това и ако и клиентът ми и аз се убедим, че едно наказателно дело няма да бъде протакано, моят клиент ще се откаже от дипломатическия си имунитет. Да, чухте ме правилно. Полковник Шейфър иска да докаже невинността си в съда. Всъщност той настоява за това.

Дауд клатеше невярващо глава. Също и Майк Кърси. В очите им блестеше удивление.

Никой от нас не вярваше на чутото от адвоката.

Джефри Шейфър искаше да отиде на съд.

**КНИГА ЧЕТВЪРТА
ПРОБИ И ГРЕШКИ**

78.

Завоевателя я наблюдаваше как работи на Хай стрийт в „Кенсингтън“ от почти шест седмици. Беше се вманиачил по нея. Тя бе жената от фантазиите му, неговата плячка. Знаеше всичко за нея. Чувстваше — знаеше, — че започва да действа като Шейфър. Постепенно всички започваха.

Момичето се казваше Норийн Ан и отдавна — преди три години, по-точно казано — бе пристигнала в Лондон от Корк, Ирландия, с очарователната мечта да стане фотомодел от световна величина.

Тогава бе седемнайсет годишна, почти метър и седемдесет и пет, слаба, руса и с лице, за което всички момчета и мъже в родния ѝ град ѝ бяха повтаряли, че е само за кориците на списанията и може би дори за киното.

Тогава какво правеше тук, на Хай стрийт, в един и половина през нощта? И тя се питаше това, докато се насилваше да се усмихва кокетно и от време на време да маха с ръка на мъжете, които я оглеждаха от бавно движещите се коли, които обикаляха Хай стрийт, „Девиър Гардънс“ и Екзибишън Роуд.

Бяха ѝ казали, че е красива, но не достатъчно красива за кориците на британските и американските списания и не достатъчно подходяща и стилна някой да я хареса за жена или за гадже.

Е, тя все пак имаше план и мислеше, че е достатъчно добър. Откакто бе започнала да работи на улицата, Норийн Ан бе спестила почти две хиляди лири. Пресмяташе, че ѝ трябват още около три хиляди и после може да се върне в Ирландия. Там щеше да отвори малък козметичен салон, защото знаеше тайните на красотата и бе наясно за какво си мечтаят хората.

Така че — ето ме междувременно тук, пред хотел „Кенсингтън Палас“ — мислеше си тя. — Със замръзнал задник.

— Извинете, госпожице — чу тя и се обърна стреснато.

Не бе чула никой да се приближава.

— Забелязах, че стоите тук. Вие сте изключително красива. Но разбира се, и сама знаете това, нали?

Норийн Ан почувства облекчение в мига, щом видя кой й говори. Този нямаше да я нарани, не би могъл дори и да искаше. Тя би могла да го нарани, ако се наложеше.

Мъжът бе стар, към шейсет-седемдесет годишен. Бе неприлично дебел и седеше в инвалидна количка.

Така че тя тръгна с него — със Завоевателя.

Всичко бе част от *играта*.

79.

Американците му бяха обещали бърз процес и глупаците наистина го направиха.

Пет месеца бяха изминали от убийството на детектив Патси Хамптън. Алекс Крос сновеше до Бермудите и обратно, но все още нямаше никаква представа къде е Кристин.

Шейфър бе пуснат под гаранция, но с доста ограничена свобода. Не бе играл играта нито веднъж след убийството на Хамптън. Играта на всички игри бе временно спряна и това го побъркваше.

Сега Шейфър седеше в черния си ягуар на паркинга точно под съда и се чувстваше изпълнен с надежда. Нямаше търпение да се изправи в съда като обвиняем за жестоко предумишлено убийство. Правилата на играта бяха установени и той оценяваше това.

Още пазеше живи спомени от съдебното изслушване за даване ход на делото преди няколко седмици. Беше се насладил на всяка минута от него. Предварителното изслушване бе преди избора на съдебни заседатели и целеше да определи кои доказателства могат да се представят пред съда. Проведе се в просторния кабинет на съдия Майкъл Феско. Съдията определяше правилата, така че в известен смисъл той бе господарят на играта. Колко великолепно, колко очарователно.

Адвокатът на Шейфър, Джулс Халпърн, твърдеше, че Шейфър е бил на терапевтичен сеанс при доктор Касади и следователно е имал право на уединение.

— Това уединение е било нарушено. Първо, доктор Касади е отказала да пусне детектив Крос и другите полицаи да влязат. Второ, полковник Шейфър е показал служебната си карта на детектива. Тя е доказвала, че той работи в британското посолство и че има дипломатически имунитет. Крос въпреки това е нахълтал в офиса на доктор Касади. Следователно всяко намерено доказателство — ако изобщо е било намерено — е резултат от незаконно обискиране.

Съдия Феско обмисля решението си през останалата част от деня и го съобщи на следващата сутрин.

— Докато слушах и двете страни, ми се стори, че въпросите са съвсем ясни и изобщо не са необичайни за дело за убийство. Господин Шейфър наистина има дипломатически имунитет. Обаче според мен детектив Крос е действал по разумен и законен начин, когато е отишъл в апартамента на доктор Касади. Той е подозирал, че там се намира извършителят на тежко престъпление. Доктор Касади е отворила вратата и е дала възможност на детектив Крос добре да види дрехите на господин Шейфър. Полковник Шейфър е настоявал през цялото време, че неговият дипломатически имунитет отхвърля правото на детектив Крос да влезе в апартамента. Следователно ще позволя на обвинението да използва като веществени доказателства дрехите, които полковник Шейфър е носел в нощта на убийството, както и кръвта от килима пред апартамента. Обвинението може да използва и всички улики, открити в гаража, както в колата на детектив Хамптън, така и в колата на полковник Шейфър — продължи съдия Феско и това бе същината на неговото решение. — Обаче няма да позволя да бъдат използвани доказателствата, открити, след като детектив Крос е влязъл в апартамента въпреки заявените възражения на полковник Шейфър и доктор Касади. Всички доказателства, открити при първия и последвалите обиски, се отхвърлят и не могат да бъдат представени на процеса.

Обвинението бе предупредено да не споменава по никакъв начин по време на процеса и което и да е от другите убийства, за които се подозираше, че са извършени от Шейфър във Вашингтон. Съдебните заседатели трябваше да разберат, че процесът срещу Шейфър е единствено за убийството на старши детектив Патси Хамптън. И обвинението, и защитата заявиха, че решението от изслушването е победа за тях.

На сутринта на първия ден каменните стъпала пред съда бяха задръстени от шумна необуздана тълпа. „Поддръжниците“ на Шейфър носеха значки с неговото име и размахваха британското знаме. Тези възхитителни глупаци го накараха да се усмихне и да вдигне високо ръце в знак на победа. Невероятно му харесваше да бъде герой.

Какъв велик момент! Вярно, че възбудата му отчасти се дължеше на няколко подобрани хапчета.

И двете страни си предсказваха смазваща победа. Адвокатите са такива дърдорковци.

Пресата бе определила възмутителния фарс като „процеса на десетилетието“. Вниманието на медиите, очаквано и ритуалистично, все пак го вълнуваше. Шейфър го изживяваше вътрешно като възхвала и ласкателство. Които той заслужаваше.

Съзнателно се представи в целия си блясък; искаше да направи впечатление — на целия свят. Носеше елегантен, шит по поръчка сив костюм, раирана риза и скъпи черни обувки. Само в първите няколко минути го снимаха стотици пъти.

Влезе в сградата на съда като в сън. Най-възхитителното от всичко бе, че той можеше да загуби всичко.

Съдебна зала 4 бе на третия етаж. Тя бе най-голямата в сградата. Имаше галерия, в която се събираха около сто и четирийсет зрители. После идваше мястото, където бяха масите на защитата и обвинението. След това подиумът на съдията, който заемаше около четвърт от залата.

Процесът започна в десет сутринта и за Шейфър изглеждаше като истинска суматоха. Обвинението се водеше от помощник областния прокурор Катрин Мари Фицгибън.

Шейфър вече копнееше да я убие и се чудеше дали ще му се удаде такъв шанс. Искаше да закачи скалпа на госпожа Фицгибън на колана си.

Тя бе едва на трийсет и шест, ирландска католичка, неомъжена, сексапилна въпреки строгото си излъчване, отдадена на възвишените идеали като много други нейни сънародници. Предпочиташе тъмносини или сиви костюми от „Ан Тейлър“ и носеше едно вездесъщо миниатюрно златно кръстче на златна верижка. Беше известна във вашингтонската правна общност като Кралицата на драмите. Имаше навик да разказва мелодраматично зловещи подробности, с цел да събужда съчувствието на съдебните заседатели.

Достоен съперник наистина. И достойна плячка.

Шейфър седеше на масата на защитата, но мозъкът му гореше. Прочутият му адвокат Джулс Халпърн най-после заговори и Шейфър чу собственото си име. Това привлече интереса му. Той бе звездата тук, нали?

Джулс Халпърн беше малко над метър и шейсет, но бе много внушителна фигура в съдебната зала. Косата му бе боядисана в

гарвановочерно и плътно зализана назад. Костюмът му бе шит при британски шивач, точно като костюма на Шейфър.

Шейфър си помисли, навярно доста сурово: *облича се като британец, мисли като евреин.*

Зад Халпърн седеше дъщеря му, Джейн, която бе втори адвокат по делото. Тя бе висока и слаба, но имаше черната коса на баща си и гърбавия му нос.

Джулс Халпърн определено имаше силен глас за такъв крехък и дребен човек.

— Моят клиент, Джефри Шейфър, е любящ съпруг. Той е и много добър баща и е бил на детското парти по случай рождения ден на двете си дъщери половин час преди убийството на детектив Патриша Хамптън. Полковник Шейфър, както ще научите, е уважаван и награждаван член на британската разузнавателна общност. Той е и бивш войник с отлично досие от армията. Полковник Шейфър очевидно е бил набеден за извършител на това убийство, защото вашингтонската полиция се е нуждаела отчаяно разследването на това ужасно престъпление да бъде приключено бързо. Аз ще ви докажа това и вие ще се убедите извън всякакво съмнение. Господин Шейфър е бил набеден, защото един конкретен детектив от отдел „Убийства“ в дадения момент е преживявал тежка лична трагедия и е загубил контрол над ситуацията. Накрая — и това е най-същественото нещо, което искам да запомните — полковник Шейфър дойде тук по свое желание. Той не е тук, защото е длъжен, той има дипломатически имунитет. Джефри Шейфър е тук, за да изчисти доброто си име.

Шейфър едва не се изправи в съдебната зала, за да изръкопляска бурно.

80.

Нарочно и навярно разумно пропуснах първия ден, после втория и третия от цирка в съдебната зала. Не исках да се срещам с пресата от цял свят, нито с обществеността; освен когато се налагаше. Чувствах се, сякаш и мен съдеха.

Процесът бе срещу един хладнокръвен убиец, но за мен разследването продължаваше по-трескаво от всякога. Все още трябваше да реша случаите с убитите жени в „Саутийст“ и изчезването на Кристин, ако успеях да открия нови следи. Исках да направя всичко възможно, за да съм сигурен, че Шейфър няма да си тръгне от съдебната зала като свободен човек, и най-важното — отчаяно исках най-после да науча истината за изчезването на Кристин. Трябваше да я науча. Най-много се ядосвах, че заради дипломатическите глупости изобщо не бях имал възможност да разпитам Шейфър. Бих дал всичко за няколко часа с него.

Превърнах южната част на тавана ни във военна зона. Там и без това има предостатъчно неизползвано пространство. Преместих една стара махагонова маса от сенчестия ъгъл. Поправих стария вентилатор на прозореца и таванът стана почти поносим през повечето време — особено рано сутрин и късно вечер, когато успявах да свърша най-много работа там, горе — в моята отшелническа килия.

Поставих лаптопа си на масата и закачих карти с различни цветове по стените, за да може най-важната информация по случая да е постоянно пред очите ми. В няколко издути и деформирани картонени кутии бях събрал всички данни, всяка дреболия, свързана с отвличането на Кристин, и всичко, което бях намерил за убитите жени в „Саутийст“.

Убийствата представляваха влудяващ пъзел, създаден в течение на няколко години, и нямаше да бъде никак лесно този пъзел да бъде подреден. Опитвах се да играя сложна игра срещу ловък противник, без да зная правилата на играта или как точно се играе. Това бе несправедливото преимущество на Шейфър.

Бях намерил някои полезни бележки сред записките на Патси Хамптън и те ме отведоха при един тийнейджър на име Майкъл Ормсън, който бе разговарял в чатрум с Шейфър за *Четиримата конници*. Продължих да работя в тясно сътрудничество с Чък Хъфстедлър от ФБР Чък се чувстваше виновен, че бе подал на Патси първоначалната информация; особено след като аз пръв се бях свързал с него. Възползвах се от угризенията му.

И ФБР и Интерпол провеждаха активно търсене на играта в Интернет. Аз самият бях посетил безброй чатрумове, но не бях попаднал на никого, освен малкия Ормсън, който да бе чувал за тайнствената игра. Само защото Шейфър бе рискувал да влезе в онзи чатрум, бе разкрит. Запитах се какви други рискове е поемал.

След ареста на Шейфър във „Фарагът“ ние все пак претърсихме ягуара му, а аз прекарах почти час в дома му — преди адвокатите му да научат за присъствието ми там. Говорих с жена му Люси и сина му Робърт, които потвърдиха, че той играел някаква игра, наречена *Четиримата конници*. Играел я от седем или осем години.

Нито жена му, нито синът му познаваха някого от другите играчи и не знаеха нищо за тях. Те не вярваха, че Джефри Шейфър е извършил нещо лошо.

Синът определи баща си като справедлив и праволинеен, а Люси Шейфър нарече съпруга си добър човек и изглеждаше убедена в това.

Открих списания за ролеви игри, както и десетки зарчета в кабинета на Шейфър, но никакви други веществени доказателства, свързани с играта. Бе предпазлив. Прикриваше следите си добре. Та той бе от разузнаването, в края на краищата. Не можех да си представя, че хвърля зарове, за да избира жертвите си, но навярно това можеше да обясни различията в модела на убийствата.

Адвокатът му Джулс Халпърн се оплакваше шумно и многословно от нахлуването в дома на Шейфър и ако бях открил някакви полезни улики, сигурно нямаше да ни позволят да ги представим в съда. За нещастие няхах достатъчно време, а и Шейфър бе прекалено хитър, за да държи нещо инкриминиращо в дома си. Той бе направил една голяма грешка; нямаше вероятност да допусне втора. Дали?

Понякога, много късно вечер, докато работех на тавана, спирах за малко и си спомнях Кристин. Спомените бяха болезнени и тъжни,

но някак ме успокояваха. Започнах да очаквам с нетърпение тези моменти, когато можех да се отдам на мислите си за Кристин, без да ме прекъсват или смуцават. Някои вечери слизах при пианото на верандата и свирех песните, които и двамата обичахме — „Незабравима“, „Лунна светлина“, „Чудесно е“. Все още си спомнях как изглеждаше тя, особено когато ходех на гости в дома ѝ — избелели дънки, боси крака, тениска или може би любимия ѝ жълт пуловер, шнолата, забодена в косата ѝ, която винаги ухаеше на шампоан.

Не изпитвах самосъжаление, но просто не можех да не се чувствам нещастен и потиснат. Бях стигнал до задънена улица и не знаех изобщо какво се бе случило с Кристин. Не можех да я прежаля.

Това ме парализираше, съсипваше ме, караше ме да се чувствам толкова тъжен и празен. Знаех, че трябва да продължа напред с живота си, но не можех да го направя. Трябваша ми отговори, поне някои.

Случилото се с Кристин част от играта ли бе?

Продължавах да се чудя. Бях погълнат изцяло от тази игра.

И аз ли съм част от нея?

Вярвах, че е така. В известен смисъл се надявах същото да важи и за Кристин. Само така можех да се надявам, че тя е още жива.

81.

Така че се оказах играч в една абсолютно странна игра, която бе обсебваща, макар и по съвсем пагубен начин. Започнах да измислям свои правила. Въведох нови играчи. Аз бях в тази игра, за да победея.

Чък Хъфстедлър от ФБР продължи да ми помага. Колкото повече говорех с него, толкова повече осъзнавах, че е бил влюбен в детектив Хамптън. Неговата загуба и моята с Кристин ни обединяваше.

Късно в петък вечер се качих на тавана, след като с Деймън, Джени, Нана и котката Роузи гледахме „Маската на Зоро“. Трябваше да проверя още някои факти, преди да си легна.

Включих компютъра и влязох в Интернет. Чух познатото съобщение: „Имате поща“. След онази нощ на Бермудите тези думи винаги ме плашеха ужасно, побиваха ме тръпки от главата до петите.

Санди Грийнбърг от Интерпол бе отговорила на един от моите имейли. Дватамата с нея бяхме работили по случая с господин Смит и се бяхме сприятелили. Бях я помолил да провери няколко неща.

Обади ми се тази вечер, Алекс, независимо от часа.
Може би досадната ти упоритост е възнаградена.
Исклучително важно е да ми се обадиш.

Санди.

Обадих се на Санди в Европа и тя вдигна на второто позвъняване.

— Алекс, мисля, че намерихме единия от тях. Твоята шантова идея даде резултат. Шейфър е играел играта с поне един от старите си приятели от МИБ. Точно попадение.

— Сигурна ли си, че това е един от играчите? — попитах я.

— Определено — отвърна тя. — В момента седя и гледам копие на *Четиримата конници* на Дюрер на компютъра си. Както знаеш, конниците са Завоевателя, Глада, Войната и Смъртта. Каква зловеца групичка. Както и да е, направих това, което ме помоли. Говорих с

някои познати от МИБ, които установиха, че Шейфър и този човек редовно поддържат връзка по Интернет. Получих всичките ти бележки, много са добри. Не мога да си представя как си успял да отгатнеш толкова много. Явно и твоята фантазия е развинтена.

— Благодаря — казах аз.

Оставих Санди да побъбри още няколко минути. Преди известно време бях разбрал, че тя е доста самотна и въпреки невъзмутимия си и отракан вид всъщност копнее за компания.

— Името, което този човек използва в играта, е Завоевателя. Живее в Доркинг, Съри, в Англия — допълни Санди. — Казва се Оливър Хайсмит и се е пенсионирал от МИБ. Алекс, той е ръководел няколко агенти в Азия по времето, когато Шейфър е бил там. Шейфър му е бил подчинен. Тук е осем сутринта. Защо не се обадиш на копелето? — предложи Санди. — Или му прати имейл. Имам адреса му, Алекс.

Започнах да си мисля за другите играчи от играта *Четиримата конници*. Наистина ли бяха четирима, или това бе само името на играта? Кои бяха те? Как всъщност се играеше играта? Всички те или изобщо някой от тях изживяваше ли фантазиите си в истинския живот?

Съобщението ми до Завоевателя бе просто и директно, но не прекалено заплашително. Поне се надявах да е така. Не виждах как ще устои да не ми отговори.

Скъпи господин Хайсмит,

Аз съм детектив от отдел „Убийства“ на полицията във Вашингтон. Търся информация за полковник Джефри Шейфър, свързана с „Четиримата конници“. Научих, че Шейфър е работил под ваше ръководство в Азия. Всяка минута е ценна. Нуждая се от помощта ви. Моля, свържете се с детектив Алекс Крос.

82.

За моя изненада отговорът дойде почти незабавно. Оливър Хайсмит — Завоевателя, явно е бил на линия, когато имейлът ми бе пристигнал.

Детектив Крос, слушал съм много за вас, тъй като течащият процес за убийство е доста голяма история в Англия и в останалата част на Европа, в интерес на истината. Познавам Дж. Ш. от десетина години, дори повече. Той наистина работи за кратко под мое ръководство. По-скоро ми е познат, отколкото близък приятел, така че не съм в състояние да преценя дали е виновен, или невинен. Разбира се, надявам се да е второто.

Сега на вашия въпрос — за „Четиримата конници“. Играта — и това е игра, в която се описват фантазии, детектив Крос, — е изключително необичайна, тъй като всеки от играчите поема ролята на господар на играта. Това означава, че всеки от нас контролира съдбата си, собствената си история. Историята на Дж. Ш. е още по-дръзка и необичайна. Героят му — Ездачът на светлия кон — Смъртта — е дълбоко покварен. Човек дори би казал, че е зъл. Героят му е нещо като човека, когото съдят на процеса във Вашингтон или поне така ми се струва.

Все пак, трябва да направя някои важни забележки. Фантазиите за убийства, описвани в нашата игра, винаги се появяваха след репортажите за убийства във вестниците. Повярвайте ми, ние внимателно и задълбочено го проверихме, след като научихме за обвинението срещу Дж. Ш. За това бе информиран инспектор Джоунс от Службата за сигурност в Лондон, така че съм изненадан, че тази информация не е стигнала до вас. От службата идваха да ме разпитват във връзка с Дж. Ш. и си тръгнаха напълно

удовлетворени според мен, тъй като не се върнаха втори път.

Също така другите играчи — които също са били проверени от Службата за сигурност — са представени като положителни герои в играта. И както казах, колкото и въздействаща да е, тя е само игра. Между другото, знаете ли, че според някои учени има пети конник? Възможно ли е това да сте вие, доктор Крос?

За ваша информация — човекът, от когото можете да научите повече в Службата за сигурност, е господин Андрю Джоунс. Вярвам, че той ще потвърди истинността на изявлението ми. Ако искате да продължите разговора, направете го на собствен риск. Аз съм на шейсет и седем години, пенсионирах се от разузнаването (както обичам да казвам) и съм доста известен бърборко. Желая ви много успех в търсенето на истината и справедливостта. На мен самия това преследване ми липсва.

Завоевателя.

Прочетох писмото, после още веднъж. *Много успех в търсенето?* Този израз наистина ли бе така двусмислен, както звучеше?

И аз бях ли вече играч? Петият конник?

83.

Ходех в съда всеки ден от следващата седмица и като доста други хора се пристрастих към процеса. Джулс Халпърн бе най-впечатляващият оратор, когото бях виждал в съдебната зала, но Катрин Фицгибън бе не по-малко убедителна. Присъдата щеше да зависи от това на кого ще повярват съдебните заседатели. Беше като театър, като игра. Спомних си, че като дете редовно гледах един съдебен сериал с Нана, който се наричаше „Защитниците“. Всяка серия започваше с дълбокия глас на разказвача, който казваше нещо от рода на „Американската съдебна система съвсем не е съвършена, но тя все пак е най-добрата съдебна система в света.“

Това може би беше вярно, но докато седях в съдебната зала във Вашингтон, не можех да избягам от мисълта, че процесът, съдията, съдебните заседатели, адвокатите и всички правила бяха просто още една сложна игра и че Джефри Шейфър вече набелязва следващата си жертва, че се наслаждава на всеки ход, който обвинението прави срещу него.

Той все още контролираше играта. Все още бе неин господар. Той го знаеше и аз също го знаех.

Гледах как Джулс Халпърн провежда разпити, целящи да създадат впечатлението, че неговият чудовищен клиент психопат е невинен като новороден младенец. Всъщност по време на дългите кръстосани разпити човек лесно можеше да се унесе в дрямка. Аз обаче не пропуснах нищо, тъй като всички важни неща се повтаряха отново и отново, до втръсване.

— Алекс Крос...

Чух да споменават името ми и съсредоточих отново вниманието си върху Джулс Халпърн. Той извади една уголемена снимка, която се бе появила в „Поуст“ в деня след убийството. Снимката бе направена от един от обитателите на „Фарагът“ и бе продадена на вестника.

Халпърн се наведе към свидетеля, мъж на име Кармин Лопес, нощен портиер в сградата, където бе убита Патси Хамптън.

— Господин Лопес, показвам ви вещественно доказателство на защитата, снимка на моя клиент и детектив Алекс Крос. Направена е в коридора на десетия етаж след откриването на трупа на детектив Хамптън.

Увеличението на снимката бе достатъчно голямо, така че и аз виждах повечето подробности от мястото си на четвъртия ред. Снимката ме бе шокирала още първия път, когато я видях.

На нея Джефри Шейфър изглеждаше, сякаш току-що е слязъл от страниците на списание за мъжка мода. В сравнение с него моите дрехи бяха намачкани и мръсни. Аз току-що бях изминал лудия маратон от зоопарка и бях огледал тялото на бедната Патси в гаража. Юмруците ми бяха стиснати здраво и аз сякаш ръмжах гневно срещу Шейфър. Снимките умеят да лъжат. Знаем това. Фотографията ме представяше в много неприятна светлина и аз се опасявах, че може да повлияе на съдебните заседатели.

— Тази снимка правдиво ли представя как изглеждаха двамата мъже в десет и половина онази вечер? — попита Халпърн портиера.

— Да, сър. Съвсем правдиво. Точно така ги помня.

Джулс Халпърн кимна, сякаш чуваше тази жизненоважна информация за пръв път.

— Сега бихте ли описали със свои думи как изглеждаше детектив Крос в онази вечер?

Портиерът се поколеба и сякаш малко се обърка от въпроса. Вече ми беше ясно накъде бие Халпърн.

— Той мръсен ли беше? — подсказа Хамптън, като зададе най-простия възможен въпрос.

— Тъ, мръсен... да. Много.

— Беше ли потен? — попита адвокатът.

— Потен... да. Всички бяхме потни. Сигурно, защото бяхме долу, в гаража. Беше много гореща вечер.

— Носът му течеше ли?

— Да, сър.

— Дрехите на детектив Крос бяха ли раздрани, господин Лопес?

— Да, раздрани и мръсни.

Джулс Халпърн погледна съдебните заседатели, после отново свидетеля.

— Имаше ли кръв по дрехите на детектив Крос?

— Да... със сигурност. Точно това забелязах отначало, кръвта.

— Имаше ли кръв някъде другаде, господин Лопес?

— По ръцете му. Веднага се виждаше. Аз поне я видях.

— А господин Шейфър, как изглеждаше той?

— Беше чист, изобщо не бе измачкан. Изглеждаше съвсем спокоен.

— Видяхте ли кръв по господин Шейфър?

— Не, сър, никаква кръв.

Халпърн кимна, после се обърна към съдебните заседатели.

— Господин Лопес, кой от двамата мъже повече приличаше на човек, който току-що е извършил убийство?

— Детектив Крос — отвърна портиерът без колебание.

— Възразявам! — извика областният прокурор, но вредата вече бе нанесена.

84.

Същия следобед защитата бе насрочила да призове като свидетел главен детектив Джордж Питман. Помощник областният прокурор Катрин Фицгибън знаеше, че Питман бе в списъка на свидетелите, и ме повика да се срещнем на обяд.

— Ако имаш апетит в очакване на показанията на Питман — добави тя.

Катрин бе умна и много задълбочена. Тя бе изпратила в затвора почти толкова лоши хора, колкото Джулс Халпърн бе успял да освободи. Седнахме да хапнем сандвичи в една индийска закувалня недалеч от съда. И двамата не очаквахме с добри чувства появата на Питман. Защитата се опитваше да съсипе моята репутация като детектив и това не бе приятна гледка, особено, при положение че трябваше да я наблюдавам безучастен.

Катрин отхапа от огромния си сандвич и изцапа пръстите си с горчица. Усмихна се.

— Цапа, ама е вкусно. Вие с Питман наистина сте на нож, а? Мразите се един друг до дън душа?

— Определено не се харесваме и чувствата са взаимни — казах ѝ аз. — Той се опита да ме прецака няколко пъти. Мисли си, че съм заплаха за кариерата му.

Катрин продължаваше да се бори със сандвича си.

— Хм, това не е лоша идея. Ти по-добър главен детектив ли ще бъдеш?

— Не бих се заел, даже и да ме изберат. Хич не ме бива да играя на политически пинг-понг в някакъв кабинет.

Катрин се засмя. Тя е от хората, които виждат по нещо смешно почти във всяка ситуация.

— Това е страотно, Алекс. Защитата призовава главния детектив като един от своите шибани свидетели. Той е посочен като враждебно настроен към подсъдимия, но не вярвам, да е така.

Катрин и аз доядохме сандвичите си.

— Е, да видим какви изненади ни е подготвил господин Халпърн за днес — каза тя.

В началото на следобедното заседание Джулс Халпърн внимателно и подробно изясни биографията на Питман, която прозвуча доста впечатляващо, изречена така абстрактно. Завършил колежа „Джордж Вашингтон“, после право в Америкън Юнивърсити, от двайсет и четири години на служба в полицията, с медали за храброст и почетни грамоти от трима различни кметове.

— Главен детектив Питман, как бихте описали репутацията на детектив Крос в полицията? — попита Халпърн.

Аз се присвих на мястото си. Усетих как сбърчих вежди и присвих очи. *Започва се*, казах си.

— Детектив Крос е работил по някои много значими разследвания, приключени успешно от отдела — каза той без повече обяснения. Не беше точно похвала, но не бе и нападка.

Халпърн кимна сериозно.

— Какво се е променило в работата му напоследък, ако сте забелязали такова нещо?

Питман погледна към мен, после отговори:

— Една жена, с която той излизаше, изчезна по време на пътуването им до Бермудите. Оттогава той е разсеян и дистанциран, гневи се лесно, не е на себе си.

Изведнъж ми се прииска да стана и да кажа и аз нещо. Питман изобщо не знаеше нищо за Кристин и мен.

— Главен детектив Питман, бил ли е детектив Крос заподозрян за изчезването на приятелката си, госпожа Кристин Джонсън?

Питман кимна.

— Това е стандартна полицейска процедура. Сигурен съм, че е бил разпитван.

— Но поведението му в службата се промени след нейното изчезване?

— Да. Способността му да се концентрира вече не е същата. Отсъства от работа. Всичко е документирано.

— Помолихте ли детектив Крос да потърси професионална помощ?

— Да.

— Вие самият ли го помолихте?

— Да. Двамата работим заедно от години. Той бе под напрежение.

— Той е бил под голямо напрежение? Може ли да се определи така?

— Да. Не е приключил нито един случай напоследък.

Халпърн кимна.

— Няколко седмици преди убийството на Хамптън вие сте отстранили временно от работа няколко детективи, с които той е приятел?

Питман доби сериозен вид.

— За съжаление се наложи.

— Защо отстранихте детективите?

— Те разследваха случаи извън компетенцията на участъка.

— Справедливо ли е да се каже, че са налагали свои правила, че са действали като някаква отделна организация, целяща да раздава справедливост?

Катрин Фицгибън скочи на крака и възрази, но съдия Феско позволи въпроса.

Питман отговори:

— Не съм сигурен. Това е силно казано. Но те работеха без достатъчен контрол. Този случай още се разследва.

— Беше ли детектив Крос част от групата, която налагаше свои правила, за да разследва случаи на убийства?

— Не съм сигурен. Но говорих с него по този въпрос. Не вярвах, че ще понесе да бъде отстранен от служба. Предупредих го и оставих нещата така. Не е трябвало.

— Нямам повече въпроси.

Има си хас — помислих си аз.

85.

Когато си тръгна от съдебната зала онази вечер, Шейфър бе на седмото небе. Чувстваше, че печели играта. Бе ужасно превъзбуден и това му харесваше и го измъчваше в същото време. Паркира колата си в тъмния гараж под блока на Бу Касади. Повечето хора с маниакални пристъпи не осъзнават, че проявяват характерни признаци по време на тези пристъпи, но Шейфър ги усещаше. Необузданите върхове и спадове не идваха от нищото, те се натрупваха постепенно.

Оценяваше иронията и опасността, че се е върнал в сградата. На местопрестъплението и така нататък. Искаше му се да отиде в „Саутийст“ тази вечер, но бе прекалено рисковано. Не можеше да тръгне на лов за жертви. Не и сега. Беше си наумил нещо друго: следващите няколко хода от играта.

Бе необичайно, макар и не нечувано, обвиняемият в процес за предумишлено убийство да се разхожда свободно по улиците, но това бе едно от условията, които бе поставил, преди да се откаже от имунитета си. Какъв избор оставаше на прокуратурата? Никакъв. Ако не се бяха съгласили, нямаше изобщо да се стигне до дело.

Шейфър влезе в асансьора заедно с един от обитателите на сградата, когото бе виждал няколко пъти, и се качи до етаж на Бу. Позвъни на вратата. Изчака. Чу стъпки по паркета вътре. Започваше действие първо от представлението тази вечер.

Знаеше, че тя го наблюдава през шпионката, точно както той бе наблюдавал Алекс Крос в нощта, когато Патси Хамптън получи каквото си заслужаваше. Беше се виждал с Бу няколко пъти, след като го освободиха от ареста, после я бе отрязал.

Когато спря да се вижда с нея, тя превъртя. Започна да му се обажда на работа, после и вкъщи, постоянно звънеше и на телефона в колата му, така че той се принуди да промени проклетия номер. Тя определено му напомняше за ненормалната героиня на Глен Клоуз от филма „Фатално привличане“.

Чудеше се дали още има власт над нея. Бе сравнително умна жена и това бе същината на проблема ѝ. Мислеше прекалено много,

обмисляше всичко по два пъти, по три пъти. Повечето мъже, особено тъпите американци, не си падаха по това, от което Бу се вбесяваше още повече.

Шейфър притисна лице към вратата, почувства хладното дърво с бузата си. Започна представлението.

— Страхувах се да те видя, Бу. Не знаеш какво ми беше. Едно подхлъзване, едно нещо, което да използват срещу мен, и с мен е свършено. А още по-лошото е, че аз всъщност съм невинен. Знаеш, че говорих с теб през цялото време, докато пътувах от вкъщи до тук онази вечер. Знаеш, че не съм убил детективката. Елизабет? Бу? Моля те, кажи нещо. Поне ме наругай. Излей гнева си... докторе?

Не се чу отговор. Това доста му хареса. Накара го да я уважава повече. Какво толкова, тя бе по-прецакана от самия него.

— Знаеш много добре какво е състоянието ми. Само ти разбираш кризите ми. Нуждая се от теб, Бу. Знаеш, че съм маниакалнодепресивен, биполярен, както и вие, психиатрите, да наричат състоянието ми. Бу?

После Шейфър се разплака, което едва не го накара да се разсмее. Ридаеше шумно и сърцераздирателно. Приведе се и хвана главата си в ръце. Знаеше, че е много по-добър актьор от доста от скъпо платените некадърници, които виждаше във филмите.

Вратата на апартамента бавно се отвори.

— Ооо — прошепна тя. — Бедничкият Джеф страда? Какъв срам.

Каква кучка — помисли си той, но трябваше да говори с нея.

Тя щеше да свидетелства на процеса утре. Той имаше нужда от нея точно тази вечер и имаше нужда от помощта ѝ в съдебната зала.

— Здравей, Бу — прошепна той.

Действие второ от представлението.

Тя го изгледа с огромните си тъмнокафяви очи, които приличаха на кехлибарените бижута, които си купуваше от луксозните магазини. Беше отслабнала и така му се стори по-секси, по-отчаяна. Беше облечена с тъмносини шорти и елегантна розова копринена тениска — а на лицето ѝ ясно се четеше болката и обидата ѝ.

— Нарани ме така, както никой преди не го е правил — прошепна тя.

Той се овладя и продължи с представлението си, което определено си заслужаваше награда за актьорско майсторство.

— Боря се за живота си. Кълна се, мисля си постоянно дали да не се самоубия. Не чу ли какво казах? Освен това да не би да искаш пак снимката ти да излезе във всички жълти вестници? Не разбираш ли? За това стоях настрана от теб.

Тя се засмя горчиво и надменно.

— Това все едно ще се случи, когато се явя да свидетелствам в съда. Фотографите ще ме следват на всяка крачка.

Шейфър затвори очи.

— Е, това ще бъде твоят шанс да ми отмъстиш, скъпа.

Тя поклати глава и се намръщи.

— Знаеш, че не бих го направила. О, Джеф, защо поне не се обади? Такова копеле си!

Шейфър сведе глава като разкайващ се пакостник.

— Знаеш колко бях близо до ръба, преди всичко това да се случи. Сега е по-лошо. Няма очакваш да действам като отговорен възрастен човек?

Тя се усмихна горчиво. Шейфър видя една книга на масичката в хола: „Човекът и неговите знаци“, Карл Юнг. Колко подходящо за случая.

— Не, предполагам, че не съм очаквала това, Джеф. Какво искаш сега? Лекарства ли?

— Искам теб. Искам да те прегърна, Бу. Само това.

Тази вечер тя му даде всичко, което той искаше. Любиха се като животни върху сивото велурено канапе, на което тя настаняваше клиентите си, после върху люлеещия се стол, където тя сядаше по време на сеансите. Той овладя тялото ѝ — и душата ѝ.

После тя му даде и хапчета — антидепресанти, болкоуспокояващи, почти всичките мостри, които имаше. Бу все още се снабдяваше с мостри на лекарства от бившия си съпруг, психиатъра. Шейфър не знаеше какви точно са отношенията между тях и честно казано, не се интересуваеше. Още в апартамента ѝ нагълта няколко хапчета либриум и си би викодин.

После отново чука Бу и двамата бяха голи, потни и полудели върху кухненския плот.

Тръгна си от апартамента ѝ към единайсет. Осъзна, че се чувства по-зле, отколкото, когато дойде. Но знаеше какво ще направи. Знаеше го още преди да отиде у Бу. Това щеше да взриви малките им мозъчета. На всички. На пресата. На съдебните заседатели.

Сега идваше трето действие.

Малко след полунощ получих спешно обаждане, което направи ме побърка. Само след минути вече карах старото порше с почти сто и петдесет километра в час по „Рок Клийк Паркуей“, а сирената виеше срещу нощта, а може би срещу Джефри Шейфър.

Пристигнах в „Калорама“ в 12:25. Линейки, патрулни коли, телевизионни фургони бяха паркирани по цялата улица.

Неколцина от съседите на Шейфър бяха станали и излезли от големите си скъпи къщи, за да видят кошмарната сцена. Не можеха да повярват, че това става в техния луксозен и защитен квартал.

Бръмченето и звуците на няколко полицейски радиостанции изпълваха нощния въздух. В небето вече обикаляше един новинарски хеликоптер. Пристигна камион с надпис „Си Ен Ен“ и паркира точно зад мен.

Видях детектив Малкълм Ейнсли на моравата пред къщата и отидох при него. Познавахме се от други разследвания и от няколко партита, на които се бяхме срещали. Внезапно се отвори входната врата на къщата на Шейфър.

Изнесоха носилка. Всички камери насочиха светкавиците си натам.

— Шейфър — каза ми Ейнсли. — Кучият син опитал да се самоубие. Прерязал вените си и изпил много лекарства. Навсякъде беше пълно с упойващи лекарства. Явно е размислил обаче. Обадил се за помощ.

Бях събрал достатъчно информация за Шейфър от разпитите преди процеса и от собствената ми работа по психологическия му профил, за да се досетя какво се е случило. Първата ми мисъл бе, че той страда от някакво биполлярно психическо разстройство, което причинява маниакални и депресивни пристъпи. Втората възможност бе циклофрения, която можеше да се прояви в множество хипоманиакални пристъпи, съпътствани от депресивни симптоми. Други характерни симптоми бяха повишена самооценка, понижена необходимост от сън, прекомерно отдаване на „носещи удоволствие“

дейности и повишена целенасочена активност — в случая с Шейфър може би интензивно усилие да победи в играта си.

Пристъпих напред, сякаш се движех в някакъв лош сън, най-лошия, който можех да си представя. Разпознах една жена от екипа на „Бърза помощ“ — Нина Дисеса. Бях работил с нея няколко пъти в „Джорджтаун“.

— Пристигнахме при копелето точно навреме — каза Нина и присви очи. — Лошо, а?

— Сериозен опит ли е бил? — попитах я.

Нина сви рамене.

— Трудно е да се определи със сигурност. Срязал е китката си доста дълбоко. Обаче само лявата. После пил хапчета, много хапчета — и те не са купени. Бяха лекарски мостри.

Поклатих глава невярващо.

— Но той със сигурност е извикал за помощ?

— Според жена му и сина му го чули да вика от кабинета си: „Татко има нужда от помощ. Татко умира. Татко е болен.“

— Е, това го е казал точно. Наистина е болен, невероятно болен. Направо е психопат.

Отидох при линейката. От всички страни на улицата все още мигаха светкавиците на камерите. Бях вбесен, яростен. За него всичко е игра. Жертвите в „Саутийст“, Патси Хамптън, Кристин. Сега и това. Играе си дори със собствения си живот.

— Пулсът му е още силен — чух, когато се доближих до линейката.

Видях, че му правят ЕКГ Чух звуците, които издаваше апаратът.

После видях лицето на Шейфър. Косата му бе мокра от пот, а лицето му беше бледо като платно. Взря се в очите ми, опитвайки се да фокусира погледа си. После ме позна.

— Вие ми причинихте това — каза той, като събра сили и внезапно се надигна в носилката. — Разбихте живота ми заради кариерата си. Вие го направихте! Вие сте отговорен! О, боже, о, боже. Бедното ми семейство. Какво става с нас?

Телевизионните камери снимаха и запечатаха цялото представление, достойно за „Оскар“. Точно както бе планирал Джефри Шейфър.

Процесът трябваше да бъде временно прекратен поради опита за самоубийство на Шейфър. Циркът в съдебната зала навярно щеше да се поднови едва следващата седмица.

Междувременно медиите пак бяха полудели. Дори „Уошингтън поуст“, „Ню Йорк Таймс“ и „Ю Ес Ей Тудей“ излязоха с огромни заглавия.

Но това поне ми даваше време да поработя по още няколко гледни точки. Шейфър беше много добър. Боже господи, наистина бе добър.

Говорех със Санди Грийнбърг почти всяка вечер. Тя ми помагаше да събера информация за другите играчи. Дори отиде да говори със Завоевателя. Каза, че се съмнява Оливър Хайсмит да е убиец. Бил почти седемдесетгодишен, много пълен и в инвалидна количка.

Онази вечер Санди ми се обади вкъщи към седем. Тя е истинска приятелка. Очевидно работеше до късно заради мен. Аз отговорих на обаждането ѝ от светилището си на тавана.

— Андрю Джоунс от Службата за сигурност ще се срещне с теб — съобщи тя с обичайния си рязък и агресивен маниер. — Страхотна новина, нали? Казвам ти, така е. Всъщност, той няма търпение да се срещне с теб, Алекс. Не ми го каза направо, но мисля, че не обича особено полковник Шейфър. Не каза защо. Нещо повече, той е във Вашингтон. Голяма клечка е. Името му значи много в средите на разузнаването. Той е много добър, Алекс, и говори без заобикалки.

Благодарих на Санди и веднага се обадох на Джоунс в хотела му. Отговорих на обаждането от стаята си.

— Да. Ало. Андрю Джоунс е на телефона. Кой се обажда?

— Детектив Алекс Крос от вашингтонската полиция. Току-що говорих по телефона със Санди Грийнбърг. Как сте?

— Добре, много добре. Е, всъщност не точно. Имал съм и по-добри седмици и месеци. В интерес на истината, стоях в стаята си с надеждата, че ще се обадите. Може ли да се срещнем, Алекс? Някъде, където няма да се набиваме на очи?

Предложих му един бар на Ем стрийт след половин час и пристигнах минута-две по-рано. Познах Джоунс по описанието, което си бе направил по телефона: „Едър, червендалест. Типичен бивш играч на ръгби — макар че никога не съм играл, дори не гледам ръгби. А, да, с огненочервена коса и мустаци. Това трябва да е достатъчно.“

Така беше. Седнахме в едно тъмно сепаре отзад и се запознахме. През следващите четирийсет и пет минути Джоунс ми съобщи няколко важни неща, не на последно място, от които бе политиката и отношенията в английската разузнавателна и полицейска общност; факта, че бащата на Люси Шейфър имал добри позиции и репутация в армията; загрижеността за неговата репутация, желанието на правителството да избегне по-голям скандал от вече създадения.

— Алекс, ако е вярно, че един от нашите агенти е извършвал хладнокръвни убийства, докато е бил на служба в чужбина, и че британското разузнаване не е разбрало нищо, скандалът ще бъде чудовищен и ще се получи изключително неудобна ситуация. Но ако МИБ е знаело нещо за това, в което е заподозрян полковник Шейфър! Е, това направо е немислимо.

— Знаели ли са? — попитах го. — Ситуацията немислима ли е?

— Няма да ти отговоря на този въпрос, Алекс, знаеш, че не мога. Но съм готов да ти помогна, ако има с какво.

— Защо? — попитах. — Защо сега? Имахме нужда от помощта ви, преди да започне този процес.

— Справедлив въпрос. Добър въпрос. Готови сме да помогнем, защото сега имаме информация, която може да ни причини страхотни неприятности.

Не казах нищо. Мислех си, че се сещам какво намеква, все пак.

— Открили сте една ролева игра, наречена *Четиримата конници*. Има четирима играчи, включително Шейфър. Знаем, че вече си се свързал с Оливър Хайсмит. Това, което навярно още не знаеш, но което в крайна сметка ще научиш, е, че всички играчи са бивши или настоящи агенти. Тоест Джефри Шейфър може би е само началото на нашите проблеми.

— И четиримата ли са убийци? — попитах.

Андрю Джоунс не отговори. Нямахме нужда.

89.

— Мислим, че играта води началото си от Банкок, където през деветдесет и първа са служили трима от четиримата играчи. Четвъртият, Хайсмит, е бил нещо като учител на Джордж Бейър, който е Глада в играта. Хайсмит никога не е работил извън Лондон.

— Разкажи ми за Хайсмит.

— Както ти казах, той винаги е работил в централата в Лондон. Бил е високопоставен аналитик, после е ръководил няколко агенти. Много умен и ценен.

— Той твърди, че *Четиримата конници* е просто безобидна игра на фантазии.

— Може и да е такава за него, Алекс. Възможно е да ни казва истината. Той е в инвалидна количка от осемдесет и пета. Автомобилна катастрофа. Жена му тъкмо го била напуснала и той рухнал. Огромен е, някъде към сто и четирийсет кило. Съмнявам се да се мотае да убива млади жени из по-западналите квартали на Лондон. Това смятате, че Шейфър е правел тук, във Вашингтон, нали? Убивал е жени?

Джоунс бе прав и аз не отрекох.

— Знаем, че е бил замесен в няколко убийства, и мисля, че бяхме близо до това да го заловим. Качваше жертвите си в едно старо такси. Намерихме таксито. Да, знаехме за него, Андрю.

Джоунс събра върховете на пръстите си, после нацупи устни.

— Мислиш, че Шейфър е знаел колко сте близо вие с детектив Хамптън до залавянето му?

— Възможно е да е знаел, но освен това той бе под голямо напрежение. Направи някои грешки, които ни отведоха в апартамента, който беше наел.

Джоунс кимна. Той знаеше много за Шейфър, което ми подсказа, че също го е държал под око. И мен ли беше държал под око?

— Как мислиш, че са реагирали другите играчи на това, че Шейфър е губел всякакъв контрол? — попитах аз.

— Почти сигурен съм, че са се почувствали заплашени. Кой не би се почувствал така в подобна ситуация? Представлявал е риск за всички тях. И все още е такъв — продължи Джоунс. — Така, имаме Шейфър, който навярно е извършвал убийства тук, във Вашингтон, пресъздавал е фантазиите си в истинския живот. И Хай смит, който вероятно не би могъл да направи това, но може би упражнява някакъв контрол над останалите. Следва един мъж, който се казва Джеймс Уайтхед, в Ямайка, но на този остров не е имало убийства на жени, нито пък на съседните. Проверихме много внимателно. И Джордж Бейър в Далечния изток.

— Какво знаете за Бейър? Сигурно сте проверили и него?

— Разбира се. Няма нищо конкретно, свързано с него, но има един инцидент, който може би има връзка. Миналата година в Банкок две момичета, които работели в стриптийз бар в „Пат Понг“, изчезнали. Просто се изпарили на една шумна претъпкана улица. Били съответно на шестнайсет и осемнайсет години. Освен че танцували в бара, работели и като проститутки. Алекс, намерили ги заковани една за друга в мисионерската поза, облечени само с жартиери и чорапи. Дори в добрия стар Банкок това разбунило духовете. Звучи смущаващо сходно с убийството на двете момичета в „Екингтън“.

Кимнах.

— Значи, имаме поне две неразкрити убийства в Банкок. Някой разпитвал ли е Бейър?

— На този етап не, но е под наблюдение. Нали си спомняш политиката и страха от скандал, за които ти споменах преди? Разследването на Бейър и останалите продължава, но до известна степен ръцете ни са вързани.

— Моите ръце не са вързани — казах аз. — Това искаше да кажа, нали? Това ли очакваше? Затова ли се срещна с мен тази вечер?

Джоунс придоби много сериозен вид.

— Така стават нещата, за съжаление. Хайде да обединим усилията си от тук нататък. Ако ни помогнеш... обещавам да направя всичко възможно да открия какво се е случило с Кристин Джонсън.

90.

Процесът бе подновен по-скоро, отколкото очаквахме — всъщност още следващата сряда. В пресата се появиха спекулации относно това, доколко сериозни са били раните, които Шейфър сам си бе нанесъл. Извратеният интерес на хората към случая не бе помръкнал никак.

Изглеждаше невъзможно да се предвиди изходът. Опитвах се да не позволявам на този факт да ме разстройва прекалено. И Шейфър, и аз бяхме в претъпканата съдебна зала в първата сутрин след подновяването на процеса. Шейфър изглеждаше блед, слаб — обект на съчувствие може би. Аз определено не можех да сваля очи от него.

Нещата ставаха все по-странни. Поне за мен. Тази сутрин бе призван да свидетелства сержант Уолтър Джеймисън. Той преподаваше в полицейската академия по времето, когато учех там. Бе ме научил на много неща и все още бе там, сега учеше други. Не можех да си представя защо бе призван като свидетел в процеса за убийството на Патси Хамптън.

Джулс Халпърн се доближи до него, разтвори една дебела книга с твърди корици в ръцете си.

— Чета ви от учебника „Опазване на сцената на местопрестъплението — първа задача на детектива“, която сте написали преди двайсет години и която все още използвате като помагало в лекциите си: „Изключително важно е детективът да не навлиза в сцената на местопрестъплението, докато не пристигне подкрепление, което да потвърди действията, предприети от детектива за разкриване на доказателствата, така че тези действия да не бъдат погрешно приписани на извършителя. Трябва да се носят ръкавици във всеки един момент.“ Вие ли сте написали това, сержант Джеймисън?

— Да. Със сигурност. Преди двайсет години, както казахте.

— Все още ли подкрепяте това твърдение? — попита Халпърн.

— Да, разбира се. Много неща са се променили, но не и това.

— Вие чухте ли показанията, че детектив Крос е носел ръкавици както в колата на детектив Хамптън, така и в апартамента на Касади?

— Да, чух показанията. Освен това прочетох протоколите от заседанията.

Халпърн включи проектора в съдебната зала.

— Насочвам вашето внимание към отпечатъци номер сто седемдесет и шест и двеста и единайсет, представени ни от обвинението. Виждате ли посочените отпечатъци?

— Номера сто седемдесет и шест и двеста и единайсет. Виждам ги.

— Така, отпечатъците са означени: „Отпечатък върху катарамата на колана на детектив Хамптън: Алекс Крос, десен палец“ и „Отпечатък от лявата страна на таблото: Алекс Крос, ляв показалец.“ Как може да се тълкува това? Можете ли да обясните значението на тези надписи?

— Означава, че отпечатъци от Алекс Крос са открити върху колана на Хамптън, както и върху таблото в колата ѝ.

Джулс Халпърн замълча поне за десет секунди, преди да продължи.

— Следователно, можем ли да заключим, сержант Джеймисън, че е възможно самият детектив Крос да е нашият убиец и изнасилван?

— Възразявам! — скочи на крака и извика Катрин Фицгибън.

— Оттеглям въпроса си — каза адвокатът. — Приключих с този свидетел.

91.

Адвокатите и на защитата, и на обвинението продължаваха да се появяват в шоуто на Лари Кинг и други телевизионни програми и да определят своята страна като печеливша. Ако човек ги слушаше, никоя страна не можеше да загуби.

В съдебната зала Джулс Халпърн имаше кръвожадния вид и жестове на човек, преливащ от самоувереност и решителност. Той влагаше всички сили. Приличаше на жокей, който пришпорва коня си към победата.

Съдебният пристав обяви:

— Защитата призовава господин Уилям Паяс.

Не познах името. Сега пък какво? Сега пък кой?

Не последва раздвижване на залата.

Никой не излезе напред.

Започнаха да се въртят глави. Все още никой не реагира. Кой бе тайнственият свидетел?

Приставът повтори малко по-силно:

— Господин Паяс. Господин Уилям Паяс.

Двойната врата в дъното на залата внезапно се отвори и влезе един клоун, облечен като в цирка. В галерията започнаха да подсвирват, някои се разсмяха. В какъв свят живеехме, какъв цирк бе това.

Клоунът застана на свидетелската скамейка и съдията веднага извика при себе си защитата и обвинението. Последва някакво разгорещено обсъждане, което никой не можеше да чуе. Проблемът с клоуна очевидно бе разрешен в полза на защитата. След като се закле, че ще говори истината, клоунът бе поканен да съобщи името си за протокола.

С вдигната ръка в бяла ръкавица той каза:

— Били.

Приставът попита:

— Фамилия?

Клоунът обясни:

— Първо име Сили. Второ име Били. Сили Били. Промених го съвсем официално — съобщи обърнат към съдията той.

Джулс Халпърн пое нещата в свои ръце, като се отнасяше към клоуна сериозно и с уважение. Първо го помоли да обясни професията си и клоунът учтиво му отговори. После Халпърн попита:

— И какво ви води тук днес?

— Бях извикан за детско парти от господин Шейфър в „Калорама“ в съдбовната и ужасна нощ на убийството. Беше парти за петия рожден ден на близначките му. Бях на партито и за четвъртия им рожден ден. Донесох видеокасета. Искате ли да я видите? — попита той, сякаш говореше с тълпа от тригодишни хлапета.

— Разбира се — кимна Джулс Халпърн.

— Възраavam! — извика силно Катрин Фицгибън.

Видеокасетата бе приета въпреки възраженията на прокуратурата и след още едно дълго пререкание на адвокатите при съдията. Вестниците бяха писали, че съдия Феско се страхува от Джулс Халпърн и май това бе истина.

Видеозаписът започна с близък кадър на нарисувано клоунско лице. Когато камерата се отдалечи, всички видяха, че това е знакът на пикапа на Сили Били, който бе паркиран пред една красива тухлена къща със стъклена пристройка, свързана с къщата. Домът на Шейфър.

Следващата сцена показва Сили Били, който звъни на входната врата и очевидно изненадва децата на Шейфър.

Обвинението отново възрази срещу записа. Отново последва съвещание при съдията. Адвокатите се върнаха по местата си и записът продължи.

Други деца се втурнаха към вратата. Клоунът раздаваше играчки от една торба, праметната през рамото му — мечета, кукли, лъскави червени пожарни камиони.

После Сили Били показва фокуси и номера на слънчевата веранда, която гледаше към задния двор. Дворът бе много красив, с портокалови дървета в саксии, бели пълзящи рози, жасмин и свежа зелена трева. После клоунът се обърна и каза срещу камерата:

— Чакайте! Чувам нещо вътре! — Изтича и изчезна от поглед.

Всички деца го последваха. Напрежението от изненадата и очакваното забавление искряха в очите на децата.

Появи се едно кремаво пони, което бавно пристъпваше иззад ъгъла на къщата. Сили Били яздеше понито.

Но когато клоунът слезе, децата откриха, че клоунът всъщност е Джефри Шейфър! Всички деца полудяха, особено близначките на Шейфър. Те се втурнаха да прегърнат татко си, който изглеждаше като идеалния баща.

Последваха разни разтапящи сърцето сцени на деца, които ядат торта и играят различни игри. Имаше още кадри на Шейфър, който се смее и играе с децата. Предположих, че Джулс Халпърн лично бе участвал в монтажа на окончателния вариант на касетата. Бе много убедително.

Възрастните гости на партито, всички облечени официално и с много изтънчен вид, се усмихваха възхитено. Повтаряха, че Джефри Шейфър и жена му са изключителни родители. Вече не в клоунските си дрехи, а в елегантен тъмносин костюм, Шейфър скромно отхвърляше похвалите. Той бе облечен в същите дрехи, които носеше, когато бе арестуван във „Фарагът“.

Касетата завърши с усмихнатите красиви близначки, които казаха срещу камерата, че обичат мама и татко, защото са направили така, че мечтата им да се сбъдне. Светлините в залата светнаха. Съдията даде кратка почивка.

Чувствах се вбесен, че бяха показали видеокасетата. Тя изкарваше Шейфър чудесен баща — и истинска жертва.

Съдебните заседатели не съдържаха усмивките си, също и Джулс Халпърн. Той умело разви тезата, че касетата е от съществено значение за установяване на душевното състояние на Джефри Шейфър малко преди Патси Хамптън да бъде убита. Халпърн бе толкова добър оратор, че дори успя да представи възмутителната молба за показване на касетата като нещо съвсем логично. Във всеки случай вече го бе превърнал в казус.

Самият Шейфър се усмихваше широко, точно като жена си и сина си. Внезапно се сетих, че Шейфър бе яздил светъл кон на партито за децата си. Той бе Смъртта от *Четиримата конници*.

Всичко бе театър и игра за него, целият му живот.

Понякога ми се искаше да стисна силно очи и да не видя нито миг повече от процеса. Искях нещата да станат отново такива, каквито бяха преди Невестулката.

Катрин Фицгибън се справяше много добре с всеки свидетел, но съдията явно проявяваше благоразположеност към защитата във всеки възможен момент. Това бе започнало от предварителното изслушване и продължаваше през целия процес.

Люси Шейфър седна на свидетелската скамейка рано следобед на следващия ден. Запечатаните на видеокасетата образи на топлота и семейно щастие все още бяха съвсем пресни в спомените на съдебните заседатели.

Опитвах да проумея странната и озадачаваща връзка на Люси Шейфър със съпруга ѝ още от първата ми среща с нея в нощта на убийството на Патси Хамптън. Що за жена можеше да живее с чудовище като Шейфър и да не го осъзнава? Възможно ли бе да си затваря очите за истината до такава степен? Или имаше нещо друго, което мотивираше постъпките ѝ, което я държеше в подчинение на Шейфър? Бях виждал всевъзможни брачни отношения в практиката си като психотерапевт, но нищо подобно на тези отношения.

Джейн Халпърн водеше разпита и изглеждаше не по-малко уверена в победата от баща си. Тя бе висока и слаба, с чуплива черна коса, вързана с тъмночервена панделка. Беше на двацет и осем години, бе завършила право в „Йейл“ едва преди четири години, но изглеждаше по-възрастна и по-мъдра.

— Госпожо Шейфър, от колко време познавате съпруга си?

Люси Шейфър говореше с тих, но ясен глас.

— Познавам Джефри още от момиче. Баща ми му беше командир в армията. Мисля, че бях на четиринайсет години, когато го срещнах за пръв път. Той е девет години по-голям от мен. Оженихме се, когато навърших деветнайсет, след втората ми година в „Кеймбридж“. Веднъж, докато учех за изпитите, той се появи в университета в парадна военна униформа — с полиран кортик, с медали, с лъснати

черни кожени ботуши — наред библиотеката. Аз учех, облечена с анцуг или нещо подобно и сигурно не си бях мила косата от дни. Джеф ми каза, че това няма значение. Изобщо не се интересувал как изглеждам. Каза, че ме обича и че винаги ще ме обича. Трябва да ви кажа, че спази това обещание.

— Прекрасно — кимна Джейн Халпърн, видимо очарована от историята, сякаш не я бе чувала преди. — Той остана ли така романтичен?

— О, да, дори още повече. Рядко минава седмица, без Джеф да ми подари цветя или някой красив шал от „Ерме“, които колекционирам. Освен това не забравя и нашите екскурзии „ох“.

Джейн Халпърн сбърчи нос и тъмнокафявите ѝ очи проблеснаха.

— Какви са тези екскурзии „ох“? — попита тя с преувеличено любопитство, напомнящо на водещ на сутрешно телевизионно токшоу.

— Джеф ме води в Ню Йорк или Париж, или пък си ходим до Лондон и там обикаляме магазините и аз си купувам дрехи, докато той не каже „ох“. Той е много щедър в това отношение.

— Значи е добър съпруг?

— Най-добрият, който можете да си представите. Много отдаден на работата си, но не дотолкова, че да забравя семейството си. Децата го обожават.

— Да, това ни стана ясно и от филмчето, което гледахме тази сутрин, госпожо Шейфър. Това детско парти нещо необичайно ли беше за вашето семейство?

— Не. Джефри постоянно организира партита. Той е много весел човек, жизнерадостен, винаги готов да се забавлява и да прави изненади. Той е и много чувствителен, артистичен.

Отместих поглед от Люси Шейфър към съдебните заседатели. Тя ги бе омагьосала, те не можеха да отместят поглед от нея. Дори аз изпитах чувството, че тя искрено обича съпруга си и което бе по-важното, че е убедена, че и той я обича.

Джейн Халпърн извлече от показанията всичко възможно. Не можех да я виня. Люси Шейфър бе привлекателна и изглеждаше приятна, мила и очевидно много обичаше съпруга си и обожаваше децата си, но не изглеждаше глупачка. Просто жена, която е открила точно мъжа на живота си и която много държи на него. Този мъж бе Джефри Шейфър.

Този образ отнесоха съдебните заседатели в съзнанието си в края на деня.

А той бе просто една удивителна лъжа, измислена от гениален майстор.

93.

Когато се прибрах вкъщи от съда, обсъдих положението с Андрю Джоунс. Опитвах отново да се свържа с Оливър Хайсмит, но засега не бях получил никакъв отговор. Освен това нямаше нищо ново, което да свързва Шейфър с убийствата в „Саутийст“. Шейфър сякаш не бе убивал никого, поне във Вашингтон, през последните няколко месеца.

След вечерята, която се състоеше от гювеч с пиле, салатата и пай с малини, Нана освободи децата от ежедневното им задължение да измият чиниите. Помоли мен да остана да ѝ помогна.

— Точно като в доброто старо време, все едно нищо не се е променило — казах аз, докато сапунисвах и миех чиниите и приборите в порцелановата мивка, която бе стара като къщата.

Нана подсушаваше измитите чинии веднага щом ѝ ги подавах. Пръстите ѝ още бяха така бързи, както и мисълта.

— Иска ми се да мисля, че сме по-стари и по-мъдри — вметна Нана.

— Не знам. Щом ръцете ми още подгизват от миенето на чинии.

— Не съм ти казала нещо, което трябваше — каза Нана съвсем сериозно.

— Добре — казах аз и спрях да разплисквам вода и сапун около мивката. — Давай.

— Исках да ти кажа, че се гордея с начина, по който се справяш с ужасните неща, които се случиха. Твоята сила и търпението ти ме трогват. А аз не се трогвам лесно, особено от такива като теб. Знам, че същото се отнася за Деймън и Джени. На тях нищо не им убягва.

Облегнах се на мивката. Чувствах се в настроение за признания.

— Това е най-ужасният период от живота ми, най-трудният, през който съм преминавал. По-лошо е дори от тогава, когато умря Мария, ако това е възможно. Тогава поне знаех, че е мъртва. Можех да се отдам на скръбта си. Можех да я оставя да си отиде и да започна отново да дишам.

Нана заобиколи мивката и ме прегърна и както винаги ме изненада колко силни са ръцете ѝ.

Погледна ме право в очите, точно както правеше, когато бях девет годишен. Каза:

— Дай воля на скръбта си, Алекс. Остави я да си отиде.

94.

Джефри Шейфър имаше привлекателна и влюбена в него жена и този непонятен и чудовищно несправедлив факт много ме тормозеше. Не можех да го разбера нито като психолог, нито като детектив.

Умно провежданият разпит на Люси Шейфър продължи и на следващата сутрин повече от час. Джейн Халпърн искаше съдебните заседатели да научат още за чудесния съпруг на Люси.

Най-после дойде ред на Катрин Фицгибън. Посвоему тя бе също така твърда и непреклонна като Джулс Халпърн.

— Госпожо Шейфър, слушахме ви внимателно и всичко, което разказахте, звучеше прекрасно и идилично, но едно нещо ме обърква и смущава. Ето какво е то: преди осем дни вашият съпруг опита да се самоубие. Вашият съпруг опита да се убие. Значи може би той не е точно такъв, какъвто изглежда. Може би не е така уравновесен, както изглежда. Може би грешите за това какъв точно е той.

Люси Шейфър погледна право в очите Катрин Фицгибън.

— През последните няколко месеца съпругът ми видя как животът му, кариерата му, доброто му име бяха заплашени заради едно несправедливо обвинение. Съпругът ми не можеше да повярва, че го обвиняват в такова чудовищно нещо. Това непосилно изпитание буквално го отведе до ръба на отчаянието. Вие нямате представа какво значи да загубиш доброто си име.

Катрин Фицгибън се усмихна и вметна саркастично.

— Разбира се, че имам представа. Не сте ли чели „Нешънъл инкуайърър“ напоследък? — Това предизвика смях в съдебната зала и дори сред съдебните заседатели.

Те определено харесваха Катрин. Аз също.

Тя продължи.

— Не е ли вярно, че съпругът ви се лекува заради „отчаянието“ си от години? Той посещава психолог, госпожо Шейфър. Съпругът ви страда от маниакална депресия или биполярен синдром, нали?

Люси поклати глава.

— Той премина през кризата на средната възраст. Нищо друго. Не е необичайно за мъж на неговата възраст.

— Ясно. А вие можахте ли да му помогнете да преодолее тази криза?

— Разбира се. Въпреки че не бих могла да му помогна по отношение на работата му. По-голямата част от това, с което се занимава, е поверително и строго секретно. Трябва да разберете това.

— Трябва — кимна прокурорката, после продължи: — Значи съпругът ви има много тайни от вас?

Люси се намръщи и стрелна с поглед хитрата прокурорка.

— По отношение на работата си, да.

— Знаете ли, че е посещавал доктор Касади? Бу Касади?

— Да, разбира се. Често сме говорили за това.

— Колко често я е посещавал? Знаете ли? Казвал ли ви е? Или това също е било строго секретно?

Джейн Халпърн извика:

— Възраждавам!

— Приема се. Госпожо Фицгибън — предупреди я съдия Феско с повдигнати вежди.

— Извинете, ваша чест. Извинете, Люси. Добре. Колко често се срещаше съпругът ви с Бу Касади?

— Толкова, колкото е било необходимо, предполагам. Мисля, че името ѝ е Елизабет.

— Веднъж седмично? Два пъти седмично? Всеки ден? — продължи да настоява Фицгибън.

— Мисля, че веднъж седмично. Обикновено беше веднъж седмично.

— Но портиерът на „Фарагът“ каза в показанията си, че е виждал съпруга ви доста по-често. Средно три или четири пъти седмично.

Люси Шейфър поклати уморено глава и погледна Фицгибън.

— Имам пълно доверие в Джефри. Не го държа на каишка. В никакъв случай не бих броила терапевтичните му сеанси.

— Нямахте ли нещо против, че доктор Касади — Елизабет — е толкова привлекателна жена?

— Не. Това е абсурдно.

Фицгибън я погледна искрено изненадана.

— Защо да е абсурдно? Не мисля. Мисля, че аз бих имала нещо против, ако съпругът ми се срещаше с привлекателна жена в офиса, който се намира в дома ѝ, два, три, четири пъти седмично. — Фицгибън продължи бързо. — Не ви ли смущаваше, че Бу Касади е била сексуален терапевт сурогат за вашия съпруг?

Люси Шейфър се поколеба изненадана и хвърли бърз поглед към съпруга си. Тя не е знаела. Беше невъзможно човек да не изпита съжаление към нея.

Джейн Халпърн бързо скочи на крака.

— Възразявам! Ваша чест, няма основание да се твърди, че клиентът ми се е срещал със сексуален сурогат.

Люси Шейфър видимо се овладя на свидетелската скамейка. Ясно бе, че е по-силна, отколкото изглеждаше. И тя ли играеше игри? Възможно ли бе също да е от играчите? Или тя и съпругът ѝ играеха напълно различна игра?

Люси Шейфър заговори.

— Бих искала да отговоря на въпроса. Госпожо прокурор, моят съпруг, Джефри, е бил винаги добър съпруг и чудесен баща, така че дори и ако е изпитвал необходимост да се среща със сексуален терапевт и не е искал да ми каже за това, защото е чувствал срам или болка, бих го разбрала.

— А ако е извършил хладнокръвно убийство и не е искал да ви каже? — попита прокурорката и после се обърна към съдебните заседатели.

95.

Елизабет „Бу“ Касади бе към трийсет и седем-осем годишна, слаба и много привлекателна, с лъскава кафява коса, която носеше дълга още от момиче. Тя бе редовен клиент на магазините „Нойман Маркъс“, „Сакс“, „Нордстрьом“, „Блумингдейл“ и множество шикозни специализирани бутици във Вашингтон. И това си личеше.

Бе получила прякора Бу като бебе, защото постоянно се смеела, винаги щом чуела този звук. Скоро се научила да го произнася и сама — „бу, бу, бу, бу“. В училище, а после и в колежа запазила прякора си, защото според приятелите ѝ понякога била доста странна.

За важната си поява в съда бе избрала втален костюм с панталон, с идеална кройка и падащ много меко. Дрехите ѝ галеха окото с приятната комбинация от цвят на кафе и кашмирено кремаво. Изглеждаше като човек с успешна професионална кариера.

Джулс Халпърн я помоли да каже името и занятието си за протокола. Той се държеше дружелюбно, но делово, малко по-сдържано, отколкото с другите свидетели.

— Доктор Елизабет Касади. Работа като психотерапевт — отговори тя спокойно.

— Доктор Касади, от къде познавате полковник Шейфър?

— Той е мой пациент повече от година. Посещава ме в офиса ми на Уудли Авеню хиляда двеста и осем веднъж или два пъти седмично. Увеличихме броя на посещенията му след опита му за самоубийство.

Халпърн кимна.

— По кое време са обичайно часовете му?

— Обикновено са рано вечер. Понякога варират заради служебната ангажираност на господин Шейфър.

— Доктор Касади, бих искал да насоча вниманието ви към вечерта на убийството на детектив Хамптън. Джефри Шейфър имаше ли уговорен час при вас?

— Да, имаше. За девет часа. От девет до десет. Мисля, че може би пристигна малко по-рано онази вечер. Но часът бе уговорен за девет.

— Възможно ли е да е пристигнал още в осем и половина?

— Не, не е възможно. Ние говорихме по мобилните си телефони от момента, когато той тръгна от дома си в „Калорама“, докато стигна до сградата, където живея. Изпитваше огромна вина, че мрачното настроение го е връхлетяло така скоро след партито за рождения ден на дъщерите му.

— Разбирам. Имаше ли прекъсване в разговора ви с полковник Шейфър?

— Да, но съвсем кратко.

Халпърн поддържаше бързия ход на разпита.

— Колко време измина между момента, когато прекъснахте разговора си по телефона, и пристигането му в офиса ви?

— Две или три минути — най-много пет. Колкото да паркира и да се качи до моя етаж. Не повече.

— Когато пристигна в офиса ви, Джефри Шейфър изглеждаше ли неспокоен?

— Не, изобщо. Всъщност изглеждаше сравнително весел. Току-що бе направил едно успешно празненство за рождения ден на близначките си. Чувстваше, че се е справил добре, той обожава децата си.

— Беше ли задъхан, напрегнат, изпотен? — попита Халпърн.

— Не. Както казах, беше спокоен и изглеждаше добре. Спомням си го съвсем ясно. След нахлуването на полицията си направих записки, за да не пропусна или забравя нещо — обясни тя и погледна към масата на обвинението.

— Значи сте си направили записки в името на акуратността?

— Да, точно така.

— Доктор Касади, забелязахте ли кръв някъде по дрехите на полковник Шейфър?

— Не.

— Така. Не сте видели кръв по Шейфър. А когато детектив Крос пристигна, забелязахте ли кръв по него?

— Да, видях тъмни петна или струйки кръв по ризата му и по самото му. Също и по ръцете му.

Джулс Халпърн замълча, за да отлежи тази мисъл в главите на съдебните заседатели. После зададе последния въпрос:

— Имаше ли полковник Шейфър вид на човек, който е убил някого?

— Не, определено не.

— Нямам повече въпроси — обяви адвокатът.

Даниел Уестън пое кръстосания разпит от името на обвинението. Той бе на два̀сет и девет години, интелигентен, с бърза мисъл, изгряващата звезда на прокуратурата — освен това бе известен и като безмилостната томаха̀вка на прокуратурата.

Дан Уестън бе и привлекателен, рус и едър. Той се приближи до Бу Касади. Двамата образу̀ваха впечатля̀ваща двойка; точно това бе визуалната предста̀ва, която той се опитваше да внуши.

— Госпо̀жо Касади, вие не сте били психиатър на госпо̀дин Шейфър, нали?

Тя се намръщи леко, но накрая успя да се усмихне неуверено.

— Не, психиатрите са хора с медицинско образование. Вие несъмнено знаете това.

— А вие не сте с медицинско образование?

Тя поклати глава.

— Не. Защитила съм докторат по социология. Вие сигурно знаете и това.

— Вие психолог ли сте? — попита Уестън.

— Психологът обикновено има магистърска степен по психология, понякога и докторска степен по психология.

— Вие имате ли степен по психология?

— Не. Аз съм психотерапевт.

— Разбирам. Къде сте учили за психотерапевт?

— В Америкън Юнивърсити. Завърших с докторат по социална дейност.

Даниел Уестън продължи да напада Касади. Въпросите му следваха почти мигновено отговорите ѝ.

— Този ваш „о̀фис за психотерапия“ във „Фарагът“ как е обзаведен? Какви мебели има в него?

— Кана̀пе, бюро, лампа. Няма много мебели. Но има доста саксии с цветя. Пациентите ми намират атмосферата подходяща, както и много релаксираща.

— Няма ли кутия с книжни салфетки край кана̀пето? Мислех, че това е задължително? — вметна Уестън с крива усмивка.

Свидетелката вече бе видимо раздразнена, може би дори смутена.

— Аз възприемам работата си много сериозно, господин Уестън. Същото се отнася и до пациентите ми.

— Някой познат ли ви препоръча Джефри Шейфър като клиент?

— Всъщност се запознахме в Националната галерия... На изложбата на еротични рисунки на Пикасо. Тя бе много широко отразена от пресата.

Уестън кимна и по устните му пробяга усмивка.

— Аха. Ясно. Вашите сеанси с Джефри Шейфър еротични ли бяха? Обсъждали ли сте сексуални теми на тях?

Джулс Халпърн бързо скочи:

— Възраждам! Това е тайна между лекар и пациент. Поверителна информация.

Младият прокурор сви рамене и отметна с ръка русите си къдрици.

— Ще оттегля въпроса. Няма проблем. Вие действате ли като сексуален сурогат?

— Не. Както заявих по-рано, аз съм психотерапевт.

— Вечерта, когато е била убита детектив Хамптън, вие с Джефри Шейфър обсъждахте ли...

Джулс Халпърн отново скочи бързо.

— Възраждам. Ако прокуратурата задава въпроси за поверителните разговори на пациента...

Уестън вдигна двете си ръце отчаяно. Той се усмихна на съдебните заседатели с надеждата те да споделят чувствата му.

— Добре, добре. Да видим. Ще изнеса въпроса си от така наречената сфера лекар — пациент и ще ви попитам съвсем просто. Вие, госпожо Касади — като жена, имали ли сте сексуална връзка с Джефри Шейфър — като мъж?

Елизабет „Бу“ Касади сведе глава и се взря в скута си.

Даниел Уестън се усмихна, въпреки че Джулс Халпърн направи възражение и съдия Феско го прие. Уестън чувстваше, че е изяснил истината.

— Призовавам детектив Алекс Крос.

Поех си дълбоко дъх, овладях мислите, тялото и душата си и тръгнах по широката пътека в средата на залата, за да дам показания. Всички в залата ме гледаха, но единственият човек, когото аз виждах, беше Джеф ри Шейфър. Невестулката. Той все още играеше ролята на несправедливо обвинен невинен човек и аз исках да го разоблича. Бих искал сам да проведе кръстосания разпит с него, да му задам истинските въпроси, които трябваше да бъдат зададени, да разкажа на съдебните заседатели за доказателствата, които не бяха допуснати в съда, да стоваря тежестта на правосъдието върху него с цялата му смазваща сила.

Беше трудно изпитание да си работил честно толкова много години и сега да те обвиняват, че си полицай измамник, някой, който фалшифицира доказателства и дори още по-лошо. Беше иронична ситуация, но може би сега щях да имам възможност да си върна, да изчистя името си.

Джулс Халпърн ми се усмихна сърдечно, когато седнах на свидетелската скамейка. Срещна погледа ми, бързо погледна към съдебните заседатели, после отново към мен. Тъмните му очи излъчваха интелигентност и изглеждаше невероятна загуба, че той работи за Шейфър.

— Бих искал да започна с това, че за мен е чест да се запозная с вас, детектив Крос. Както несъмнено и повечето съдебни заседатели, аз от години чета във вашингтонските вестници за случаите на убийства, разкрити с ваша помощ. Възхищаваме се на постигнатото от вас в миналото.

Кимнах и дори успях да се усмихна навъсено.

— Благодаря. Надявам се да се възхищавате и на постигнатото от мен в настоящето и за в бъдеще.

— Да се надяваме, детектив Крос — каза Халпърн.

Той продължи. Разменяхме си въпроси и отговори половин час, преди той да попита:

— Преживели сте ужасна лична трагедия малко преди арестуването на полковник Шейфър. Може ли да ни разкажете за нея?

Насилих се да не се протегна и да стисна учтивия коварен дребосък за врата. Наведох се към микрофона и направих всичко възможно да се овладеея.

— Един много скъп за мен човек бе отвлечен, докато бяхме на почивка на Бермудите. Все още не е открита. Не съм изоставил надеждата, че ще я намерим. Всеки ден се моля да е още жива.

Халпърн изсумтя съчувствено. Той бе добър актьор, точно като клиента си.

— Наистина съжалявам. От участъка осигурих ли ви достатъчно отпуск, за да се съвземете?

— Да, проявиха разбиране и ми помогнаха — казах аз.

Усещах как челюстта ми се напънга от негодувание.

Мразех Халпърн, който се възползваше от станалото с Кристин, за да ме разстрои.

— Детектив Крос, бяхте ли се върнали официално на работа по времето, когато е била убита детектив Хамптън?

— Да, върнах се на работа една седмица преди убийството.

— Предложиха ли ви да продължите отпуска си още известно време?

— Оставиха на мен да преценя. Главният детектив наистина постави под въпрос способността ми да се върна към изпълнението на задълженията си, но остави избора на мен.

Халпърн кимна замислено.

— Смятал е, че навярно мислите ви са някъде другаде? Кой би ви винил, ако е било така?

— Бях разстроен, все още съм, но бях напълно в състояние да работя. Това бе по-добре за мен. Точно това бе правилният избор.

Последваха още няколко въпроса за душевното ми състояние и после Халпърн попита:

— Когато открихте, че детектив Хамптън е била убита, доколко се разстроихте?

— Върших си работата. Бе извършено едно ужасно убийство.

Твоят клиент е каспин. Наистина ли искаш да му помогнеш да се измъкне? Осъзнаваш ли какво правиш?

— Вашите отпечатащи са били открити върху колана на детектив Хамптън и на таблото в колата ѝ. Кръвта ѝ е изцапала дрехите ви.

Замълчах за няколко секунди, после отговорих. Опитах се да обясня.

— Имаше огромно назъбено разкъсване на югуларната вена на детектив Хамптън. Цялата кола беше в кръв, имаше кръв и по бетонния под на гаража. Опитах се да помогна на детектив Хамптън, докато не се уверих, че е мъртва. Ето защо има мои отпечатащи в колата и петна от кръвта на детектив Хамптън по дрехите ми.

— Нанесохте ли кръв нагоре?

— Не. Внимателно проверих обувките си, преди да изляза от гаража. Огледах ги два пъти. Проверих, защото не исках да внеса никакви петна от кръв в сградата.

— Но сте били разстроен, признавате това. Бил е убит полицай. Забравили сте да си сложите ръкавици при първия оглед на колата. Имало е кръв по дрехите ви. Как можете да твърдите това със сигурност?

Погледнах го право в очите и се опитах да бъда също толкова спокоен, колкото беше той.

— Знам точно какво се случи онази вечер. Знам кой уби хладнокръвно Патси Хамптън.

Той внезапно повиши глас.

— Не, не знаете, сър. Точно там е въпросът. Не знаете. Когато сте скочили срещу полковник Джефри Шейфър, не е ли точно да се каже, че сте били във физически контакт с него?

— Да.

— И не е ли възможно кръв от вашите дрехи да е изцапала неговите? Не е ли дори вероятно?

Нямаше да му се дам. Не можех.

— Не, не е възможно. Тази кръв е била върху панталона на Джефри Шейфър, преди аз да пристигна.

Халпърн се отдалечи от мен. Искаше да ме накара да се изпотя. Отиде до съдебните заседатели и от време на време поглеждаше към мен. Зададе още няколко въпроса за сцената на местопрестъплението и после каза:

— Но доктор Касади не е видяла никаква кръв. И двамата полицаи с вас също не са видели кръв — не и преди вие да влезете в

досег с полковник Шейфър. Той е говорил по телефона три до пет минути преди да се срещне с доктор Касади. Отишъл е там направо от детското парти в дома си. Вие нямате доказателства, детектив Крос! Освен тези, които сам сте донесли в апартамента на доктор Касади. Нямате абсолютно никакви доказателства, детектив Крос! Арестували сте невинен човек! Натопили сте невинен човек!

Джулс Халпърн размаха ръце с отвращение.

— Нямам повече никакви въпроси.

Излязох през задния вход на съда. Обикновено излизам от там, но този ден това бе особено важно. Трябваше да избегна тълпите и пресата, имах нужда от малко уединение, за да се възстановя от преживяното на свидетелската скамейка.

Току-що бях сритан яко по задника от един експерт по ритането на задници. Утре Кати Фицгибън щеше да се опита да поправи част от вредата по време на кръстосания разпит.

Не бързах, докато слизах по стъпалата, които се използваха от хората от поддръжката и чистачите на сградата, а освен това служеха и като аварийен изход.

Започваше да ми става ясно, че има шанс Джефри Шейфър да бъде оправдан. Бе наел един най-добрите адвокати и ние бяхме загубили възможността да използваме най-силните си доказателства.

А и аз бях допуснал сериозна грешка на сцената на местопрестъплението, когато в бързината да помогна на Патси Хамптън не си бях сложил ръкавици.

Бе неволна грешка, но навярно съдебните заседатели се съмняваха в това. По мен имаше повече кръв, отколкото по Шейфър. Това бе вярно. Шейфър може би щеше да се измъкне безнаказано, след като бе извършил убийство. Не можех да понеса тази мисъл. Идеше ми да се разкрещя там, на стъпалата.

И направих точно това. Извиках колкото ми глас държи и се почувствах много по-добре, като излях гнева си. Облекчението заля тялото ми, колкото и временно да бе.

В дъното на бетонните стъпала беше мазето на съдебната зала. Отправих се по дългия тъмен коридор към задния паркинг, където бях оставил поршето си. Все още бях потънал в мисли, но поне бях по-спокоен, след като бях излял яростта си на стълбището.

Близо до изхода към паркинга коридорът правеше остър завой. Когато минах зад ъгъла, го видях. Не можех да повярвам. Невестулката стоеше там.

Той заговори пръв.

— Каква изненада, доктор Крос. Измъквате се от влудяващата тълпа? Днес нещо сте провесили нос. Не се тормозете, добре се справихте горе. Вие ли крещяхте на стълбището? Първичните животински викове са най-добрият отдушник, нали?

— Какво, по дяволите, искаш, Шейфър? — попитах го. — Не е разрешено да се срещаме или разговаряме.

Той сви рамене и отметна русата си коса от очите.

— Да не мислите, че ми пука за правилата? Не ми пука въобще. Какво искам ли? Да възстановя доброто си име. Искам семейството ми да не трябва да понася повече всичко това. Искам всичко.

— Тогава не е трябвало да убиваш всички онези хора. Особено Патси Хамптън.

Шейфър се усмихна.

— Много сте самоуверен, нали? Не се давате лесно. До известна степен се възхищавам на това. И аз самият едно време играех играта да се държа като герой. В армията. Интересна е, но омръзва.

— Много по-интересно е да си превъртял маниак убиец, нали? — казах аз.

— Виждате ли? Не отстъпвате от мнението си. Това страхотно ми харесва. Вие сте чудесен.

— Това не е мнение, Шейфър. Знаеш го, аз също го знам.

— Тогава го докажете. Крос. Спечелете жалкия си процес. Победете ме в съдебната зала. Дори ви дадох предимството да сте в американски съд, а не в английски.

Тръгнах към него, не можех да се сдържа. Той не помръдна.

— Всичко това е някаква откачена игра за теб. Срещал съм изроди и преди, Шейфър. Побеждавал съм и по-добри от теб. Ще те победя.

Той се изсмя в лицето ми.

— Искрено се съмнявам.

Минах точно край него в тесния коридор.

Той ме блъсна — силно, в гръб. Беше едър мъж и бе още по-силен, отколкото изглеждаше.

Препънах се, едва не паднах на каменния под. Не очаквах изблик на гняв от него. Владееше се така добре в съда, но бе на границата. Лудостта на Джефри Шейфър. Насилието.

— Хайде, ела, набий ме. Да видим дали ще можеш — извика той силно. — Набий ме още тук, още сега. Май не можеш, Крос. Знам, че не можеш.

Шейфър бързо пристъпи към мен.

Беше бърз и жилав, не само силен. Бяхме почти еднакви на ръст — към метър и осемдесет и шест, деветдесет килограма. Спомних си, че е бил в армията, после в МИБ. Все още изглеждаше в отлична форма.

Шейфър ме блъсна отново, с две ръце. Изръмжа силно.

— Ако ме набиеш, аз губя. Нали така. Просто губя.

Едва се спрях да не забия юмука си в него. Искях да го направя. Ужасно исках да го сваля на земята, да изтрия самодоволното превъзходство от лицето му.

Вместо това го сграбчих силно. Блъснах го върху каменната стена и го задържах така.

— Не сега. Не тук — казах с дрезгав шепот. — Няма да те ударя, Шейфър. Какво? Да изтичаш веднага при камерите на телевизиите? Но скоро ще те пипна. Скоро.

Той се разсмя като ненормален.

— Много, много си смешен, знаеш ли? Направо си жалък. Страхотно!

Отдалечих се от Шейфър по тъмния коридор. Това бе най-трудното нещо, което бях правил в живота си. Искях да го бия, докато получа отговори на въпросите си, докато не си признае всичко. Трябваше да разбере какво е станало с Кристин. Имах толкова много въпроси, но знаех, че той няма да отговори на тях. Беше дошъл там да ме предизвика, да си поиграе.

— Губиш... всичко — извика той зад гърба ми.

Мисля, че бях готов да го убия там, на място.

Почти се обърнах, но не го направих. Отворих скърцащата врата и излязох навън. Слънчевата светлина обля лицето ми и почти ме заслепи за няколко мига. Засенчих лицето си с ръка, изкачих каменните стъпала към паркинга, където ме чакаше друга нежелана изненада.

Десетина навъсени репортери, включително няколко много известни журналисти, се бяха събрали на паркинга. Някой им бе подсказал къде да ме търсят.

Погледнах назад към сивата метална врата, но Джефри Шейфър не излезе след мен. Беше се върнал назад по коридора към мазето.

— Детектив Крос — чух да ме вика един репортер. — Губите това дело. Знаете го, нали?

Да, знаех го. Губех всичко. Не знаех какво мога да направя, за да променя положението.

98.

Следващият ден бе зает от кръстосания разпит, на който ме подложи Катрин Фицгибън. Тя се справи добре и успя да намали отчасти вредата, нанесена от Джулс Халпърн, но не изцяло. Халпърн постоянно смущаваше ритъма на разпита ѝ със своите възражения. Както и повечето нашумели процеси напоследък, този бе истинска лудница. Би трябвало да е лесно да се осъди Джефри Шейфър, но не беше така.

Два дни по-късно получихме най-добрия си шанс да спечелим. Даде ни го самият Шейфър, сякаш ни предизвикваше. Вече бяхме осъзнали, че е по-луд, отколкото предполагаме. Играта бе неговият живот; нищо друго нямаше значение.

Шейфър се съгласи да даде показания. Мисля, че бях единственият в залата, който не бе изненадан, че той ще свидетелства, че бе готов да играе играта си пред очите ни.

Катрин Фицгибън бе почти сигурна, че Джулс Халпърн бе съветвал, умолявал, предупреждавал клиента си да не го прави, но си имаше работа с Шейфър и сега той седеше на свидетелската скамейка и гледаше, сякаш бе извикан там, за да бъде ръкоположен в рицарски сан от кралицата.

Не можеше да устои на изкушението да се появи на сцената. Изглеждаше също така самоуверен и спокоен, както в нощта, когато го бях арестувал за убийството на Патси Хамптън. Бе облечен в тъмносин костюм с двойно закопчаване, бяла риза и златиста вратовръзка. Нито едно косъмче от русата му коса не стърчеше не на място. Нито следа от кипящ гняв не се забелязваше по придирчиво излъсканата му външност.

Джулс Халпърн се обръщаше към него непринудено, но бях сигурен, че се чувства разтревожен от този излишен риск.

— Полковник Шейфър, първо искам да ви благодаря, че решихте да свидетелствате. Изобщо не бяхте задължен да го правите. От самото начало заявихте, че искате да свидетелствате, за да изчистите името си.

Шейфър се усмихна учтиво, после прекъсна адвокатата си, като вдигна ръка. Адвокатите и на двете страни си размениха погледи. Какво ставаше? Какво се канеше да прави той?

Наведох се напред на стола си. Хрумна ми, че Джулс Халпърн може би всъщност знае, че клиентът му е виновен. Ако бе така, той не би могъл да го подложи на кръстосан разпит. Законно той не би могъл да задава въпроси, които да прикриват реалните факти.

Това бе единственият начин Шейфър да се наслади на своя миг под прожекторите: като изнесе монолог. Призован да свидетелства, Шейфър можеше да направи изявление. Бе необичайно, но напълно законно — и ако Халпърн знаеше, че клиентът му е виновен, това бе единственият начин Шейфър да даде показания, без да инкриминира адвокатата си.

Шейфър имаше думата.

— Моля да ме извините, господин Халпърн, мисля, че мога сам да се обърна към тези хора. Наистина мога да се справя. Разбирате ли, не ми трябва помощ от експерт, за да кажа простата истина.

Джулс Халпърн се дръпна назад, кимна сериозно и се опита да запази самоувереността си. Какво друго му оставаше при тези обстоятелства? Ако преди не си бе давал сметка колко маниакално его има клиентът му и колко е луд всъщност, сега със сигурност го осъзнаваше.

Шейфър погледна към съдебните заседатели.

— Беше съобщено тук, в съда, че работя за британското разузнаване и че съм от МИБ, тоест че съм шпионин. Страхувам се, че не съм някакъв бляскав агент, какъвто си представяте.

Леката ирония, насочена срещу самия него, предизвика слаб смях в залата.

— Аз съм един обикновен бюрократ, като толкова много други, които прекарват в труд дните и нощите си във Вашингтон. Следвам строго установените процедури в посолството. Получавам одобрение за буквално всичко, което правя. Семейният ми живот е прост и подреден. Със съпругата ми сме женени от почти шестнайсет години. Обичаме се. Обожаваме трите си деца. Така че искам да се извиня на съпругата и децата си. Ужасно съжалявам за кошмарното изпитание, през което трябваше да преминат. Обръщам се към сина си Робърт и към близначките, Триша и Ерика, съжалявам. Ако имах представа в

какъв цирк ще се превърне всичко това, щях да настоявам да запазя дипломатическия си имунитет, вместо да се опитвам да изчистя името си, нашето име, тяхното име. Докато отправям тези искрени извинения, ще направя още едно — към всички вас за това, че сигурно ви отегчавам в момента. Просто, когато сте обвинени в убийство, нещо толкова отвратително, толкова немислимо, отчаяно искате да се освободите от тази тежест. Искате да кажете истината повече от всичко друго на света. И точно това правя днес. Чухте доказателствата — просто няма такива. Чухте свидетелите, които говореха за характера ми. А сега чувате и мен. Аз не съм убил детектив Патси Хамптън. Мисля, че всички знаете това, но исках да ви го кажа и аз. Благодаря ви, че ме изслушахте — каза той и леко се поклони, както седеше.

Шейфър говори кратко, но самоуверено и красноречиво и за нещастие звучеше много убедително. Постоянно гледаше в очите съдебните заседатели. Думите му бяха толкова достолепни, колкото и начинът, по който ги произнасяше.

Катрин Фицгибън излезе напред, за да започне кръстосания разпит. Отначало тя подхождаше предпазливо към Шейфър; знаеше, че за момента съдебните заседатели са на негова страна. Изчака почти до края на разпита, за да го атакува в най-уязвимото място.

— Вашето изявление бе много хубаво, господин Шейфър. Сега, като седите пред съдебните заседатели, твърдите, че вашите отношения с доктор Касади са били строго професионални, че не сте имали сексуална връзка с нея, така ли? Не забравяйте, че сте под клетва.

— Да, точно така. Тя беше и — надявам се, ще продължи да бъде мой терапевт.

— Независимо от факта че тя призна, че е имала сексуална връзка с вас?

Шейфър вдигна ръка срещу Джулс Халпърн в знак да не прави възражение.

— Мисля, че съдебният протокол не съдържа подобно признание.

Фицгибън се намръщи.

— Така ли? А защо според вас тя не отговори на въпроса?

Шейфър веднага изстреля отговора си.

— Съвсем очевидно е: защото този въпрос бе под достойнството й.

— Ами това, че тя сведе глава, сър, и погледна към скута си? Тя кимна в съгласие.

Шейфър погледна към съдебните заседатели и поклати глава, сякаш бе дълбоко удивен.

— Напълно погрешно сте възприели мълчанието й. Пак не сте разгадали истината, госпожо прокурор. Нека ви дам един пример. Както е казал крал Чарлз, преди да бъде обезглавен: „Свалете ми качулката да не помислят, че треперя от страх.“ Доктор Елизабет Касади бе силно смутена от грубия въпрос на колегата ви, както цялото ми семейство, а и самият аз.

Джефри Шейфър изгледа прокурорката със стоманения си поглед. После отново се обърна към съдебните заседатели.

— И самият аз.

Процесът бе почти на края си и сега идваше най-трудната част: очакването на присъдата. Във вторник съдебните заседатели се оттеглиха, за да обмислят изложеното по време на процеса срещу Джефри Шейфър. За пръв път си позволих да помисля за немислимото — че Джефри Шейфър може да бъде освободен.

Със Сампсън седяхме в дъното на съдебната зала, когато дванайсетте съдебни заседатели се оттеглиха: осем мъже и четири жени. Джон бе идвал в съда няколко пъти и определи процеса като „най-доброто и най-лигаво шоу извън Овалния кабинет“, но аз знаех, че идва, за да ме подкрепи.

— Кучият син е виновен и е напълно откачен — каза Сампсън, докато гледаше Шейфър. — Но е събрал доста добри актьори на своя страна: предана съпруга, предана любовница; добре платен адвокат, Сили Били. Може и да се измъкне.

— Случва се — съгласих се аз. — Съдебните заседатели са непредсказуеми. И стават все по-непредсказуеми.

Видях как Шейфър любезно се ръкува с екипа на защитниците си. И Джулс, и Джейн Халпърн се усмихваха насилено. Те знаеха, нали? Техният клиент е Невестулката, масовият убиец.

— Джефри Шейфър умее да кара хората да му вярват, когато иска. Той е най-добрият актьор, когото съм виждал — казах аз.

После Джон си тръгна и аз пак се измъкнах през задния вход. Този път нито Шейфър, нито пресата ме чакаха в засада в мазето или на паркинга.

На паркинга чух женски глас и се заковах на място. Помислих си, че е Кристин. Десетина души вървяха към колите си, никой от тях не гледаше към мен. Целият пламнах, докато ги оглеждах. Кристин не се виждаше никъде. Откъде се бе разнесъл гласът?

Подкарах старото си порше и си пуснах компактдиска на Джордж Бенсън. Спомних си полицейския доклад за опасното шофиране на Шейфър, завършило близо до „Дюпон Съркъл“. Стори ми се странно привлекателна възможност. Послушах собствения си

съвет да не гадая какво решение ще вземат съдебните заседатели. Можеше да е и едното, и другото.

Позволих си да мисля за Кристин. И се задавих. Дойде ми прекалено. Сълзите започнаха да се стичат по бузите ми. Наложих се да спра.

Поех си дълбоко дъх. После отново. Болката в гърдите ми бе също толкова силна, както в деня на изчезването на Кристин. Тя се бе опитала да стои настрана от мен, но аз не ѝ бях позволил. Аз бях отговорен за това, което ѝ се беше случило.

Карах из Вашингтон, правех безцелни кръгове. Най-после се прибрах вкъщи повече от два часа и половина, след като бях тръгнал от съда.

Нана изтича навън от къщата. Явно ме бе забелязала още докато спирах на алеята. Очевидно ме беше чакала.

Подадох глава през прозореца. Още не бях изключил радиото си.

— Какво има, стара жено? Сега пък какво има? — попитах Нана.

— Обади се госпожа Фицгибън, Алекс. Съдебните заседатели са взели решение.

100.

Очаквах най-лошото. Но освен това бях по-любопитен от всякога.

Дадох назад по алеята и подкарах бързо към съда. Стигнах за по-малко от петнайсет минути. Тълпата отпред бе още по-голяма и шумна, отколкото в разгара на процеса. Поне пет-шест британски знамена се вееха; имаше и американски, някои нарисувани върху лицата или гърдите на хора от тълпата.

Трябваше с бутане да си проправя път през блъсканицата от хора на стъпалата пред съда. Не обръщах внимание на въпросите на журналистите. Опитах се да избегна всички, които държаха камери в ръцете си или имаха настървения вид на репортери.

Влязох в претъпканата зала точно преди съдебните заседатели.

— Едва не го изпусна — казах си сам.

Съдия Феско се обърна към зрителите веднага щом всички седнаха.

— Няма да има никакви демонстрации след прочитането на присъдата. Ако има такива, съдебните пристави веднага ще опразнят залата — заяви той спокойно, но категорично.

Бях на няколко реда зад екипа на прокуратурата и се опитвах да дишам равномерно. Бе немислимо да пуснат Джефри Шейфър на свобода; у мен не съществуваше ни най-малко съмнение, че е убил няколко души — не само Патси Хамптън, но и поне няколко от жените в „Саутийст“. Той бе сериен убиец, един от най-жестоките, и бе останал неразкрит няколко години. Давах си сметка, че Шейфър може би беше най-отвратителният и дързък убиец, с когото се бях сблъсквал. Той играеше играта, като постоянно натискаше педала на газта до дупка. Категорично отказваше да загуби.

— Господин председател на съдебното жури, определихте ли присъда? — попита тържествено съдия Феско.

Реймънд Хортън, председателят на съдебните заседатели, отговори:

— Да, ваша чест, определихме присъда.

Погледнах към Шейфър. Той изглеждаше уверен в победата си. И сега, както от началото на процеса, бе облечен в елегантен костюм, бяла риза и вратовръзка. Той нямаше никаква съвест, не изпитваше никакъв страх от това, което можеше да му се случи. Може би това обясняваше отчасти защо бе останал незаловен толкова дълго.

Съдия Феско изглеждаше необичайно суров.

— Много добре. Моля обвиняемия да стане.

Джефри Шейфър се изправи и русата му коса проблесна под яркото осветление на тавана. Той стърчеше над Джулс Халпърн и дъщеря му, Джейн. Шейфър склочи ръце зад гърба си, сякаш бе с белезници. Зачудих се дали не стиска чифт зарове с двайсет страни в юмука си, от тези, които бях видял в кабинета му.

Съдия Феско отново се обърна към съдебния заседател:

— По първото обвинение — „Тежко предумишлено убийство първа степен“, какво е решението ви?

Съдебният заседател отговори:

— Невинен, ваша чест.

Почувствах се, сякаш отрязаха главата ми. Претърпаната зала напълно подивя. Журналистите се втурнаха напред. Съдията бе обещал да опразни залата, но вече се оттегляше в покоите си.

Видях, че Шейфър тръгва към журналистите, но после бързо ги подмина. Какво се канеше да направи? Забеляза някакъв мъж сред зрителите и му кимна сдържано. Кой бе той?

После Шейфър продължи да върви към мястото, където седях аз, на четвъртия ред. Искях да прескоча седалките и да се нахвърля отгоре му. Искях да го пипна повече от всичко, но знаех, че съм загубил шанса си да го направя по законния начин.

— Детектив Крос — каза той с обичайния си надменен маниер. — Детектив Крос, искам да ви кажа нещо. Премълчавам го от месеци.

Репортерите се струпаха в кръг; сцената ставаше задушаваша и клаустрофобична. От всички страни проблясваха камери. Сега, след като процесът бе приключил, нищо не спираше снимането в съдебната зала. Шейфър си даваше сметка каква рядка възможност за фотографите е това, разбира се. Отново заговори, така че всички събрани наоколо да го чуят. Внезапно всички край нас млъкнаха, един кръг от мълчание и мрачни предчувствия.

— Вие я убихте — каза той и се взря дълбоко в очите ми, сякаш проникна почти до тила ми. — *Вие я убихте.*

Вцепених се. Краката ми омекнаха. Знаех, че той не говори за Патси Хамптън.

Той говореше за Кристин.

Тя бе мъртва.

Джефри Шейфър я бе убил. Беше ми взел всичко, точно както ме беше предупредил.

Той бе победил.

101.

Шейфър бе свободен и се радваше на свободата си. Бе заложил живота си. Бе играл на хазарт и бе спечелил велика победа. Велика! Никога не бе преживявал по-опияняващ миг от този след произнасянето на присъдата.

Шейфър, придружен от Люси и децата, отиде на пресконференцията в помпозната голяма зала, където се допускаха само репортери с покани. Позира за безброй снимки със семейството си. Всички се прегръщаха отново и отново и Люси не можеше да спре да плаче като безмозъчно и безнадеждно разглежено дете, каквото всъщност си беше. Ако хората си мислеха, че той е пристрастен към лекарства, би трябвало да видят какво количество хапчета поглъщаше Люси. Боже господи, нали точно така той откри прекрасния свят на фармацевтичните чудеса.

Той вдигна ръка във въздуха и я задържа в знак за победа. От всички страни в залата проблясваха светкавиците на камери и фотоапарати. Репортерките го харесваха най-много. Сега вече бе истинска медийна звезда, нали така? Отново бе герой.

Няколко агресивни агенти на славата и богатството веднага му набутаха в ръцете визитните си картички, обещавайки неприлични суми пари за историята му. Не му трябваха тъпите им предложения. Още преди месеци той си бе избрал един могъщ агент от Ню Йорк и Холивуд.

Боже, беше свободен като птица! Чувстваше се литнал в небесата. След пресконференцията, под предлог, че е загрижен за сигурността им, изпрати жена си и децата да тръгнат напред без него.

Остана в библиотеката на съда и затвърди подробностите около сделката за книгата с Джулс Халпърн и представителя на „Бертелсман Груп“, най-могъщия конгломерат в книгоиздаването в света. Беше ги уверил, че ще им предостави историята си, но разбира се, те изобщо нямаше да научат истината. Нима това не се отнасяше за всички уж разкриващи цялата истина мемоари, публикувани в наши дни? На

хората от „Бертелсман“ им беше известно, но въпреки това щяха да му платят скъпо и прескъпо.

След срещата той взе бавния асансьор до вътрешния паркинг на съда. Все още се чувстваше невероятно превъзбуден, което можеше да се окаже опасно. Чифт зарове прогаряха дупка в джоба на панталона му.

Отчаяно му се искаше да поиграе *играта*. Веднага! *Четиримата конници!* Или още по-добре „Солипсис“ — *неговата* версия на играта. Но нямаше да се поддаде на това желание, не още. Бе прекалено опасно, дори за него.

От началото на процеса паркираше ягуара си на едно и също място — следваше някакви закономерности все пак. Никога не пускаше монети в паркинг метъра, нито веднъж. Всеки ден намираше купчина бележки за глоби по пет долара всяка, закрепени под чистачката на предното стъкло.

Днес не бе изключение.

Грабна смешните глоби и ги смачка на топка в юмрука си. После ги хвърли на изцапания с масло бетонен под.

— Имам дипломатически имунитет — каза той на глас и се усмихна, докато се качваше в колата.

КНИГА ПЕТА
КРАЙ НА ИГРАТА

Шейфър не можеше да повярва. Беше допуснал много сериозна и може би неустоима грешка. Резултатът не бе какъвто бе очаквал и сега целият му свят се разпадаше. На моменти си мислеше, че не би могло да бъде по-зле дори да беше отишъл в затвора за хладнокръвното убийство на Патси Хамптън.

Шейфър знаеше, че това не е просто параноя или лудост. Няколко от тъпите чекиджии в посолството наблюдаваха всяка крачка, която той правеше извън кабинета си. Изглежда, че го осъждаха и открито го презираха, особено жените. Кой ги бе настроил срещу него? Някой със сигурност бе отговорен за това.

Той бе белият, английският О'Джей Симпсън. Някаква странна черна овца. Виновен, макар доказано невинен.

Така че Шейфър стоеше почти постоянно в кабинета си със затворена, а понякога и заключена врата. Вършеше малкото си останали задължения с нарастващо чувство на раздразнение и отчаяние и с усещане, че всичко е абсурдно. Полудяваше от мисълта, че е в капан, че е презряна гледка за всички в посолството.

Играеше си на компютъра и чакаше подновяването на *Четиримата конници*, но другите играчи го бяха отрязали. Те настояваха, че е прекалено опасно да играят, дори да общуват и никой от тях не искаше да разбере, че сега е идеалното време за игра.

Шейфър се взираше през прозореца към Масачузетс Авеню безкрайно дълги отрязъци от време през деня. Слушаше токшоутата по радиото. Ставаше все по-ядосан. Трябваше да играе.

Някой чукаше на вратата на кабинета му. Рязко обърна глава и почувства режеща болка в тила си. Телефонът започна да звъни. Вдигна слушалката и чу гласа на заместничката, която бяха сложили на мястото на предишната му секретарка.

— Господин Андрю Джоунс иска да ви види.

Андрю Джоунс? Шейфър беше шокиран. Джоунс бе важна клечка в Службата за сигурност в Лондон. Шейфър изобщо не знаеше, че той е във Вашингтон. За какво, по дяволите, бе дошъл? Андрю

Джоунс бе високопоставен суров тъпанар, който не би се отбил просто да си побъбрят на чай и бисквити.

Не трябва да го карам да чака дълго.

Джоунс чакаше и изглеждаше нетърпелив, почти яростен. Какво ставаше? Стоманеносините му очи гледаха студено и пронизващо; лицето му бе сурово като на английски войник на служба в Белфаст. Но пък яркочервената му коса и мустаци му придаваха добродушен, почти весел вид. В Лондон му викаха Андрю Червения.

— Хайде да влезем в кабинета ти. Затвори вратата след себе си — каза Джоунс тихо, но властно.

Шейфър излизаше от първоначалната си изненада, но започваше да се ядосва.

За кого се мислеше този надут задник, та да нахълтва така в кабинета му? С какво право идваше тук? Как смееше? Змиорка такава! Тъп лакей от Лондон!

— Можеш да седнеш, Шейфър — каза Джоунс. Още една безцеремонна заповед. — Ще говоря кратко и по същество.

— Разбира се — каза Шейфър. Остана прав. — И аз те моля да говориш кратко и по същество. Сигурен съм, че и двамата сме доста заети.

Джоунс запали цигара и си дръпна продължително, после бавно изпусна дима.

— Това е незаконно, тук, във Вашингтон — заяде се Шейфър.

— Ще получиш заповед да се върнеш в Англия до трийсет дни — каза Джоунс, като продължи да пуши. — Ти ни опозори тук, във Вашингтон, както и в Лондон. Разбира се, таблоидите в Англия те направиха мъченик, жертва на бруталната и неефективна американска полиция и съдебната им система. Предпочитат да разглеждат случая като доказателство за корупцията и наивността на Щатите. Което в случая са пълни глупости, както и двамата знаем.

Шейфър се усмихна.

— Как смееш да идваш тук и да ми говориш така, Джоунс? Аз бях несправедливо обвинен в ужасно престъпление, което не съм извършил. Бях оправдан от американския съд. Забрави ли?

Джоунс се намръщи и го изгледа.

— Само защото най-важните доказателства не бяха допуснати на процеса. Кръвта върху панталона ти. Кръвта на бедната жена в канала

на банята на любовницата ти. — Той издуха дима през ъгълчето на устата си. — Знаем всичко, жалък глупак такъв. Знаем, че си закоравял убиец маниак. Така че ще се върнеш в Лондон и ще останеш там — докато не те хванем за нещо. Кое то ще стане, Шейфър. Ако се наложи, ще го инсценираме. Повдига ми се дори да стоя в една и съща стая с теб. Законно си избегнал наказанието си този път, но сега те наблюдаваме много внимателно. Ще те пипнем някъде, някой ден, скоро.

Шейфър придоби развеселен вид. Не можа да сдържи усмивката си. Знаеше, че не трябва, но не устоя на изкушението на *играта*.

— Може да опиташ, непоносим, лицемерен боклук. Разбира се, можеш да опиташ. Но се нареди на опашката. А сега, ако обичаш, чака ме работа.

Андрю Джоунс поклати глава.

— Е, всъщност не те чака никаква работа, Шейфър. Но ще се радвам да напусна тази стая. Вонята тук е непоносима. Кога за последен път си се къпал? — Той се засмя презрително. — Боже господи, напълно си се забравил.

Онзи следобед се срещнах с Джоунс и трима от неговите агенти в хотел „Уилард“, близо до Белия дом. Аз бях поискал срещата. И Сампсън дойде. Беше се върнал на работа, но не му пречеше да се занимава с това, което първоначално му бе навлякло проблемите.

— Мисля, че е ненормален — каза Джоунс за Шейфър. — Мирише като войнишка тоалетна. Определено е започнал да губи почва под краката си. Как оценяваш психическото му състояние?

Вече познавах Джефри Шейфър по-добре от всички останали. Бях прочел доста за семейството му: братята му, дълго боледувалата му майка, властния му баща. Как са пътували от една военна база към друга, докато навършил дванайсет години.

— Ето какво мисля. Всичко е започнало със сериозно биполярно разстройство, което по-рано наричаха маниакална депресия. Той го е имал още от дете. Сега е пристрастен към някои наркотични и упойващи лекарства: ксанакс, бенадрил, халдол, ативан, валиум, либриум и още някои. Получава се страхотен коктейл. Всичките могат да се купят от някои местни лекари на подходяща цена. Изненадвам се, че изобщо успява да функционира. Но той се справя. Не рухва. Винаги побеждава.

— Казах на Джеф, че трябва да напусне Вашингтон. Как мислиш, че ще реагира? — попита ме Джоунс. — Кълна се, че кабинетът му миришеше, сякаш вътре от няколко дни се разлага труп.

— Всъщност неговото психическо разстройство понякога се съпътства от особен мирис, обикновено е мирис на метал, на стомана — много силен и зловонен. Вероятно Шейфър не се къпе. Но инстинктите му за играта, за това как да печели и да оцелява, са удивителни — казах аз. — Той няма да спре.

— Какво става с другите играчи? — попита Сампсън. — Така наречените *конници*?

— Твърдят, че играта е приключила и че за тях е било само описване на фантазии — каза му Джоунс. — Оливър Хайсмит поддържа връзка с нас най-вече за да ни държи настрана, сигурен съм.

Всъщност и той самият е доста злокобно копеле. Казва, че е натъжен от убийството на детектив Хамптън. Още не бил сто процента сигурен, че Шейфър е убиецът. Настоява да не изключвам другите възможности.

— А ти изключваш ли ги? — попитах аз, като огледах останалите в стаята.

Джоунс не се поколеба.

— У мен няма никакво съмнение, че Джефри Шейфър е сериен убиец. Видяхме достатъчно и чухме също толкова от вас. Напълно е вероятно да е психопат убиец, какъвто не сме виждали досега. И изобщо не се съмнявам, че в крайна сметка той ще превърти и ще се издаде.

Кимнах.

— И аз мисля така — казах. — Съгласен съм с всичко, което каза. Особено това за психопата убиец.

Онази вечер Шейфър отново си говореше сам. Не можеше да се спре и колкото повече опитваше, толкова по-зле ставаше, все повече се суетеше и си говореше сам.

— Да вървят всичките по дяволите — Джоунс, Крос, Люси и децата, Бу Касади, безгръбначните играчи. Да вървят на майната си. *Четиримата конници* имаше цел. Това не бе просто игра. В нея имаше много по-дълбок смисъл.

Къщата в „Калорама“ беше празна, прекалено тиха тази вечер. Бе огромна и абсурдна, както може да бъде само една американска къща. „Оригиналният“ архитектурен детайл, двойната дневна стая, шестте камини, отдавна умрелите цветя от цветарския магазин „Астър“, непрочетените книги в кожени подвързии в златисто и кафяво, керамичните съдове на Люси. Повдигаше му се от всичко.

Прекара следващия час и нещо, опитвайки се да се убеди, че не е луд — по-конкретно, че не е наркоман. Наскоро бе прибавил един доктор от Мериленд към източниците си на лекарства. За съжаление незаконно издадените рецепти му струваха цяло състояние. Не можеше да издържи дълго така. Литият и халдолът трябваше да контролират резките промени на настроението, които бяха съвсем реални. Торазинът бе за остро чувство за тревожност, което също бе адски истинско. И нарканът бе за променливите настроения. Безбройните инжекции лорадол бяха за нещо друго, някаква болка, която не помнеше откога има. Знаеше, че има основателни причини да пие и ксанакс, компазин, бенадрил.

Люси вече бе отлетяла за Англия и бе взела децата със себе си. Бяха заминали точно една седмица след края на процеса. Баща ѝ бе истинската причина за отпътуването им. Той бе дошъл във Вашингтон, бе говорил с Люси по-малко от час и тя си опакова багажа и потегли като послушното момиче, каквото винаги е била. Преди да тръгне, Люси има смелостта да каже на Шейфър, че го е подкрепила на процеса единствено заради децата и баща ѝ и че сега „дългът“ ѝ е приключил. Тя не вярваше, че е убиец, на каквото мнение беше баща ѝ,

но знаеше, че ѝ е изневерявал, и не би могла да понесе това нито минута повече.

Боже господи, как презираше малката си женичка. Преди Люси да си тръгне, той ѝ изясни, че истинската причина тя да изпълни „дълга“ си бе, за да не разкрие той на пресата нейния неприятен навик да пие наркотични лекарства, което несъмнено би направил, а и все още не бе късно.

В единайсет часа трябваше да излезе, вечерната му разходка. Чувстваше се непоносимо напрегнат и се измъчваше от клаустрофобия. Чудеше се дали ще може да се контролира още една нощ, още една минута дори. Кожата му го стягаше и бе развил десетки дразнещи малки тикове. Не можеше да спре да потропва с проклетия си крак!

Заровете прогаряха дупка в джоба на панталона му. Мислите му препускаха в десетки опасни посоки, всички много лоши. Искаше, нуждаеше се да убие някого. Чувстваше се така от дълго време и това бе мръсната му малка тайна.

Другите *конници* знаеха историята, знаеха дори как бе започнала.

Някога Шейфър бе обикновен английски войник, но бе прекалено амбициозен, за да остане в армията. Беше прехвърлен в МИ6 с помощта на бащата на Люси. Той смяташе, че в МИ6 има повече възможности за издигане в кариерата.

Първото назначение на Шейфър бе в Банкок, където той се запозна с Джеймс Уайтхед, Джордж Бейър и накрая с Оливър Хайсмит. Уайтхед и Бейър няколко седмици обработваха Шейфър, като го подготвяха за една специална задача: той трябваше да стане атентатор, техният личен убиец за особено неприятни мокри поръчки. През следващите две години той извърши три убийства в Азия и откри, че наистина харесва чувството за власт, което убийствата му даваха. Оливър Хайсмит, който ръководеше Бейър и Уайтхед от Лондон, веднъж му каза да деперсонализира акта на убийството, да мисли за него като за игра и Шейфър направи точно това. Той никога не спря да извършва убийства.

Шейфър включи компактдиск уредбата в ягуара. Силно, за да заглуши безбройните гласове, които вилнееха в главата му. Старите рокери Джими Пейдж и Робърт Плант подеха дует в колата му.

Излезе на заден ход от алеята пред къщата си и пое надолу по „Трейси Плейс“. Натисна газта и вдигна почти сто и десет в разстоянието от дома си до Двайсет и четвърта улица.

Време за ново самоубийствено каране? — запита се той.

Червени светлини примигнаха от страната на Двайсет и четвърта улица. Шейфър наруга патрулната кола, която се зададе след него.

По дяволите!

Спря ягуара до тротоара и изчака. Мозъкът му крещеше.

— Тъпанари! Шибани изроди! И ти също си тъпанар! — каза си, шептейки високо. — Прояви малко самоконтрол, Джеф. Овладей се. Хайде, стегни се! Веднага!

Патрулната кола спря плътно зад него. Видя, че вътре седят двама полицаи.

Единият от тях слезе бавно и се приближи до ягуара от страната на шофьора. Ченгето ходеше наперено като някакъв шибан американски филмов герой. На Шейфър му се искаше да го отнесе с един изстрел. Знаеше, че може да го направи. Имаше полуавтоматичен пистолет под седалката. Докосна дръжката му и се почувства по-добре.

— Шофьорската книжка и регистрацията на колата, сър — каза ченгето с непоносимо самодоволен вид.

Някакъв изкривен глас се обади пискливо в главата на Шейфър:

Застреляй го веднага. Всички ще се побъркат, ако застреляш полицай.

Той подаде поисканите документи и някак успя да докара страхлива усмивка.

— Вкъщи ни свършиха памперсите. Наложих се едно спешно посещение на денонощния супермаркет. Знаем, че карах много бързо. Заради бебето. Вие имате ли деца?

Полицаят не каза нито дума, никаква проява на любезност. Написа глоба за превишена скорост. Направи го съвсем бавно.

— Заповядайте, господин Шейфър. — Патрулният полицай му подаде фиша за глобата и каза: — А, между другото, ние те наблюдаваме, боклук такъв. Следим всяка твоя крачка. Не си се измъкнал от това, че уби Патси Хамптън. Само си мислиш, че си се измъкнал.

Един чифт фарове светна и изгасна, светна и изгасна от страната на улицата, където преди няколко минути се бе намирала полицейската

кола.

Шейфър се взря в тъмнината като присви очи. Позна колата, черно порше.

Крос беше там и го гледаше. Алекс Крос нямаше да се откаже.

Андрю Джоунс седеше до мен в тъмното купе на поршето. Работехме в тясно сътрудничество от почти две седмици. Джоунс и Службата за сигурност бяха твърдо решени да спрат Шейфър, преди да е извършил ново убийство. Освен това следяха Войната, Глада и Завоевателя.

Гледахме мълчаливо как Джефри Шейфър бавно обърна колата и се върна в къщата си.

— Видя ни. Познава колата ми — казах аз. — Това е добре.

Не можех да зърна лицето на Шейфър в тъмнината, но почти усещах какъв огън гори в главата му. Знаех, че е превъртял. Думите *убиец маниак* продължаваха да се въртят в съзнанието ми. Двамата с Джоунс наблюдавахме един убиец маниак и той се движеше на свобода. Беше се измъкнал, въпреки че бе извършил убийство — няколко убийства.

— Алекс, тревожиш ли се, че можем да го предизвикаме да навлезе в състояние на ярост? — попита Джоунс, когато ягуарът спря пред голямата къща.

На алеята нямаше никакво осветление, така че нямаше да можем да видим лицето на Джефри Шейфър през следващите няколко секунди. Не можех да определя дали е влязъл в къщата.

— Той вече е в състояние на ярост. Загубил е работата си, жена си, децата, играта, заради която живее. Най-лошото — ограничена е свободата му да ходи, където поиска. Шейфър мрази да му налагат ограничения, мрази да се чувства в капан. Не може да понесе мисълта да загуби.

— Значи мислиш, че ще направи нещо прибързано?

— Не прибързано. Той е прекалено умен. Но ще предприеме нещо. Ще направи следващия си ход. Така се играе играта.

— И тогава отново ще го вбесим?

— Да, точно така.

Късно същата вечер, докато карах към къщи, реших да спра в „Сейнт Антъни“. Църквата е необикновена в наши дни заради това, че

е отворена и нощем. Монсињор Джон Келихър смята, че така трябва, и е готов да се примири с вандализма и дребните кражби. Все пак хората от квартала наглеждат църквата и я пазят.

Когато влязох в осветената от свещи църква, вътре се молеха няколко души. В църквата обикновено има по няколко енориаши. Не е позволено на бездомници да спят вътре, но те влизат и излизат по цяла нощ.

Седнах и се загледах как примигват и трептят познатите червени свещи. Вдишах тежкия мирис на тамян. Взрях се в голямото позлатено разпятие и красивите витражи на прозорците, на които се възхищавам от момче.

Запалих една свещ за Кристин и се помолих някак, някъде тя да е все още жива. Не изглеждаше вероятно. Споменът за нея леко избледняваше и се ядосвах, че става така. Една колона от болка се простираше от стомаха до гърдите ми и ми беше трудно да дишам. Чувствах се така от нощта, когато тя изчезна, преди почти година.

И тогава за пръв път признах пред себе си, че тя си е отишла. Никога вече нямаше да я видя. Мисълта заседна като счупено стъкло в гърлото ми. Сълзите напълниха очите ми.

— Обичам те — прошепнах аз. — Обичам те, ужасно ми липсваш.

Казах още няколко молитви и най-после станах от дългата дървена пейка, после мълчаливо се отправих към вратите. Не видях жената, която се бе свила в една от страничните пътеки. Тя ме стресна с внезапното си движение.

Познах я — от кухнята за бездомни. Казваше се Магнолия. Само това знаех за нея, странното ѝ първо име, може би и то бе измислено. Тя ме извика на висок глас: — Хей, Фъстъчения човек, сега знаеш какво ни е на нас.

С помощта на Джоунс и Санди Грийнбърг от Интерпол другите трима конници бяха поставени под наблюдение. Бяхме хвърлили голяма мрежа и ако успеехме, щяхме да хванем добър улов.

Службата за сигурност внимателно следеше и контролираше огромния потенциален скандал в Англия. Ако четирима английски агенти се окажеха убийци, разиграващи странна игра, последиците за разузнавателната общност щяха да бъдат катастрофални.

Шейфър примерно отиде в посолството в сряда и четвъртък. Пристигаше малко преди девет и си тръгваше точно в пет. Щом влезеше вътре, стоеше изолиран от всички погледи в малкия си кабинет и не дръзваше да излезе дори за обяд. Прекарваше часове в „Америка Онлайн“, което ние следяхме.

И двата дни той бе облечен в сив панталон и син блейзър. Дрехите му бяха необичайно измачкани и неугледни. Гъстата му руса коса бе срасана назад. Изглеждаше мръсна и мазна и силните ветрове във Вашингтон не успяваха да я развеят. Шейфър изглеждаше блед, нервен и неспокоен.

Щеше ли да рухне?

След вечеря в петък вечер с Нана седнахме зад къщата. Прекарвахме повече време заедно, отколкото ни се бе случвало от години. Знаех, че тя се тревожи за мен, и ѝ позволявах да помага колкото си иска. Заради двама ни.

Джени и Деймън миеха чиниите вътре и успяваха да не се драчат прекалено. Деймън миеше, а Джени изсушаваше. Касетофонът на Деймън свиреше прекрасната музика към филма „Възлюбена“.

— Повечето семейства в наши дни имат миялня и сушилня — каза Нана, като отпи от чая си. — В Америка премахнаха робството, Алекс. Случайно да си чул това?

— И ние си имаме миялня и сушилня. Доколкото чувам, са в отлично състояние. Малко поддръжка, никакви разходи. Най-добрите.

Нана започна да цъка.

— Ще видим колко време ще трае.

— Ако искаш миялня, можем да купим — или просто си упражняваш красноречието, преди да подхванеш някоя тема, която е по-достойна за талантите ти? Доколкото си спомням, почитателка си на Демостен и Цицерон.

Тя ме сръга с лакът.

— Хитрец. Мислиш се за много умен, а?

Поклатих глава.

— Всъщност не, Нана. Това е един от големите ми проблеми.

Нана се взря в очите ми. Почти усетих как надниква в душата ми. Тя умее да вниква много дълбоко във важните неща.

— Някога ще спреш ли да се самообвиняваш? — попита тя. — Изглеждаш ужасно.

— Благодаря ти. А ти ще престанеш ли да ме ядеш? — попитах я усмихнат.

Нана винаги успява да ме извади от мрачните настроения по някакъв си неин начин.

Тя кимна с малката си глава.

— Разбира се. Един ден ще спра. Никой не живее вечно, внучето ми.

Засмях се.

— Ти обаче сигурно ще живееш. Ще надживееш и мен, и децата.

Нана се ухили и показа многото си зъби — които си бяха нейни, между другото.

— Наистина се чувствам много добре, като се вземе всичко предвид — каза тя. — Ти още го преследваш, нали? Това правиш нощем? Ти, Джон Сампсън и онзи англичанин — Андрю Джоунс.

Въздъгнах.

— Да, преследвам го. И ще го пипнем. Възможно е да има четирима мъже, замесени в серия от убийства. Тук, в Азия, в Ямайка и в Лондон.

Тя ме мушна с извития си показалец.

— Ела по-близо.

Ухилих ѝ се. Нана е такава нежна душа и в същото време може да бъде толкова строга.

— Искаш да седна на коленете ти ли, стара жено? Сигурна ли си?

— За бога, не. Не сядай у мен, Алекс. Просто се наведи и прояви уважение към възрастта и мъдростта ми. И ми дай една прегръдка.

Направих както ми каза и забелязах, че от кухнята не се чува никакво тракане.

Погледнах към мрежестата врата и видях двамата ми любопитковци да ни гледат, притиснали лица към мрежата. Махнах им с ръка да се дръпнат от вратата и лицата им изчезнаха.

— Искам да бъдеш много, много предпазлив — прошепна Нана.
— Но искам да го пипнеш по някакъв начин. Този мъж е най-лошият от всички. Джефри Шейфър е най-лошият, Алекс, най-злият.

107.

Играта всъщност не бе завършила, но се бе променила значително след процеса във Вашингтон.

Беше пет и половина следобед в Лондон и Завоевателя чакаше пред компютъра си. Беше изплашен и трескаво възбуден от това, което се случваше: *Четиримата конници* отново започваше.

В Манила, Филипините, беше един и трийсет през нощта. Глада бе готов да получи съобщението, новото начало на играта, която обожаваше.

И Войната чакаше новини от *Четиримата конници* в голямата си къща в Ямайка. Той също бе вманиачен по това как ще свърши играта и кой ще бъде победителят.

Във Вашингтон бе дванайсет и половина и Джефри Шейфър караше бързо от посолството към търговския център „Уайт Флинт Мол“. Чудеше се дали го следят и предположи, че е възможно. Алекс Крос и другите полицаи бяха някъде там, дебнеха да го хванат. Още не ги бе забелязал, което означаваше единствено, че са се заели още по-сериозно със задачата.

Направи неочакван завой надясно, премина през кръговото движение и се изстреля по Небраска Авеню по посока на Америкън Юнивърсити. Промъкна се по задните пътища край университета, после излезе на „Уисконсин“ и се отправи бързо към търговския център.

Влезе в „Блумингдейл“ и откри, че универсалният магазин е почти празен. Боже, и без това презираше американските магазини. Напомняха му за Люси и децата. Мина с бавна стъпка през щандовете за мъжки стоки. Избра си няколко прекалено скъпи спортни ризи „Ралф Лорън“ и два чифта тъмни панталони.

Преметна някакъв костюм „Джорджо Армани“ върху едната си ръка и се отправи с купчината дрехи към пробната. Там подаде дрехите на дежурния продавач, несъмнено, поставен да пази от крадци.

— Размислих — каза той.

— Няма проблем, сър.

Шейфър побягна по тесния коридор, който водеше към задния изход. Стигна със спринт до стъклените врати и изскочи на паркинга отзад. Видя знаците на „Бруно Чиприани“ и „Лорд енд Тейлър“ и разбра, че се движи в правилната посока.

Един „Форд Торъс“ бе паркиран близо до пожарния кран. Шейфър скочи в него, запали го и подкара по „Роквил Пайк“ към „Монтроуз Кросинг“, на около километър и половина разстояние.

Смяташе, че сега вече никой не го следи. Подмина „Монтроуз“ и продължи на север до търговския център „Федерал Плаза“. Щом стигна там, влезе в „Сайбър Ексчейндж“, където продаваха нов и втора употреба софтуер и много компютри.

Очите му се стрелнаха във всички посоки и той видя точно това, което му трябваше.

— Бих искал да опитам новия „Ай Мак“ — каза той на продавача, който се доближи до него.

— Разбира се. Ако ви трябва помощ, извикайте ме — каза продавачът. — Лесно е.

— Да, мисля, че ще се оправя. Ще се обадя, ако изникне проблем. Но почти съм решил да си го купя.

— Отличен избор.

— Да, отличен, отличен.

Мързеливият продавач го остави сам. Компютърът беше свързан с Интернет. Шейфър почувства прилив на маниакална възбуда, но също и нотка на тъга, докато пишеше съобщението си до другите играчи. Беше обмислил всичко предварително и знаеше какво трябва да се каже и какво — да се направи.

Поздрави и привети. Това велико и безпрецедентно приключение, което трае вече осем години — „Четиримата конници“, вече отива към края си. Вие представихте доводите си логично и аз приемам със съжаление заключението, до което сте достигнали. Играта стана прекалено опасна. Така че ви предлагам да ѝ направим един незабравим край. Мисля, че една среща лице в лице е

подобаваш завършек. Това е единственият край, който мога да приема.

Предполагам, че това е неизбежно, обсъждали сме го много пъти преди. Знаете къде свършва играта. Предлагам ви да започнем да играем в четвъртък. Повярвайте ми, ще пристигна за големия финал. Ако се наложи, мога да започна играта без вас, но не ме карайте да го правя...

Смъртта.

108.

В понеделник в девет сутринта Шейфър се включи в монотонната вбесяващо бавна колона от отпразвени се към работа глупаци по посока на Ембъси Роу. Владееше го опияняващата мисъл, че след днешния ден никога повече нямаше да се наложи да работи. Всичко в живота му щеше да се промени. Не можеше да се върне назад.

Сърцето му биеше силно, когато спря на зелено на светофара на Масачузетс Авеню, близо до посолството. Зад него засвириха клаксони и той си спомни самоубийственото каране преди година. Страхотни дни бяха, по дяволите. Светна червено и той се изстреля напред. Бягаше. Беше репетирал бягството си. Този път завинаги.

Видя, че пътят на две пресечки пред него е чист, и натисна до край педала на газта. Ягуарът се устреми напред с дива сила. Спортната кола полетя към пъзела от странични улички около Америкън Юнивърсити.

Десет минути по-късно вече завиваше към търговския център „Уайт Флинт Мол“ с осемдесет и пет километра в час, ускори до деветдесет, сто, сто и десет, докато прекосяваше почти празния паркинг. Беше сигурен, че никой не го е проследил.

Отпрати се към голямата книжарница „Бордърс“, после зави надясно и се стрелна по тясната странична алея между сградите.

Знаеше пет изхода от търговския център. Отново ускори и гумите му изсвириха.

Кварталът наоколо бе осеян от тесни улички. Все още нямаше никого зад него, нито една каза.

Знаеше за едно малко използвано отклонение, по което се влизаше на „Роквил Пайк“. Излезе на магистралата и се отпрати в противоположна посока на натовареното движение, пъплещо към центъра на града. Не бе забелязал никакви коли да го следват през паркинга, по страничните улички или по магистралата.

Навярно имаха само една кола, най-много две, с които да го следят тази сутрин. Това му се стори най-вероятно като вариант. Нито

вашингтонската полиция, нито Службата за сигурност биха одобрили по-голям брой коли за наблюдението му. Определено не мислеше, че биха го направили.

Навярно им беше избягал. Извика силно и наду клаксона срещу жалките глупаци и неудачници в отсрещното платно, които отиваха на работа. Беше чакал този миг почти осем години.

И той най-после бе настъпил.

Край на играта.

— Все още ли го следим? — попитах Джоунс, като нервно огледах петимата агенти, които работеха в оперативния център в една от стаите на британското посолство.

Стаята бе пълна с всякакво модерно оборудване, включително десетина видеомонитора.

— Наблюдаваме го. Няма да ни се измъкне така лесно, Алекс. Пък и мислим, че знаем къде отиват и той, и останалите.

Бяхме поставили един миниатюрен предавател на ягуара, но все пак имаше известна вероятност Шейфър да го открие. Засега не беше. А че бягаше с колата, бягаше със стръвта — поне така си мислехме ние.

Всички *конници* се бяха раздвижили. Оливър Хайсмит бе проследен от дома си в Съри до летище „Гетуик“ край Лондон. Агентите на летището се бяха уверили, че Завоевателя се е качил на полета на „Бритиш Еървейз“ до Ню Йорк, после се обади в Вашингтон да ни съобщят, че е на път.

Няколко часа по-късно един агент се обади от Филипините. Джордж Бейър бил на летището в Манила. Глада си купил билет до Ямайка с прехвърляне в Ню Йорк.

Вече знаехме, че Джеймс Уайтхед живее в Ямайка и че в момента се намира на острова. Войната очакваше другите да пристигнат.

— Опитвам се да открия някакъв неизменен модел в *Четиримата конници*, но там има взаимодействие на няколко гледни точки. Точно това харесват те в играта, това ги е накарало да се пристрастят към нея — обясних на Джоунс, докато чакахме да получим нова информация.

— Знаем, че поне трима от тях са играели играта още от времето, когато са били в Тайланд през деветдесет и първа. Някъде по онова време в Банкок започват да изчезват танцьорки от барове и проститутки. Местната полиция не си дава много зор с разследването. В „Пат Понг“ са изчезвали момичета и преди. Полицията има почти

същото отношение и тук, във Вашингтон, когато се отнася за убийства на проститутки. Тези момичета не са били важни. Отписали са ги. Случаите на убийства и изчезнали хора в „Саутийст“ със сигурност не се разследват така, както подобни случаи в „Джорджтаун“ или на Капитолия. Това е една от мръсните малки тайни на Вашингтон.

Джоунс си запали нова цигара от фасата на предишната. Той изпусна дима, после каза:

— Възможно е само Шейфър да е извършвал убийства в действителност, Алекс. Или е така, или останалите са много по-предпазливи от него.

Свих рамене. Не мислех, че е така, но нямах достатъчно конкретни доказателства, за да изложа убедително тезата си пред Джоунс, който също бе добър детектив.

— Краят на *Четиримата конници* приближава, а? Ще могат ли наистина да сложат край на малката си игра? — попита Сампсън.

— Изглежда, наистина се събират — казах аз. — Четирима бивши британски агенти, четирима възрастни мъже, които обичат да играят диaboлични игри. По мое мнение — четирима убийци.

— Възможно е. — Андрю Джоунс най-после призна, че немислимото може да е истина. — Алекс, страхувам се, че може да си прав.

Сигурно бяха избрали Ямайка, тъй като бе сравнително изолирано място, където Джеймс Уайтхед имаше голяма къща на брега. Но може би имаше и други причини, свързани с играта *Четиримата конници*. Надявах се скоро да научим.

Оливър Хайсмит и Джордж Бейър пристигнаха на острова почти едновременно. Срещнаха се край лентата за получаване на багажа на летището, после изминаха с кола почти едновременно път до скъпия хотел „Ямайка Ин“ в Очо Риос.

Ние също се бяхме задвижили. Сампсън и аз бяхме пристигнали там с ранен полет от Вашингтон. Времето беше великолепно. Синьо небе, топъл бриз. На летището звучеше английска и креолска реч, реге и ска. Шумоленето на банановите дървета от морския бриз звучеше като нежен хор.

Хотелът в Очо Риос бе частен и старомоден, само четирийсет и пет стаи, всички с изглед към морето. Пристигнахме там едновременно с четири английски екипа агенти. Имаше и две групи детективи от Кингстън.

Кабинетът на английския върховен комисар в Кингстън бе уведомен за присъствието ни и целта на пребиваването ни. Бяха ни обещали пълно съдействие. Всички бяха твърдо решени да заловят четиримата играчи, независимо от последствията и аз бях много впечатлен от английската група, както и от местните детективи.

Чакахме Джефри Шейфър. Сампсън и аз бяхме заели стратегическа позиция, така че да наблюдаваме тесния засенчен път, който водеше към хотела. Бяхме на обраслия с гъста зеленина хълм между хотела и искрящото синьо Карибско море. Андрю Джоунс и още един агент бяха във втора кола, скрита близо до задния вход на хотела. Шестима от агентите на Джоунс бяха преоблечени като портиери и работници по поддръжката в хотела. Детективите от Ямайка също бяха разпръснати наоколо.

Не бяхме получили никакви новини за Шейфър. Той най-после ни се беше изплъзнал. Но бяхме убедени, че ще се присъедини към

останалите. Джоунс се тревожеше, че не сме достатъчно на брой, за да спрем Шейфър, ако се канеше да убие другите играчи. Бях съгласен с него — ако той бе решил да изиграе ролята на камикадзе, не можехме да осигурим достатъчно защита за останалите.

Така че чакахме и чакахме. По късовълновата радиостанция в колата постоянно получавахме всяка нова информация. Съобщенията не спряха целия следобед.

„Оливър Хайсмит е още в стаята си. Очевидно не желае да го безпокоят...“

„Бейър също е в стаята си. Обектът забелязан на терасата преди десетина минути, оглежда брега с бинокъл...“

„Бейър излезе от стаята си. Слезе да се изкъпе в морето. Обектът е в червен раиран бански. Веднага се забелязва. Така е по-лесен за наблюдение. Не че е приятна гледка...“

„Черен мерцедес пристига пред парадния вход. Шофьорът е висок и рус. Може би е Джефри Шейфър. Виждаш ли го, Алекс?“

Веднага отговорих.

„Русият мъж не е Шейфър. Повтарям, това не е Шейфър. Много е млад, вероятно е американец. Освен това води жена и деца със себе си. Фалшива тревога. Това не е Шейфър.“

Съобщенията по радиостанцията продължиха.

„Хайсмит току-що си поръча храна от румсървис. Две порции английска закуска по обяд. Един от нашите хора ще му я занесе...“

„Бейър се върна след плуването. Той има силен тен. Дребен е, но мускулест. Опита да заговори няколко дами. Не му излезе късметът.“

Накрая към шест аз изпратих ново съобщение. „Джеймс Уайтхед току-що пристигна със зелен рейндж роувър. Влиза в хотела. Войната е тук.“

Трябваше да пристигне само още един играч.

Чакахме. Оставаше да дойде Смъртта.

111.

Шейфър не бързаше особено да размаха черно-бялото флагче за финала. Бавно и спокойно обмисляше всеки възможен сценарий. Беше забелязал брега на Ямайка на хоризонта още преди няколко часа. Беше долетял до Пуерто Рико и там бе наел малка яхта. Искаше да има възможност да пътува и по море, и по въздух.

Сега спокойно изчакваше падането на нощта. Беше настъпил известният син час в морето, точно слез залез-слънце, когато морето е необичайно спокойно и красиво. Освен това е някак магично и леко нереално. Шейфър беше направил около петстотин лицеви опори на палубата и дори не се бе задъхал. Виждаше десетината пътнически кораба, пуснали котва край Очо Риос. Навсякъде около него бе пълно с малки яхти като неговата.

Спомни си, че беше чел някъде, че остров Ямайка бил лична собственост на Христофор Колумб. Харесваше му мисълта, че някога е имало време, когато човек е можел да взема това, което е пожелал, и често го е правел.

Тялото му бе стегнато и твърдо, имаше загар от трите дни на слънце, докато пътуваше с яхтата. Косата му бе изсветляла още повече. Вече от почти седмица бе поставил под контрол пиенето на лекарствата. Всичко бе въпрос на воля и той се бе справил с предизвикателството. Искаше да спечели.

Шейфър се чувстваше като бог. Не, той беше бог. Контролираше всяка стъпка в собствения си живот и в този на още няколко души.

„Предстоят изненади“ — помисли си той и бавно напръска тялото си с охлаждащи струйки вода.

Предстояха изненади за всички, които все още искаха да бъдат в играта.

Неговата игра.

Неговият план.

Неговият край.

Защото това не беше просто игра; никога не е било просто игра. Другите играчи би трябвало досега да са го осъзнали. Те разбираха

какво са направили и защо трябва да има разплата. Точно това бе смисълът на *Четиримата конници* още от самото начало: *Крайт на играта е разплата и разплатата е моя... или тяхна? Кой знае със сигурност?*

Баща му бе научил него и братята му да плават, вероятно това бе единственото полезно нещо, което той беше направил за Шейфър. Всъщност в морето намираше покой. Това бе истинската причина да дойде до Ямайка с яхта.

В осем часа заплува към брега, като подмина няколко от по-малките платноходки и моторни лодки. Физическото усилие бе почти като противодействие на тревожността и нервите. Бе силен плувец, умееше да се гмурка, бе добър и в почти всеки друг вид спорт.

Нощният въздух бе спокоен и благоуханен. Морето бе плоско като огледало. Нито вълничка не смущаваше повърхността.

Е, скоро щеше да има доста вълни.

Една кола го чакаше точно до крайбрежния път, черен форд мустанг, лъскав и блеснал под лунната светлина.

Шейфър се усмихна, когато го видя. Играта напредваше прекрасно.

Глада го чакаше, за да го посрещне.

Не, Глада бе там поради друга причина.

Джордж Бейър го чакаше на брега, за да го убие.

„Джордж Бейър не е в стаята си. Не е с Оливър Хайсмит или Джеймс Уайтхед. По дяволите! Изпуснали сме го!“

Обезпокоителното съобщение прозвуча по радиостанцията. Ние със Сампсън наблюдавахме южната страна на хотела вече почти осем часа и бяхме сигурни, че Джордж Бейър не е минал от нашата страна.

Чухме загрижения глас на Андрю Джоунс по радиостанцията:

— Помнете, че всичките четирима *конници* са агенти, като самите нас. Те са обучени и смъртно опасни. Нека веднага намерим Бейър. Шейфър е най-опасният играч — поне така мислим.

Със Сампсън бързо изскочихме от наетия седан. Бяхме извадили пистолетите си, но те изглеждаха не на място сред красивия и спокоен курорт. Спомних си, че се бях чувствал по същия начин преди почти година на Бермудите.

— Бейър не е минал край нас — каза Сампсън.

Знаех, че се тревожи, че хората на Джоунс са изпуснали Глада. Ние не бихме допуснали такава грешка, но всъщност ние бяхме само подкрепление, не основен екип.

Двамата бързо тръгнахме нагоре по хълма, откъдето се виждаха грижливо подрязаните ливади, които се спускаха към частния плаж на хотела. Беше тъмно, но районът около хотела бе сравнително добре осветен. Двойка по бански костюми и хавлии вървеше бавно към нас. Държах се за ръце, очевидно неподозиращи опасността. Джордж Бейър не се виждаше никъде обаче. Нито пък Шейфър.

— Как ще завършат това нещо? — попита Сампсън. — Как мислиш, че ще завърши играта?

— Мисля, че никой от тях не знае със сигурност. Вероятно имат планове, но сега може да се случи всичко. Всичко зависи от Шейфър, ако спазва правилата. Мисля, че той е над всичко това и останалите играчи го знаят.

Забързахме и хукнахме към хотела. Ставахме нервни и предизвиквахме загрижени погледи у гостите на хотела, които срещахме по тясната виеща се пътека.

— Те всички са убийци. Дори Джоунс най-после призна това. Те са убивали като агенти и не са искали да спрат. Това им е харесвало. Сега може би всеки планира да убие другите. Победителят получава всичко.

— А Джефри Шейфър мрази да губи. Това вече сме го виждали. Това е неговият модел, Джон. Това ни е убягвало от самото начало.

— Този път няма да ни се измъкне, готин. Независимо какво ще стане. Шейфър няма да се измъкне.

Не отговорих на Сампсън.

113.

Шейфър дори не се бе задъхал, когато стигна до пясъчната ивица на брега. Джордж Бейър излезе от черния форд мустанг и Шейфър се вгледа за оръжие в ръката му. Продължи да върви напред, да играе играта на всички игри, и то с най-големия залог: собствения му живот.

— Нима доплува до тук, мамка му? — попита Бейър. Гласът му бе развеселен, но и напрегнат.

— Ами, всъщност, нощта е фантастична, чудесна е за плуване — отвърна Шейфър и небрежно изтръска водата от тялото си.

Изчака Бейър да се доближи. Забеляза начина, по който той напрягаше и отпускате дясната си ръка. Видя леко наведените напред рамене.

Шейфър свали водонепроницаемия плик, който бе праметнал на гърба си, и извади чисти сухи дрехи и обувки. Сега вече имаше достъп до оръжията си.

— Чакай да отгатна. Оливър ви е предложил всички да се обедините срещу мен — каза той. — Трима срещу един.

Бейър се усмихна лукаво.

— Разбира се. Тази възможност трябваше да бъде обмислена. Но я отхвърлихме, защото не отговаря на нашите герои в играта.

Шейфър изтръска косата си от водата. Докато се обличаше, се извърна наполовина. Усмихна се сам на себе си. Боже господи, обожаваше това — играта на живот и смърт срещу друг конник, друг гениален играч. Възхищаваше се на спокойствието на Бейър и на способността му да изглежда така невъзмутим.

— Той играе прекалено предсказуемо. Същият бе и като агент и аналитик. Джордж, изпратили са теб, защото са мислели, че никога няма да заподозра, че ти ще опиташ сам да ме премахнеш. Ти правиш първия ход. Но е толкова очевиден. Ужасна загуба, такъв играч.

Бейър се намръщи леко, но все още не загуби спокойствието си, не показва как се чувства. Мислеше, че това е най-безопасното отношение, но то подсказа на Шейфър, че подозренията му са били

правилни: Глада бе тук, за да го убие. Беше сигурен. Хладното поведение на Джордж Бейър го бе издало.

— Не, нищо подобно — каза Бейър. — Тази вечер ще играем според правилата. Правилата са важни за нас. Ще бъде игра на маса, състезание на стратегии и хитрост. Просто дойдох да те посрещна, както бе според плана. Ще се изправим един срещу друг четиримата в хотела.

— И ще се подчиняваме на това, което се падне от заровете? — попита Шейфър.

— Да, разбира се, Джеф. — Бейър протегна ръка и му показа три зара с по двайсет страни.

Шейфър не сдържа острия си смях. Това бе страхотно, невероятно.

— Какво показват заровете, Джордж? Как така аз губя? Как така аз трябва да умра? Нож? Пистолет? Една свръхдоза наркотик ми звучи по-привлекателно.

Бейър не се сдържа. Засмя се. Шейфър бе такова надуто копеле, толкова добър убиец, чудесен герой психопат.

— Ами да, може и да ни е хрумнало нещо подобно, но играхме съвсем честно. Както ти казах, те ни чакат в хотела. Да тръгваме.

Шейфър обърна глава към Бейър за миг. После се отблъсна силно на десния си крак. Скочи срещу Бейър.

Но Бейър бе още по-подготвен за атаката му. Заби силно юмрук в бузата на Шейфър, нещо изтрака, може би му се разклатиха няколко зъба. Дясната страна на главата на Шейфър изтръпна напълно.

— Браво, Джордж. Добър удар!

После Шейфър заби глава в Бейър с всичка сила. Чу хрущането на кост в кост, видя експлозията от звездички пред очите си. Това накара адреналина да нахлуе във вените му.

Заровете изхвъркнаха от ръката на Бейър, когато той посегна да извади пистолет или някакво друго оръжие. Беше пъхнато отзад на кръста му.

Шейфър стисна дясната ръка на Бейър, изви я с всичка сила и я счупи при лакътя. Бейър изпищя от болка.

— Не можеш да ме победиш! Никой не е могъл, никой не може! — изкрещя Шейфър с пълен глас.

Сграбчи гърлото на Джордж Бейър и го стисна с нечовешка сила. Бейър се задави, почервеня, сякаш цялата кръв нахлу в главата му. Джордж беше по-силен, отколкото изглеждаше, но у Шейфър кипеше адреналинът и омраза, трупана с годините. Той бе с десет килограма по-тежък от Бейър, и това бяха само мускули.

— Нееее. Чуй ме — давеше се и шепнеше Джордж Бейър. — Не така. Не тук.

— Да, Джордж. Да, да. Играта е в ход. Играта, която вие, копелета, започнахте. Чао-чао, стари приятелю. Ти ми причини всичко това. Ти ме направи такъв, какъвто съм: Смъртта.

Чу силно отчетливо щракване и Джордж Бейър се свлече безжизнен в ръцете му. Шейфър пусна тялото на пясъка.

— Един падна — каза Шейфър и най-после си позволи да си поеме дълбоко и доволно дъх. Грабна падналите зарове, разклати ги веднъж и ги запрати в морето. — Вече не използвам заровете — каза той.

Чувстваше се толкова невероятно добре. Направо страхотно. Боже, как му беше липсвало всичко това! Приливът на адреналин, несравнимата тръпка. Знаеше, че е възможно „Ямайка Ин“ да се наблюдава от полицията, така че паркира мустанга пред близкия хотел „Плантейшън Ин“.

Премина със забързана крачка през оживения бар „Бугънвила Теръс“. Сервираха питиета и бяха надули музиката. Представи си жестоката фантазия как започва да стреля срещу терасата и убива няколко тъпи туристи, така че веднага се измъкна от прекалено оживения район. За тяхно добро — но най-вече за свое собствено.

Разходи се по плажа и се успокои. Беше тихо, спокойно, в нощния въздух се носеха звуците на балада. Пътеката между двата хотела беше живописна, с много лампи, пясък с цвят на шампанско, сламени чадъри, поставени на равно разстояние един от друг. Чудесно игрище.

Знаеше къде е отседнал Оливър Хайсмит: в известния Бял апартамент, където някога бяха спали Уинстън Чърчил, Дейвид Нивън и Иън Флеминг. Хайсмит обичаше комфорта почти колкото обичаше и играта.

Шейфър презираше другите *конници* отчасти защото не принадлежеше към снобската им социална класа. Бащата на Люси го бе уредил да постъпи в МИБ; другите играчи бяха стигнали до там, защото бяха учили в подходящите университети. Но имаше още една, по-силна причина за неговата омраза: те бяха дръзнали да го използват, да чувстват, че го превъзхождат и да му навират това в лицето.

Влезе през вратата в бялата метална ограда и се озова в градината на „Ямайка Ин“. Премина в лек бяг. Искеше да тича, да се изпоти. Отново се чувстваше превъзбуден. Самата *игра* го бе въодушевила така.

Шейфър хвана главата си за момент. Искеше да се смее и да крещи с пълно гърло. Облегна се на един дървен стълб край пътеката, водеща от плажа към хотела, и се опита да успокои дишането си.

Знаеше, че губи контрол, а сега бе възможно най-лошият момент за това.

— Всичко наред ли е, сър? — спря до него един сервитьор от хотела.

— Не би могло да е по-добре — каза Шейфър и махна с ръка да отпрати мъжа. — Направо съм в рая, не си ли личи?

Отново тръгна към Белия апартамент. Осъзна, че се чувства по същия начин, както онази сутрин преди година, когато искаше да се блъсне с колата си във Вашингтон. Отново имаше сериозен проблем. Можеше да загуби играта точно сега, да загуби всичко. Това налагаше промяна в стратегията, нали така? Трябваше да бъде по-дързък, още по-агресивен. Трябваше да действа, без да мисли прекалено много. Шансовете все още бяха две към едно срещу него.

В далечния край на двора забеляза мъж и жена във вечерно облекло. Разхождаха се край една арка, отрупана с цветя. Реши, че това са хора на Джоунс. Значи все пак бяха обсадили хотела. Бяха тук за него, каква чест.

Мъжът погледна към него и Шейфър рязко сведе глава. Те не можеха да направят нищо, за да го спрат или арестуват. Не бе извършил никакво престъпление, което да могат да докажат. Полицията не го търсеше. Не, той бе свободен човек.

Така че Шейфър тръгна към тях със спокойна походка, сякаш не ги бе забелязал. Засвири си някаква песен.

Вдигна глава, когато бе на няколко метра от двойката.

— Аз съм този, когото чакате. Аз съм Джефри Шейфър. Добре дошли в *играта*.

Извади своя девет милиметров полуавтоматичен „Смит енд Уесън“ и стреля два пъти.

Жената извика и притисна ръка отляво към гърдите си. Ярочервена кръв вече обагреше морскозелената ѝ рокля. Очите ѝ издаваха объркване и шок, преди да се строполи по очи.

Мъжът агент имаше тъмна дупка на мястото на лявото си око. Шейфър разбра, че е мъртъв още преди главата му да се удари в настилката на двора със силно удовлетворително хлопване.

Не бе губил нищо през годините. Шейфър забърза към Белия апартамент и Завоевателя.

Изстрелите несъмнено бяха чути. Не бяха очаквали да нахълта право в капана, който са му поставили. Но ето че той идваше.

Две камериерки бутяха скърцаща количка за почистване навън през вратата на Белия апартамент. Може би току-що бяха оправили леглото на Завоевателя? Бяха ли оставили на дебелака едно шоколадче на възглавницата?

— Махайте се от тук веднага! — извика той и вдигна пистолета си. — Хайде, хайде, бягайте, ако не искате да умрете!

Камериерките ямайки хукнаха, сякаш бяха видели самия дявол, и по-късно щяха да разказват на децата си, че наистина са го зърнали.

Шейфър нахлу през вратата на апартамента и видя Оливър Хайсмит, който тикаше количката си по току-що излъскания под.

— Оливър, това си ти — каза Шейфър. — Мисля, че залових ужасния убиец от „Ковънт Гардън“. Ти си извършил онези убийства, нали? Гледай ти! Играта свърши, Оливър!

В същото време Шейфър си помисли:

Наблюдавай го внимателно. Бъди нащрек със Завоевателя.

Оливър Хайсмит спря да се движи, после бавно, но доста сковано завъртя инвалидната си количка така, че да се обърне с лице към Шейфър. Среща лице в лице. Това бе добре. Най-доброто. Хайсмит бе контролирал Бейър и Уайтхед от Лондон, когато всички те бяха агенти. Първоначалната игра *Четиримата конници* беше негова идея, разнообразие, с което да облекчава живота си на пенсионер.

„Нашата малка глупава игра на фантазии“ — наричаше я винаги той.

Той огледа Шейфър с хладен и преценяващ поглед. Беше умен — теоретик, но гений, или поне така твърдяха Бейър и Уайтхед.

— Скъпи мой друже, ние сме твои приятели. Единствените, които са ти останали. Разбираме твоя проблем. Хайде да обсъдим нещата, Джефри.

Шейфър се изсмя на жалките лъжи на дебелия мъж, на неговата поза на превъзходство и снизходителност, на куража му.

— Джордж Бейър ми каза друго. Всъщност той ми рече, че се каниш да ме убиеш. Страхотно отношение към стар приятел!

Хайсмит не мигна, не трепна.

— Не сме сами тук, Джеф. Те са в хотела. Службата за сигурност има хора наоколо. Сигурно са те проследили.

— И теб, и Бейър, и Уайтхед! Знам всичко, Оливър. Срегнах двама агенти долу. Застрелях ги на място. Затова трябва да побързам. Нямам време за губене. Играта вече е пред края си. Има много начини да загубиш.

— Трябва да поговорим, Джеф.

— Да говорим, да говорим. — Шейфър поклати глава, намръщи се, после се засмя дрезгаво. — Не, няма за какво да говорим. Разговорите са толкова отегчителни. Едно време се научих да убивам и това ми харесва много повече от говоренето. Не, всъщност го обичам до смърт.

— Ти наистина си луд — възкликна Хайсмит, а сивкавосините му очи се разшириха от страх.

Той най-после разбра кой е Шейфър, вече не теоретизираше. Разбра го до дън душа.

— Не, всъщност не съм луд. Знам съвсем точно какво правя — винаги съм знаел, винаги ще зная. Правя разлика между добро и зло. Пък и виж кой ми го казва: Ездачът на белия кон.

Шейфър тръгна бързо към Хайсмит.

— Това не е кой знае каква битка — така ме научиха да правя в Азия. Ти ще умреш, Оливър. Поразителна мисъл, нали? Още ли мислиш, че това е някаква шибана игра на фантазии?

Неочаквано Хайсмит скочи на крака. Шейфър не се изненада, той знаеше, че Хайсмит не би могъл да извърши убийствата в Лондон от инвалидната си количка. Хайсмит бе почти метър и осемдесет, но се оказа изненадващо бърз за ръста си. Ръцете му бяха огромни.

Но Шейфър бе по-бърз. Той удари Хайсмит с дръжката на пистолета си и Завоевателя се свлече на коляно. Шейфър го удари втори път, после трети и Хайсмит се строполи на пода. Стенеше силно и плюеше кръв. Шейфър го ритна в бъбреците, после в коляното, в лицето.

Наведе се и притисна дулото на пистолета към широкото чело на Хайсмит. Чу далечен шум от бягащи стъпки по коридора. Лошо — идваха за него.

Бързо, бързо.

— Закъснях — каза той на Завоевателя. — Никой не може да те спаси. Освен мен, Завоевател. Каква е играта? Посъветвай ме! Да те пощадя ли?

— Моля те, Джеф, не. Не можеш да ме убиеш така. Все още можем да си помогнем.

— Бих искал да удължа този миг, но трябва да бягам. Хвърлям заровете. Мислено. О, лоша новина, Оливър. Падна се край. Губиш играта.

Пъхна дулото на пистолета в месестото дясно ухо на Хайсмит и стреля. Изстрелът разпръсна мозъка на Завоевателя из цялата стая. Шейфър само съжали, че не бе успял да измъчва Оливър Хайсмит много, много по-дълго.

После побягна и изведнъж го осени една мисъл, която истински го изненада: имаше за какво да живее. Това бе чудесна, чудесна игра.

Искам да живея.

Сампсън и аз тичахме към уединеното крило на хотела, където бе наел апартамент Оливър Хайсмит. Чуваха се изстрели, но не можехме да бъдем навсякъде. Чувахме съобщения за изстрели по целия път до хотела.

Не бях готов за кървавата сцена, която намерихме. Двама от английските агенти бяха застреляни в двора. Бях работил и с двамата, точно както с Патси Хамптън.

Джоунс и един друг агент, както и група местни детективи вече се бяха събрали в апартамента на Хайсмит. Стаята бе като кошер. Всичко бе преобърнато в хаос и кръв само с един изблик на убийствена лудост.

— Шейфър е минал през двама от моите хора, за да стигне до тук — каза сърдито Джоунс. Гласът му бе напрегнат и тъжен. Пушеше. — Застрелял е Лора и Гуин. Хайсмит също е мъртъв. Още не сме намерили Джордж Бейър.

Коленичих и набързо огледах раната в черепа на Оливър Хайсмит. Не бе приятна гледка. Беше застрелян от упор, зееше огромна рана. Знаех от Джоунс, че Шейфър е мразел интелигентността на възрастния мъж и сега бе пръснал мозъка му.

— Казах ти, че обича да убива. Трябва да го прави, Андрю. Не може да спре... Уайтхед! — продължих аз. — Краят на играта.

Карахме по-бързо, отколкото бе безопасно, по тесния виещ се път към дома на Джеймс Уайтхед. Не беше далече.

Подминахме една табела, на която пишеше „Малардс Бийч — Сан Антонио“.

И Сампсън, и аз мълчахме, потънали в мислите си. Постоянно мислех за Кристин, не можех да спра образите, които нахлуваха в съзнанието ми.

Тя е при нас. Още ли бе вярно?

Не знаех и само Шейфър или вероятно Уайтхед можеше да ми каже отговора. Искях да ги заловим и двамата живи, ако е възможно. Всичко на този остров, екзотичните аромати и гледки ми напомняха за Кристин. Опитвах се, но не можех да си представя добър завършек на всичко това.

Отправихме се към плажа и скоро подминахме няколко частни къщи и няколко много големи имения с дълги виещи се алеи, които се простираха на повече от сто метра от пътя.

В далечината виждах светлините на други къщи и предположих, че сме близо до дома на Джеймс Уайтхед. Беше ли Войната още жив? Или Шейфър вече бе дошъл и заминал?

Гласът на Джоунс прозвуча по радиостанцията:

— Това е неговата къща, Алекс. Къщата от стъкло и камък точно отпред. Не виждам никого.

Спряхме край посипаната със счупени мидени черупки алея, която водеше към къщата. Беше тъмно, непрогледно тъмно. Никъде в къщата или двора не светеха лампи.

Изскочихме от колите. Бяхме осем души, включително двама детективи от Кингстън — Кениън и Антъни, които изглеждаха много нервни.

Не ги винях. Чувствах се точно по същия начин. Невестулката се бе развилнял и вече знаехме, че е склонен към самоубийствени постъпки. Джефри Шейфър бе убиец маниак, склонен към самоубийство.

Със Сампсън изтичахме през малката градина, в която имаше басейн и плаж от едната страна, а от другата се простираха широка ливада и след нея морето.

Видяхме как хората на Джоунс се разпръсват около къщата.

Шейфър влезе в хотела със стрелба — помислих си аз. — Сякаш не го е грижа дали ще оцелее, или не. Но мен ме е грижа. Трябва да го разпитам. Трябва да открия какво знае. Трябват ми всички отговори.

— Къде е оня шибаняк Уайтхед? — попита Сампсън, докато бързахме към къщата.

Край водата беше тъмно, подходящо място, от което Шейфър да атакува. Тъмни сенки се простираха от всяко дърво и храст.

— Не знам, Джон. Беше в хотела за малко. Той е играч, така че сигурно дебне Шейфър. Това е краят на играта. Един от тях ще спечели.

— Той е тук — прошепнах аз. — Усещам го.

Определено усещах присъствието на Джефри Шейфър. Бях сигурен. И фактът, че го усещах, ме изплаши почти колкото и той самият.

От тъмната къща проехтяха изстрели.

Сърцето ми се присви и в главата ми се появи най-невероятната и противоречива мисъл:

Само Джефри Шейфър да не умре.

Още една мишена, още един противник и всичко свършваше. Осем славни години игра, осем години отмъщение, осем години омраза. Не можеше да понесе да загуби играта. Бе показал на Бейър и Хайсмит едно-две неща, сега щеше да демонстрира на Джеймс Уайтхед кой от тях наистина е най-добрият.

Шейфър шумно си бе проправил път през гъстата растителност, после бе нагазил до кръста в някакво вонящо блато. Водата бе непоносимо зловонна и пластът мазни зелени мръсотии по повърхността беше дебел няколко сантиметра.

Опита се да не мисли за блатото или насекомите и змиите, които може би го населяваха. Беше газил в много по-опасни води през дните и нощите си в Азия. Не отделяше поглед от скъпата къща на Джеймс Уайтхед на плажа. Оставаше още един, само един конник.

Беше идвал и преди във вилата, познаваше я добре. След блатото имаше още една ивица гъста зеленина и после телената ограда и грижливо окосеният двор на Уайтхед. Предположи, че Уайтхед няма да го очаква да се появи откъм блатото. Обаче Войната беше по-хитър от другите. Той извършваше убийства из Карибския район от години и абсолютно нищо не бе подсказало на полицията, че те са дело на един и същи човек. Войната му бе помогнал и за онази работа с Кристин Джонсън и се беше справил идеално. Беше тайна в тайната и всичко това — част от една много сложна игра.

За минута-две Шейфър загуби представа за реалността — къде се намира, кой е, какво трябва да направи.

Това вече беше стряскащо — малка душевна криза в най-лошия възможен момент. По ирония на съдбата точно Уайтхед го бе запознал с възбуждащите и успокояващите хапчета едно време в Азия.

Шейфър отново закричи в зловонното блато и се молеше водата да не стигне до главата му. Не стигна. Излезе и се изкатери по телената ограда в далечния край на двора. Тръгна през моравата зад къщата.

Желанието да унищожи Джеймс Уайтхед бе силно и обсебващо. Искаше да го изтезава — но как щеше да намери време? Уайтхед бе

първият му командир в Тайланд и после във Филипините. Повече от всички други той бе превърнал Шейфър в убиец. Според него Уайтхед бе отговорен за всичко.

Къщата все още тънеше в мрак, но Шейфър бе убеден, че Войната е вътре.

Внезапно откъм къщата започна стрелба. *Истинска война.*

Шейфър побягна на зигзаг, като пехотинец, закален в множество битки. Сърцето му биеше до пръсване. Реалността го връхлиташе по странен начин — сякаш всичко край него замираще за миг, после отново се раздвижваше. Запита се дали Уайтхед има мерник за нощно виждане. И колко добър стрелец е.

Дали някога се е сражавал в истинска битка.

Дали беше изплашен? Или бе възбуден от ставащото?

Предположи, че вратите на къщата са заключени и че Войната е залегнал ниско, скрит вътре, изчаквайки мига, в който да го застреля, без да се излага на опасност. Обаче той никога не бе вършил собствената си мръсна работа, никой от тях не беше — нито Уайтхед, нито Бейър, нито Хайсмит. Бяха използвали Смъртта и сега той бе дошъл за тях. Ако не се бяха съгласили на тази среща в Ямайка, той щеше да отиде при всеки един поотделно.

Шейфър спринтира към къщата. Отвътре отново проехтяха изстрели. Куршумите свиреха край него. Не го улучиха. Защото беше толкова добър? Или защото Войната не беше?

Шейфър вдигна и двете си ръце пред лицето. Сега! Хвърли се през големия панорамен прозорец на верандата.

Стъклото се пръсна във всички посоки и прозорецът се разби на хиляди малки парченца. Вече беше вътре!

Войната беше тук, наблизо. Къде беше врагът му? Добър стрелец ли беше Джеймс Уайтхед? Главата му бе пълна с важни въпроси. Някъде в къщата лаеше куче.

Шейфър се претърколи на покрития с плочи под и се блъсна в крака на тежка маса, но се изправи и започна да стреля. Нищо. В стаята нямаше никого.

Чу гласове отвън, отпред. Полицайте бяха тук! Винаги се опитваха да развалят забавлението му.

После видя, че Войната се опитва да избяга. Висок, слаб, с дълга черна коса. Войната пръв се отказваше. Отправяше се към входната

врата да потърси помощ от полицията, представяте ли си.

— Няма да успееш, Уайтхед. Спри! Няма да те пусна да излезеш! Остани в играта.

Уайтхед очевидно осъзна, че не може да излезе през предната врата. Обърна се към едно стълбище и Шейфър го последва, само на няколко крачки зад него. Войната се обърна рязко и отново стреля.

Шейфър замахна с ръка към ключа на стената и лампите в коридора светнаха.

— Смъртта дойде за теб! Дойде и твоят час. Погледни ме! Погледни Смъртта! — изкрещя той.

Уайтхед не спря и Шейфър спокойно го простреля в крака. Раната бе голяма и Уайтхед изквича като ранено прасе. Завъртя се и се претърколи надолу по стъпалата. Лицето му се блъсна в металния парапет, докато падаше.

Спря се в основата на стъпалата, гърчейки се от болка, и Шейфър отново го простреля, този път между краката. Войната отново изпищя. После започна да стене и хлипа.

Шейфър се наведе над него триумфиращ, сърцето му преливаше.

— Мислиш ли, че атентатите са игра? Това още ли е игра за теб? — попита той тихо. — Аз мисля, че е много забавно, а ти?

Уайтхед опита да каже нещо през риданията си.

— Не, Джефри, не е игра. Моля те, спри. Стига толкова.

Шейфър се усмихна. Показа огромните си зъби.

— О, колко грешиш. Прекрасна е! Това е най-удивителната игра, която можеш да си представиш. Жалко, че не можеш да почувстваш това, което изпитвам аз в момента, властта над живота и смъртта.

Хрумна му една мисъл и тя промени всичко, промени играта за него и за Уайтхед. Този обрат бе много по-добър от първоначално планирания.

— Реших да те оставя да живееш — не много добре, но все пак ще живееш.

Той отново стреля с полуавтоматичния си пистолет, този път в основата на гръбнака на Уайтхед.

— Никога няма да ме забравиш и играта ще продължи до края на живота ти. Играй умно. Аз със сигурност ще го направя.

Веднага щом чухме изстрелите, се втурнахме към къщата. Аз тичах най-отпред. Трябваше да стигна до Шейфър преди тях. Трябваше да го хвана сам. Трябваше да говоря с него, да науча истината веднъж завинаги.

Видях, че той се измъква от една странична врата на къщата. Уайтхед сигурно беше мъртъв. Шейфър бе спечелил играта.

Той тичаше към морето, движеше се бързо и целенасочено. Изчезна зад една малка пясъчна дюна с формата на костенурка. Къде отиваше? Какво бе намислил сега?

После отново го видях. Изрита обувките си и свали панталона си. Какво правеше?

Чух Сампсън да ме настига.

— Не го убивай, Джон! Не и ако не се налага — извиках аз.

— Знам! Знам! — отвърна той.

Втурнах се напред.

Шейфър се обърна и стреля веднъж към мен. Разстоянието бе много голямо, за да стреля точно с пистолет, но той бе много добър стрелец и замалко не ме уцели. Знаеше как да си служи с пистолет, и то не само от няколко крачки разстояние.

Погледнах през рамо и видях, че Сампсън си сваля маратонките и панталона. И аз направих същото с дрехите си.

Посочих към морето.

— Сигурно има лодка някъде там. Една от онези.

Видях, че Шейфър навлиза в морето и се отправя към пътеката, осветена от луната.

Гмурна се и заплува с равномерен кроул.

Сампсън и аз вече бяхме по бельо, не бяхме кой знае каква гледка. И двамата се гмурнахме във водата.

Шейфър бе силен и добър плувец и вече се бе отдалечил доста. Плуваше потопил лице във водата, като го вдигаше само от време на време, за да си поеме въздух.

Русата му коса блестеше на лунната светлина. Една от яхтите, закотвени пред нас, бе неговата. Но коя?

Оставих само една мисъл в главата си: замахваш и риташ, замахваш и риташ. Чувствах се, сякаш намирах нова сила някъде вътре в мен. Трябваше да хвана Шейфър — трябваше да науча какво бе направил с Кристин.

Замахваш и риташ, замахваш и риташ.

Сампсън плуваше с всички сили зад мен, но постепенно започна да изостава.

— Върни се — извиках му аз. — Върни се за помощ. Аз ще се оправя. Накарай някой да отиде да провери онези яhti.

— Той плува като риба — извика Сампсън.

— Връщай се. Аз ще се оправя. Ще го настигна.

Още виждах главата и раменете на Шейфър, които блестяха в меката бяла лунна светлина. Той плуваше силно, с равен ритъм.

Продължавах да плувам, изобщо не поглеждах назад, не исках да знам колко далече съм стигнал. Отказвах да почувствам умора, да се предам, да загубя.

Плувах по-бързо, опитвах се да настигна Шейфър. Яхтите още бяха далече. Но той беше много силен. Никакви признаци на умора.

Мислено изиграх една игра. Престанах да гледам къде е. Концентрирах се върху собствения си замах. Не мислех за нищо, освен за ритъма си, ритъмът беше цялата вселена.

Тялото ми намери по-добър синхрон с водата и колкото по-дълбока ставаше, тя сякаш ми вдъхваше бодрост. Замахът ми ставаше по-силен и по-равномерен.

Най-после погледнах. Той започваше да се изморява. Или може би ми се искаше да видя точно това. Както и да е, гледката ми даде нови сили.

Ами ако наистина успееш да го настигна? После какво? Щяхме да се бием до смърт?

Не можех да го оставя да стигне до яхтата преди мен. Сигурно имаше оръжия на борда. Трябваше да го победи тук. Този път трябваше да победи. Коя бе неговата лодка?

Плувах още по-бързо. Казвах си, че и аз съм в добра форма. И наистина бях. Бях тренирал всеки ден от почти година — откакто Кристин бе изчезнала.

Отново погледнах и не повярвах на очите си.

Шейфър бе там! Само на няколко метра от мен. Още няколко замаха. Дали се бе изтощил? Или ме чакаше и събираше сили?

Най-близката яхта бе на не повече от сто — сто и петдесет метра.

— Кракът ми се схвана! — извика той. — Ужасно! — После Шейфър потъна.

Не знаех какво да мисля, нито какво да направя в този момент. Болката на лицето на Шейфър изглеждаше истинска, той изглеждаше изплашен. Но той бе много добър актьор.

Почувствах нещо под себе си! Той замахна силно между краката ми. Извиках и успях да се извия настрани, но ме заболя.

После се нахвърлихме един срещу друг — като борци, във водата. Внезапно той ме издърпа под себе си. Беше силен. Дългите му ръце бяха като пипала и ме стиснаха здраво.

Потопихме се и двамата и започна да ме обзема най-вледеняващият, най-истинският страх в живота ми. Не исках да се удавя. Шейфър щеше да ме победи. Той винаги намираше начин.

Шейфър се взря в очите ми. Погледът му бе пронизващ, маниакален, луд. Устата му бе стисната в зла извивка. Беше ме пипнал, отново щеше да победи.

Избутах го с всичка сила. Когато усетих, че се напряга, смених посоката. Ритнах го с крака си и го сграбчих под челюстта, може би достигнах гърлото му. Ударих го с всичка сила и той започна да потъва.

Дългата му руса коса се разпръсна около лицето му. Ръцете и краката му се отпуснаха.

Той започна да потъва и аз го последвах. Под повърхността беше още по-тъмно. Сграбчих едната му ръка.

Едва го достигнах. Тежестта му ме завличаше към дъното. Не можех да го оставя да потъне. Трябваше да науча истината за Кристин. Не можех да продължа с живота си в противен случай.

Нямах представа колко е дълбока водата там, където бяхме.

Очите на Шейфър бяха широко отворени, устата му — също; дробовете му сигурно вече се пълнеха с вода.

Запитах се дали не съм му счупил врата с ритника си. Мъртъв ли беше, или само в безсъзнание? Почувствах известно задоволство при мисълта, че може би съм счупил врата на Невестулката.

После това загуби значение. Всичко загуби значение. Не ми остана повече въздух. Имах чувството, че гърдите ми ще се сплескат.

Тялото ми пламна в огън. В ушите ми зазвуча някакво непоносимо звънтене. Бях замаян и започнах да губя съзнание.

Пуснах Шейфър, оставих го да се свлече към дъното. Нямах избор. Не можех да мисля повече за него. Трябваше да стигна до повърхността. Повече не можех да задържам дъха си.

Заплувах трескаво нагоре, избутвах водата, ритях с всичка сила. Не вярвах, че ще успея, бях прекалено далече от повърхността.

Не ми остана въздух.

И тогава видях лицето на Сампсън, надвесено над мен. Близко, съвсем близко. Това ми даде сила.

Главата му се очертаваше на фона на синьо-черното небе, осеяно със звезди.

— Готин — извика той, когато най-последно подадох глава.

Той ме задържа, докато си поема въздух, скъпоценен въздух. И двамата плувахме на едно място известно време. Главата ми беше замаяна.

Очите ми оглеждаха повърхността за някаква следа от Шейфър. Зрението ми беше замъглено, но не го видях. Бях сигурен, че се е удавил.

Двамата със Сампсън бавно заплувахме към брега.

Не бях получил това, което ми трябваше. Не бях успял да науча истината, преди Шейфър да се удави.

Един-два пъти обръщах глава назад, за да се уверя, че Шейфър не ни следва, но него го нямаше. Не се виждаше никъде. Чуваше се единствено звукът от нашите уморени ръце, пореци водата.

120.

Отне ни още две изтощителни денонощия да приключим с разследването на местната полиция, но това беше добре, имах върху какво да се съсредоточа, какво да държи мислите ми заети. Вече не се надявах да открия Кристин или поне да науча какво се бе случило с нея.

Знаех, че има минимална възможност не Шейфър да е отвлякъл Кристин, да е бил някой луд от миналото ми, но изобщо не мислех за тази вероятност. Не можех да се заловя за нея. Бе прекалено откачена идея, дори и за мен.

В началото не можех да скърбя, но сега чудовищният завършек на съдбата на Кристин ме връхлетя с цялата си брутална сила. Чувствах се, сякаш внезапно цялото ми тяло е станало кухо. Постоянната тъпа болка, която усещах от толкова време, сега стана остра и режеща и пронизваше сърцето ми всеки миг, в който бях буден. Не можех да спя, но и никога не се чувствах напълно буден.

Сампсън разбираше какво става с мен. Не можеше да каже нищо, с което да ми помогне, но все пак ми приказваше разни неща, за да ме разсейва.

Нана ми се обади в хотела и аз веднага познах, че това е работа на Сампсън, макар и двамата да отричаха. Джени и Деймън също се обадиха, и двамата бяха мили и сладки, пълни с живот и надежда. Дори домъкнаха и котката Роузи до слушалката за едно приятелско „мяу“. Не споменаха Кристин, но знаех, че тя е и в техните мисли.

Последната ни вечер на острова със Сампсън вечеряхме с Джоунс. Бяхме се сприятелили с него и той най-после ми разкри някои факти, които бе премълчал преди от съображения, свързани с британската Служба за сигурност. Искаше да ми помогне да приключи тази история, чувстваше, че го заслужавам.

Още през 1989-а, след като постъпил в МИ6, Шейфър бил вербуван от Джеймс Уайтхед. Уайтхед на свой ред бил подчинен на Оливър Хайсмит, също както и Джордж Бейър. Шейфър извършил поне четири наказателни операции в Азия през следващите три

години. Подозирало се, макар че никога не било доказано, че той, Уайтхед и Бейър са убивали проститутки в Манила и Банкок. Тези убийства очевидно са били предшественици на убийствата в „Саутийст“ и на самата игра. Казано накратко, това бе най-големият скандал в историята на Службата за сигурност. Но той бе успешно прикрит. Джоунс искаше това да си остане така и аз нямах особени възражения. И без това имаше достатъчно злощастни истории, които караха хората да възприемат с цинизъм собствените си правителства.

Вечерята ни завърши към единайсет и с Джоунс си обещахме да поддържаме контакт. Имаше една доста неприятна новина, но никой не искаше да подчертава значението ѝ: тялото на Джефри Шейфър не бе открито. Завършекът можеше да бъде много по-добър.

Със Сампсън имахме билети за първия полет до Вашингтон във вторник сутринта. Самолетът излиташе в девет и десет.

Онази сутрин небето бе осеяно с черни облаци. Проливният дъжд трополеше по покрива на колата по целия път от хотела до летището. Край пътя бягаха ученици и се криеха под големи листа от бананови дървета.

Пороят успя да ни намокри здравата, когато притичахме от навеса пред офиса за коли под наем до входа на летището. Дъждът беше студен и подежда добре на главата ми, макар че залепи ризата за гърба ми.

— Хубаво ще е да се приберем у дома — каза Сампсън, когато най-после се скрихме на сухо под металния покрив, боядисан в яркожълто.

— Готов съм да си тръгваме — съгласих се и аз. — Липсват ми Джени, Деймън и Нана. Липсва ми и това да съм си вкъщи.

— Ще намерят тялото — каза Сампсън. — На Шейфър.

— Знаем за кого говориш.

Дъждът барабанеше безмилостно по покрива на летището и аз се замислих колко мразя да летя в такива дни — но все пак се радвах, че ще се прибера у дома, че този кошмар ще свърши. Той се бе настанил в душата ми, в живота ми. В известен смисъл това бе не по-малко игра от тази, която играеше Шейфър. Този случай ме бе обсебил от повече от година. Стига толкова.

Кристин ме бе помолила да се откажа от него. Нана също ме бе молила, но аз не ги послушах. Може би не бях успявал да видя живота

и действията си така ясно, както ги виждах сега. В края на краищата, смятах, че аз съм отговорен за отвличането и убийството на Кристин.

И двамата със Сампсън носехме по една черна пътна чанта. Не приличахме особено на хора, тръгнали на почивка. Изглеждахме си като полицаи.

Чух някакъв глас да вика силно зад нас и се обърнах да видя каква с причината за суматохата.

Беше един от местните детективи, Джон Антъни, той крещеше името ми, опитвайки се да надвика шума в терминала, и тичаше към нас. На няколко крачки зад него тичаше Андрю Джоунс, който изглеждаше изключително разтревожен.

Джоунс и Антъни на летището? Какво, за бога, ставаше? Какво можеше да се е объркало?

— *Невестулката?* — въпросът ми прозвуча като ругатня.

Ние със Сампсън спряхме и ги изчакахме. Почти не исках да чуя какво имат да ни кажат.

— Трябва да се върнеш с нас, Алекс. Ела с мен — каза Джоунс леко задъхан. — Свързано е с Кристин Джонсън. Изскочи нещо. Ела.

— Какво е? Какво се е случило? — попитах Джоунс, после се обърнах към детектив Антъни, след като англичанинът не ми отговори.

Антъни се поколеба, но накрая каза:

— Не сме сигурни. Може да не излезе нищо. Но един човек твърди, че я е виждал. Може да се окаже, че е тук, в Ямайка. Ела с нас.

Не можех да повярвам на ушите си. Усетих как ръката на Сампсън се стяга около рамото ми, но всичко друго изглеждаше нереално, като в сън.

Историята още не бе свършила.

По пътя от летището Андрю Джоунс и детектив Антъни ни разказаха какво бяха научили. Усещах, че се опитват да не ми вдъхват напразни надежди. Бях попадал в същата уязвима ситуация много пъти, но не и като жертва на престъпление.

— Снощи заловихме един дребен крадец, който се опитваше да ограби една къща в Очо Риос — каза Антъни, докато караше. Четиримата се бяхме натъпкали в неговата тойота. — Каза, че може да ни предложи информация, която ще ни заинтересува. Заявихме му, че ще чуем какво има да казва и тогава ще решим. Той обясни, че някъде по хълмовете на изток от Очо Риос, близо до град Юъртон, държат някаква американка. Там понякога живее една група скитници.

— Аз чух за това едва тази сутрин. Обадох се на Антъни и се втурнахме към летището. Мъжът казал, че жената се нарича Бютитюд. Не бил чувал друго име. Позвъних в хотела ви, но ни казаха, че вече сте тръгнали към летището. Така че решихме първо да ви извикаме.

— Благодаря ви — казах накрая, осъзнавайки, че навярно ми бяха казали всичко, което знаеха.

Сампсън се обади.

— Но защо този услужлив крадец се появява точно сега, след толкова време?

— Каза, че преди няколко вечери имало някаква стрелба и всичко се променило. Щом белите мъже били убити, жената вече не била важна. Това бяха неговите думи.

— Познаваш ли тези хора — попитах детектив Антъни.

— Мъже, жени, деца. Да, имал съм си работа с тях и преди. Пушат много ганджа. Изповядват някаква хибридна религия, обожават император Хайле Селасие. Някои от тях извършват дребни кражби. Общо взето, не ги закачаме много.

Всички в колата се умълчаха, докато се движехме бързо по крайбрежния път към Рънуей Бей и Очо Риос. Бурята бе отминала бързо и изведнъж островът отново бе огрян от жаркото слънце.

Работниците, които събираха захарната тръстика, се връщаха в полетата, закачили ножове мачете на коланите си.

След селото Рънуей Бей детектив Антъни сви от главния път и се отпрати нагоре към хълмовете по шосе А1. Тук дърветата и храстите бяха като гъста джунгла. Пътят постепенно се превърна в тунел през клони и пълзящи растения. Наложих се Антъни да включи фаровете.

Чувствах се, сякаш се движа в мъгла, виждах всичко като в сън. Разбирах, че това е някаква естествена защитна реакция, но знаех, че тя всъщност не върши работа.

Коя беше Бютитюд? Не можех да повярвам, че Кристин е жива, но поне имаше шанс и аз се вкопчих в него. Бях се предал още преди седмици. Сега си позволих да си спомня колко я обичах и колко много ми липсва тя. Задавих се и обърнах лице към прозореца. Потънах дълбоко в себе си.

Внезапно ярка светлина блесна в очите ми. Колата беше излязла от храсталака след четири-пет километра, които ни се бяха сторили много повече по виещия се път. Навлязохме в зелените хълмове, които приличаха малко на американския Юг от петдесетте или шейсетте — може би на Джорджия или Алабама. Деца в овехтели дрехи играеха пред малки порутени къщи. Възрастните седяха на наклонените, разбити веранди и гледаха отминаващата кола, което явно бе рядка гледка.

Всичко изглеждаше толкова сюрреалистично. Не можех да се концентрирам.

Завихме по тесния черен път с висока ивица трева между двата дълбоки коловоза. Сигурно това бе мястото. Сърцето ми биеше силно и звучеше, сякаш някой бие барабан в тунел. Усещах всяка неравност по пътя като силен удар с юмрук.

Бютитюд? Коя е жената, която държат в плен? Може ли да е Кристин?

Сампсън провери дали глокът му е зареден. Чух как пълнителят се плъзва и щраква и погледнах към него.

— Няма да се зарадват да ни видят, но няма да ти трябва оръжие — обърна се и каза Антъни. — Сигурно знаят, че идваме. Наблюдават околните пътища. Кристин Джонсън може и да не е вече тук, ако изобщо е била. Все пак знаех, че ще предпочетеш сам да провериш.

Не казах нищо. Не можех. Устата ми бе пресъхнала, а главата ми се бе изпразнила.

Все още не можехме да се разделим с *Четиримата конници*. Това номер на Шейфър ли беше? Дали бе очаквал, че в крайна сметка ще намерим това място сред хълмовете? Дали не ни бе оставил един последен капан?

Стигнахме до някаква стара оранжерия с дрипави бели парчета плат, повесени на прозорците, и конопен чувал вместо врата: Четирима мъже излязоха веднага, всичките с дълги плитки.

Тръгнаха към нас с навъсени лица и недоверчиви погледи. Ние със Сампсън бяхме свикнали на такива погледи по улиците на Вашингтон.

Двама от мъжете носеха големи мачетета. Другите двама бяха с широки ризи и под тях несъмнено бяха въоръжени.

— Вървете си. Махайте се — извика ни силно единият. — Няма жена тук.

— Не!

Детектив Антъни слезе от колата с високо вдигнати ръце. Сампсън, Джоунс и аз последвахме примера му.

Чухме традиционните ямайски барабани от гората точно зад къщата. Две легнали кучета надигнаха мързеливо глави и ни погледнаха, после излаяха няколко пъти. Сърцето ми биеше още по-бързо.

Не харесвах как се развиват нещата.

Още един от мъжете ни извика:

— Аз и аз искаме да си ходите.

Разпознах този начин на изразяване: двойното местоимение означаваше говорещият и Бог, които живеят заедно във всеки човек.

— Патрик Мос е в затвора. Аз съм детектив Антъни от Кингстън. Това е детектив Сампсън, детектив Крос и господин Джоунс. Тук при вас има една американка. Наричате я Бютитюд.

Бютитюд? Можеше ли да е Кристин?

Единият от мъжете с мачете ни изгледа ядосано и каза на Антъни:

— Вървете си гледайте работата. Оставете ни. Няма жена тук. Няма жена.

— Това ми е работата и няма да си тръгна от тук сам — казах аз на мъжа и го изненадах, че разбирам диалекта, на който говореше.

— Няма жена тук. Няма американка — повтаряше сърдито мъжът и гледаше право в мен.

Андрю Джоунс се намеси.

— Щом вземем американката, ще си тръгнем. Вашият приятел Патрик Мос ще се прибере до довечера. Оправяйте се с него както искате.

— Няма американка тук. — Мъжът, който беше заговорил пръв, се изплю ядосано на земята. — Отивайте си, махайте се.

— Познавате ли Джеймс Уайтхед? Познавате ли Шейфър? — попита Джоунс.

Те не отрекоха. Съмнявах се да изкопчим нещо повече от тях.

— Обичам я — казах им. — Не мога да си тръгна. Тя се казва Кристин.

Устата ми още беше пресъхнала и не можех да дишам добре.

— Беше отвлечена преди една година. Знаем, че са я довели тук.

Сампсън извади глока си и отпусна ръка край тялото си. Изгледа четиримата мъже, които продължиха да ни зяпат навъсено. Докоснах дръжката на пистолета си, който още беше в кобура. Не исках да започваме престрелка.

— Способни сме да ви причиним много неприятности — каза Сампсън тихо и заплашително. — Дори не можете да си представите какво ще ви се струпа на главата.

Накрая аз просто тръгнах по пътеката през високата трева. Подминах мъжете. Никой не се опита да ме спре. Усещах мириса на ганджа и пот от дрехите им. Напрежението се надигаше в мен.

Сампсън ме последва само на крачка-две зад мен.

— Наблюдавам ги — каза той. — Още никой не прави нищо.

— Няма значение — казах аз. — Трябва да видя дали е тук.

123.

Една по-възрастна жена с дълга и рошава сиво-бяла коса излезе през вратата, когато стигнах до очуканите небоядисани стъпала. Очите ѝ бяха зачервени.

— Ела с мен — въздъхна тя. — Ела тук. Не ти трябва оръжие.

За пръв път от много месеци си позволих да изпитам поне мъничка надежда, макар да нямах никаква причина — освен слуха, че тук държат някаква жена против волята ѝ.

Бютитюд? Има ли нещо общо с благословия и щастие? Може ли да е Кристин?

Старата жена заобиколи с несигурна походка къщата и продължи през храсти, дървета и папрат, избуяли отзад. На около шейсет-седемдесет метра навътре в сгъстяващата се гора тя спря пред пет-шест малки бараки. Бараките бяха от дърво, бамбук или ръждясала ламарина.

Пак тръгна и спря до предпоследната барака.

Извади ключ, закачен на кожена каишка за китката ѝ, вкара го в ключалката на вратата и го завъртя.

Бутна вратата навътре и ръждясалите ѝ панти изскърцаха шумно.

Надникнах вътре и видях проста, чиста, подредена стая. Някой бе написал *Бог е моят пастир* с черно мастило на стената.

Вътре нямаше никого.

Нямаше я Бютитюд.

Нямаше я Кристин.

Отпуснах клепачи. Отчаянието ме обгърна.

После очите ми бавно се отвориха. Не разбирах защо ме бяха довели в тази празна стая, в тази стара барака в гората. Сърцето ми отново се разкъса на две. Това някакъв капан ли беше?

Невестулката? Шейфър? Той тук ли беше?

Някой пристъпи иззад малкия параван в единия ъгъл на стаята. Почувствах се, сякаш летя в свободно падане, и устата ми ахна.

Не знаех какво бях очаквал, но не и това.

Сампсън протегна ръка, за да ме подкрепи. Почти не усетих докосването му.

Кристин бавно пристъпи в снопа слънчева светлина, който струеше от единствения прозорец на бараката. Бях си мислил, че никога вече няма да я видя.

Беше много по-слаба, косата ѝ бе сплетена на плитки и много подълга, отколкото я помнех. Но тя имаше същите мъдри, красиви кафяви очи. Отначало никой от нас не успя да проговори. Това бе най-необикновеният момент в живота ми.

Сякаш бях замръзнал на място и всичко се развиваше в забавен кадър. В малката стая изглеждаше неестествено тихо.

Кристин държеше едно бледожълто одеяло и сега забелязах бебешка главичка да се подава едва-едва между завивките. Тръгнах към нея, въпреки че краката ми трепереха и заплашваха да се пречупят. Чух как бебето гука тихо в завивката си.

— О, Кристин, Кристин! — успях да промълвя.

Сълзите извираха в очите ѝ, а също и в моите. И двамата пристъпихме напред и аз някак непохватно я прегърнах. Малкото бебе спокойно гледеше нагоре към лицата ни.

— Това е нашето бебе, сигурно той спаси живота ми. Прилича на теб — каза Кристин.

Целунахме се нежно, беше толкова сладко и вълшебно усещане. Прегръцахме се дълго, цяла вечност. Разтопихме се един в друг. Никой от двамата не вярваше, че това става наистина.

— Нарекох го Алекс. Така ти беше тук през цялото време — каза ми Кристин. — Беше с мен постоянно.

ЕПИЛОГ
ЛОНДОНСКИТЕ МОСТОВЕ ПАДАТ

Казваше се Фредерик Нойман и предпочиташе да се възприема като гражданин на Европейската общност, а не на една отделна страна, но ако някой го питаше, твърдеше, че е немец. Главата му бе избръсната и това му придаваше суров вид, но също и впечатляващ — според него — удивително постижение само по себе си.

Щяха да го запомнят като „доста висок, слаб и плешив“ или като „интересен, артистичен тип“ и няколко души наистина го видяха тази седмица в Челси, в Лондон.

Искам да ме запомнят. Това е важно.

Обиколи магазините по Найтс Роуд и Слоун стрийт или поне разгледа витрините им.

Отиде на кино на Кенсингтън Хай стрийт.

И в книжарницата в „Уотърстоун“.

Нощем пийваше по една-две бири в „Кингс Хед“. В бара обикновено седеше сам.

Имаше гениален план. Започваше нова игра.

Един следобед видя Люси и близначките в супермаркета „Сейфуей“. Наблюдаваше ги от другата страна на редицата консерви с печен боб, а после ги проследи по пътеките, пълни с купувачи. С гледане не можеше да навреди на никого.

Но не устоя на предизвикателството. Заровете започнаха да се въртят в главата му. Спряха на числата, които той искаше да се паднат.

Продължи да върви все по-близо и по-близо до семейството, като внимаваше да държи главата си извърната, просто за всеки случай, като в същото време наблюдаваше с ъгълчето на окото си Люси и близначките, които може би бяха по-опасни.

Люси оглеждаше някаква шотландска съомга. Най-после го забеляза, сигурен беше, но не го позна. Очевидно. Нито пък близначките. Тъпи глупави момиченца — точно копие на майка си.

Играта отново започна — толкова очарователна. Беше се въздържал да играе известно време. Разполагаше с парите от книгата, аванса за историята на съдебния процес срещу него, които беше

внесъл по сметка в Швейцария. След като избяга с яхтата си от Ямайка, обикаля известно време Карибите. Отиде в Сан Хуан и се изкушаваше да започне играта там. После замина за Европа — първо Рим, Милано, Париж, Франкфурт, Дъблин и най-после у дома, в Лондон. Не се сдържа само два-три пъти по време на цялото пътуване. Беше станал толкова предпазлив.

Но сега се почувства точно като едно време, щом се приближи до Люси на пътеката. Боже, физическите му тикове се бяха върнали. Пак потропваше нервно с крак и ръцете му трепереха.

Би очаквал тя да забележи, то тя бе такава тъпа руса крава, такава кръгла нула, такава загуба на време за него; дори сега, когато се приближаваше все повече и повече, само на крачка-две от нея, тя още не можеше да го познае.

— О, Люююси... аз съм Рики! — каза той и се усмихна широко.
— Аз съм, скъпа.

Хряс, хряс. Замахна два пъти към нея, напред и назад, докато се разминаваха като непознати на пътеката в „Сейфуей“. На гърлото ѝ се появиха две кръстосани резки, но всъщност разрезите бяха дълбоки по няколко сантиметра.

Тя се отпусна на кокалестите си колене и двете ѝ ръце се вкопчиха в гърлото, сякаш сама се душеше. И тогава видя кой бе срещу нея и сините ѝ очи щяха да изскочат от шок и болка и накрая от нещо, което изглеждаше като ужасна тъга.

— Джефри — успя да каже тя с продран глас, защото кръвта вече извираше от отворената ѝ уста.

Последната ѝ дума на земята. Неговото име.

За Шейфър бе върховна радост да го чуе — защото копнееше тя да го познае, преди да умре — отмъщение за всички тях. Обърна се, принуди се да го направи и се погрижи и за близначките.

Повече не го видяха в Челси, но всички щяха да го помнят до края на живота си.

Боже господи, щяха да го помнят и още как.

Високото плешиво чудовище.

Мъжът в черните дрехи, откаченият, който не беше човек.

Безсърдечният убиец, който бе извършил толкова много ужасни убийства, че дори той бе загубил бройката им.

Джефри Шейфър.

Смъртта.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън

Заглавие: Танцът на Невестулката

Преводач: Дори Габровска

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Пламен Тотев

Художник: Борис Стоилов

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 954-459-910-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4552>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.